

ฉบับวิสาขมาศ

วิสาขมาส

เล่ม ๒

ตอนที่ ๑๐

พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

วิสาขมาสหนึ่งร้อยปี
เป็นเจ้าของ

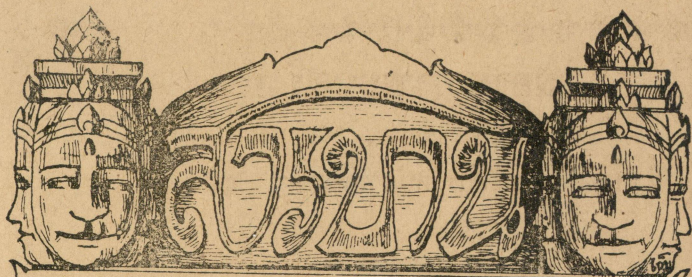

เคียม ฮัวเฮง บริษัท จำกัดสินไช้

ท่าบด สาม แยก ไทรศัพท์ เลขที่ ๘๘๐

รับตัดเครื่องแบบทุกชนิดโดยฝีมืออันประณีต ใน
เที่ยวเมื่อนี้ได้รับคำสั่งให้ตัดอย่างดี สำหรับตัดเครื่อง
แบบข้าราชการ ฝ่ายทหาร, พลเรือน และเลื้อบ่า เข้ามา
ใหม่หลายชนิด นอกจากนั้นยังได้รับ สั่งให้
รองเท้า, เครื่องกระโปรง, บุหรี่ หนังสือโน้ต กับ ของ
อื่น ๆ อีก ราคาขอมเขากว่าแต่ก่อนมาก

เชิญไปชม !เชิญไปชม !!เชิญไปชม !!!

ศัพท์ไทย เล่ม ๒ ตอนที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

แสดง การ	...	...	บรรณาธิการ	...	...	พิเศษ
อภิศักดิ์สมัย วิสาขมาต (คำฉันท์)	...	...	นาย ชิต บุรทัต	...	...	พิเศษ
ดู ผู้ชายใจ ทหาร	...	...	“วรเสวต”	...	...	๑๔๗๕
เล่น อุบาทว์	..	...	ด. อันตะริกานนท์	...	...	๑๕๐๐
ผจญ ภัย รถไฟ ด้ายไค้	...	...	หลวง พินิจ วิเทศ ภัณฑ์	...	...	๑๕๒๓
น้ำใจ ภรรยา	...	...	“เขาดคารม”	...	...	๑๕๕๐
ศรี อนุสร (โคลงกลบท)	...	...	“รัตติ”	...	...	๑๕๖๘
เข้ม ทะเด	...	...	นาย จินดาโรจน์ พันธุมโพธิ์	...	...	๑๕๗๓
พาด์ สอน น้อย (คำฉันท์)	...	...	จามเรศวร ภิมมย์จิต	...	...	๑๕๘๗
ภรรยา ของ จี๋อม ทิงเคอร์	...	...	ฝ. ก.	...	...	๑๕๙๑
ศัพท์ ส่นก	...	...	ช. ทวีปยสาร	...	...	๑๖๓๐
เฮด ลาตั้น	...	...	นาย เฟื่อง พลพันธ์	...	...	๑๖๑๕

คำบำรุงบึละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย โทรศัพท์ ๔๘๒

ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม^{นี้} เป็น วิสาขบูชา^{นี้} ซึ่ง ตรง กับ วัน ประสูติ,
ตรัสรู้ แด่ ประทับพาน แห่ง องค์ สัมเด็จพระ สัมมา สัมพุทธเจ้า อัน นับว่า
เป็น อภิลักขิต กาล ครึ่งหนึ่ง สำหรับเรา ทั้งหลาย ผู้ เป็น พุทธศาสนิกบริษัท
เหตุ^{นี้} เรา จึง ได้นำ คำ คำนึง ของ นาย ชิต บุรทัต ซึ่ง ได้ ประพันธ์^{ขึ้น} โดย
ฉะเพาะ มา ลงไว้ เป็น พิเศษ เพื่อให้ สัม กับ กาล สัมัย อันงาม^{นี้} แต่ สัม
กับ ฅบับ ที่ ออก ใน เดือน อัน ตรง กับ วัน วิสาขมาส

เรา มีความ ยินดี มาก ที่ ศัพท์ ไทย ใน ตอน นี้ ได้ รับ เกียรติยศ ดัง เรื่อง
“ผจญภัย รถไฟ สายใต้” ของ คุณ หดอง พินิจ วิเทศภณิก^{ซึ่ง} เป็น นัก
ประพันธ์ ผู้ มีความ ชำนาญ ในการ เขียน เรื่อง มา แล้ว ทั้ง ใน สัมัย ก่อน และ
สมัย^{นี้} เรื่อง^{นี้} เป็น เรื่อง ทกต่าง ถึง เหตุการณ์^{ซึ่ง} ท่าน ได้ ประสพ พบ เห็น
มา ใน ระหว่าง ทาง ที่ โดย สำน รถไฟ จาก กรุง เทพมหานคร ไป ยัง เกาะปันง
เหตุ^{นี้} นั้น ดำนวน ไหวหาว จึง เป็น ไป อย่าง โดด โผน และ ตรง ไป ตรง มา แต่
เช่น นั้น ก็ดี ท่าน ผู้ เขียน ยัง ได้ หยิบยก บทกลอน แด่ม^{นี้} ดำนวน โอด ครวญ
ไว้ ใน บาง ตอน เพื่อให้ สด สะดด้วย ชวน อ่าน ยิ่ง^{ขึ้น} อีก ด้วย หวัง ว่า
คง จะ พอใจ ท่าน ผู้ อ่าน เป็น แน่

เรื่อง “ถูกผู้ขายใจทวาร” ของ “วรเสวต” ผู้ พัง มา จด
ทะเบียน เป็น คณະ ศัพท์ ไทย คราว^{นี้} นัน ก็ เกี่ยว เป็น เรื่อง คดๆ ที่ ท่าน

ผู้อ่านชอบอยู่มาก ยิ่งกว่านั้นเรายังแสดงถึงน้ำใจนักรบ,น้ำใจมิตร
แด่น้ำใจ คู่รัก อย่าง เด็ด เดี่ยว มีอยู่พร้อม มวล อีก ด้วย เรา ขอ แสดง
ความ ชอบใจ “วรเสวต” ไว้ เป็น อันมากใน ที่นี้ ด้วย

“รัตติ” เป็น ผู้ที่ ถนัด ใน การ แต่ง โคลง กถบท ผู้ ๓ ดัง เรา
ได้ เคย ลง แด้ว ใน เล่ม ตอน ก่อน คราว นี้ รัตติ ได้ แต่ง เป็น กล โคลง
‘จตุรทิศ’ ซึ่ง เราเอง ก็ ยัง ต้อง คำ หัก เงื่อน อยู่ เป็น เวลา นาน จึง อ่าน ออก
และ ถ้า เรา มี ถอด ไว้ ให้ เห็น เป็น ตัว อย่าง แด้ว ท่าน ผู้อ่าน ก็ จะ พากัน
ตำหนิโทษ เรา ได้ เหตุ นั้น เรา จึง ขอ ถอด ไว้ ใน ตอน ท้าย บท นี้
และ ขอ ท่าน ผู้อ่าน จง พิจารณา อ่าน ตาม ตัว อย่าง นั้น เทอญ

เรื่อง “ภรรยาของ จี๋บึงเคอร์” ของ “ฝ. ค.” นั้น ก็ เป็น
เรื่อง ที่ ชวน ให้ ท่าน สดุด ขบขัน ได้ เรื่อง นี้ มี ดำนวน โฉหาร เอื่อย ๆ
ลุ่ม ลักษณ ทุก ประการ ส่วน เรื่อง “น้ำใจ ภรรยา” ของ “เยาว
คารม” ก็ นับ ว่า เป็น เรื่อง น่า อ่าน แสดง ถึง น้ำใจ ของ ภรรยา ลุ่ม ลัก
หวัง ว่า ท่าน ผู้อ่าน คง จะ พอใจ ทั้ง กัน

มี หลiday ท่าน ที่ บ่น ถึง “ทอง หีบ” นั้น เรา ขอ แจ้ง ให้ ทราบ
ไว้ ว่า บัด นี้ เรา ได้ รับ เรื่อง ใหม่ ของ “ทอง หีบ” แด้ว ขอ ว่า เรื่อง
“น้ำใจหญิง” และ เรา จะ ได้นำ ลง ใน ตอน หน้า ต่อ ไป กับ ขอ เคารพ บอก ให้
ท่าน ทราบ ไว้ ใน ที่นี้ ด้วย ว่า ศัพท์ ไทย ตอน หน้า จะ มี เรื่อง ที่ เป็น ชื่น เอก
ทั้ง นั้น แต่ จะ ขอ เรื่อง อะไร แด้ว เป็น เรื่อง ชนิด ไฉ เรา ยัง จะ ไม่ แจ้ง ให้ ท่าน
ทราบ ก่อน ขอ ได้ โปรด เตรียม ตัว ไว้ คอย อ่าน เกิด

อภิสิทธิ์สมบัติ วิสาขมาส

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๖

๑ วสันตดิถี ณันท์ ๗

๑ คาบนี้ คณิ่ง คนนะ มา—	ละ วิสาขะ ฤกษ์ ใน	
เขกุนะตังตมะ ตมัย	ระบุ พฤษภาคม ๗	๗
๑ ตรงกัน ณวัน ปุณมี	คฤกษ์ ประสพ ตม	
กาตานิถักกะนิย	เนภาะ มา สโมชาน ๗	
๑ ตัมพุทธ์ ประสูติ และ พระ ประสพ	คุณะ อบ เถลิง ฉาณ	
ศรรเพชัญ เต็จ ปรีนิพาน	ณ วิสาขะ วัน เพ็ญ ๗	
๑ แท้เหคุมหัจฉริยะ หาก	พิเคราะห์ ยาก จะมี เปน	
ไป ทัว ณ สัตว์ สกณะ เห็น	ดูจะ พุทธ พิตัย ตม ๗	
๑ เปน วาระ สำนุชน ถ้วน	จะ ประมวล มนารมณ	
ศรัทธา ปล้ำทะ ณ อุดม	อติเรกะ กาด ควร ๗	
๑ บุษบา เพราะ คารวะ กระทำ	สุภกรรม ประการ มวล	
ด้วย กาย วาจา จิตะ ขบถ	คติ บุญญะ สุนทร ๗	
๑ ตาม ธรรมะ คือ สุกตะวาท	วรคำสดา สอน	
ปอง ปุณณะ อุปกรณ	ณกุศล ประเสริฐสรรพ ๗	
๑ แฉ่น สวรรพัต พิพิระ พัด—	ฤนิพัทธะ เกยว กัน	
เปน เตียว และ เตียว อุดระ อัน	อุปมา บ มี สอง ๗	

- ๑ ตรวจไต่พระไคร รตะ นาม ระบุ ตาม ประเภท ทรง
โดย ซึ่ง ก็ หนึ่ง เพราะ คุณะ มอญ บมี แยก และ แยก องค์ ๗
- ๑ จอม ครู พระ วัว อนุต— ครุฑ ธิ ชรรณ ทรง
ตั้ง สอน และ สืบ สักตะ ตั้งข ทุน ศาสตร์ ประกาศ ตาม ๗
- ๑ นับ รวณ และ รวณ พระคุณะ เกี้ยว กต เตียว ณรัตน์ ตาม
ตั้ง สัก พิเศษ สักขมะ ความ— ภริภาพ จะ พัง แจง ๗
- ๑ ด้วย สักจะ ปรรภา พจ คุจะ น บ คตอน แดง
ใน คุณ อดุย รตะ แรง ฤติ ใน สมัย ถึง ๗
- ๑ ไฟชำระ มาสะ เณระ ขอบ ฤ ประจบ ประจักษ์ จึง
ชวน พุทธ ศำสนิกะ พัง กิจจะ พุทธ บูชา ๗
- ๑ สรวณ พร บวร สิริ เจริญ ผล เจริญ ประชุม มา
สิทธิ์ ตั้ง อนุ จิระ สภา— พร เทอด นิรันดร์ เทอญ ๗

นายชิต บุรทัต.

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๒ ตอนที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

ลูกผู้ชายใจทหาร

โดย “วรเสวต”

— ◆ —
ตอนที่ ๑

ปราบ ศัตรุ จน เปน มิตร

๑ ด้วยดาบปราบทั่วป้อม
เฉลิมชาติมาดมั่งชู
เหตุมันกตัญญู
ผลแห่งสัตย์จักให้

ปวงริบ
ชื่อไว้
จอมราช นั่น นอ
คู่แค้นแดนเกษม ฯ

ความป่วยเจ็บ ย่อม เปน สิ่ง ประจำ สำหรับ ชีวิตมนุษย์ ทุก รูป ทุก
นาม อย่างไม่มี ใคร เคียง หัน ได้ ถ้า ท่าน จะ เดิน เข้า ไป เยี่ยม ใน

เมือง เบอวิค ใน สมัยเมื่อ อังกฤษ ทำสงคราม กับ ฝรั่งเศส ครั้งหนึ่ง แล้ว
ท่าน คง จะ ประสบ แต่ โรค ภัย ไข้เจ็บ อย่าง ฉาก ฉกรรจ์ ซึ่ง ระบาด ไป
ทั้ง เมือง ถ้า ท่าน จะ เดิน คัด ตรง ไป ยัง คำบด “เรตเฟอร์ วูด” อัน
เป็น คำบด ที่ เจียบ เหนง ที่ สุด แล้ว ท่าน ก็ จะ ไม่ ประสบ เหตุ อัน
นอกจาก ประชาชน แทบ ทุก ชน นอน ระทม ทุกข์ อยู่ บนเตียง ท่าน จาก
“เรตเฟอร์ วูด” ต่อ ไป จนถึง คุก หาดัน “มิดดิลตัน แห่ง เรตส์ โคน”
อัน ไกล จาก หมู่บ้าน นี้ ไป ราว ไมล์ เศษ แล้ว ท่าน จะ พบ สถานที่ อัน
กว้างใหญ่ ไฟศาล แห่งหนึ่ง ดัง ราม รว กับ พระราชวัง ภายใน กำแพง
อัน สูงตระหง่าน นั้น เต็ม ไป ด้วย พรรณ พฤษ ชาติ ดิน ชาติ ชน อยู่
เรียง ราย ตั้ง ถัด อยู่ หอม ทรหด แต่ สถานที่ นี้ ก็ คง เจียบ ดัง
วังเวง เช่นเดียวกับ สถานที่ อัน หนึ่ง นั้นเอง ถ้า ท่าน ได้ ผ่าน ประตู อัน ราม
เข้าไป แล้ว ท่าน จะ พบ ชาย หนุ่ม ผู้ มืดดวง หน้า อัน ชัดเชียว คน หนึ่ง นอน
บน เก้าอี้ นอน ถัดมา หน้า คุก หาดัน ชาย หนุ่ม ผู้ นี คือ ท่าน เคนด
แห่ง แบร์ แบนด์ ผู้ เป็น เจ้า ของ ที่ อัน กว้างใหญ่ ไฟศาล ดัง ราม นั้นเอง บน ดวง
หน้า มี ชัด เหลือง เหนง ด้วยการ ต่อสู้ กับ โรค ระบาด อัน ร้าย ที่ มนุษย์
แทบ ทุกคน ใน เบอวิค จะต้อง ได้ รับ

“ถึง เวลา ที่ ท่าน จะ ต้อง รับ ประทาน แล้ว ครับ ไต่ เทา” คน ใช้
คนหนึ่ง คำนี้ แล้ว พูด “กระผม ได้ เตรียม ไว้ พร้อม แล้ว”

ท่าน ยิ้ม น้อย ๆ แล้ว ก็ เดิน เข้า ไป ใน ห้อง รับ ประทาน อาหาร

ใน ระหว่าง ที่ ท่าน กำลัง รับ ประทาน อยู่ นั้น ประตู หนัก อยู่ ตรง หน้า
ก็ เปิด กว้าง ออก โดย แรง ภาพ แห่ง นาย รอย เอก ผู้ หนึ่ง ก็ มา หยุด อยู่

เพราะหน้า ท่าน พิศดู ดวงหน้า อัน แฉกจะโหดร้าย ของเขา อย่างพิลึก
 พิเคราะห์อยู่เป็น ครู่ ความ จำ ของ ท่าน ก็ ปรากฏ ใน คตง จักขุ ท่าน
 ทนที ท่าน จำได้ดี ว่า นายร้อยเอก ผู้ นั้น คือ “ คาสต์ โอตวัวร์ ” ศัตรู
 อัน ร้ายแรง ของ ท่าน - ศัตรู จริง ๆ หรือ จะ เรียก ว่า ศัตรู คู่ ด้ว้าง ก็ คง ไม่
 ผิด แต่ จะ เนือง มา ด้วย เหตุ ไรว่อม เป็น การ ยาก ที่ จะ ทราบ กัน ใน
 ระหว่าง เราท่านได้

“ ท่าน เคนต์ ! ท่าน เคนต์ ชัดดาต ! ” เขาพูด อย่าง ปราศ จาก
 ความ เคารพ “ ทำไม ท่าน ไม่ ไป รบ เพื่อ ช่วยชาติ ของเราเล่า ? ท่าน
 รู้หรือไม่ ว่า เวดาน นั้น ไป เตียน มี อานภาพ มาก เพียงไร ? หรือ ท่าน ถัด
 พวก ผรั่งเศส เพียงใด ผม ได้ รับ คำสั่ง ให้ มา จับ ตัว ท่าน ไป ”

“ โอตวัวร์ ท่าน ออก จะ รุน แรง ต่อ ฉัน มาก ” ท่าน กล่าว ตอบ
 ถึง แม้ ว่า ซ้ำ ๆ ก็ จริง แต่ ชัด ถ้อย ชัด คำ “ ฉัน รู้ดี โอตวัวร์ ว่า ฉัน
 จำ เป็น ต้อง จับ อาวุธ ก่อน เวดาน นั้น นาน แล้ว แต่ ฉัน ขอ บอก ตาม จริง
 ว่า ฉัน บ่อย - บ่อย เป็น โรค ระบาด พัง หาย เมื่อวาน นี้เอง ฉัน ก็ ถูก
 ผู้ชาย ท่าน ก็ ถูก ผู้ชาย ท่าน นายร้อยเอก โอตวัวร์ ด้ หาย เอ๊ย ถ้า
 ท่าน เป็น คน สุภาพ แล้ว ท่าน ก็ ควร ใช้ คำพูด ที่ ดี กว่านี้ จึง จะ ชอบ ”

“ นี่ หรือ คือ คำ แก้ว ของ ท่าน ท่าน เคนต์ ? ”

“ เปตาไม่ ใช้ คำ แก้ว เป็น ความจริง ”

“ ท่าน จะมี หลักฐาน อะไร ซึ่ง จะ มา พิสูจน์ ได้ ว่า เป็น ความจริง ”

“ นี่ หมาย ความว่า ท่าน ไม่ เชื่อ เกียรติยศ ของฉัน ไม่ ใช่ หรือ ? ”

ท่าน เคนต์ ถาม อย่าง โกรธ นิด ๆ “ ฉัน รู้ดี ว่า ท่าน คง มา ร้าย

ไม่ใช่มาดี เพราะท่านเป็นศัตรูของฉันมานานแล้ว เออ, ช่างเหมาะจริงนะ ที่ท่านแม่ทัพใช้ท่านมา ท่านต้องการจะทำอะไร ฉันเล่าฉันไม่มีอะไรจะให้ท่านพิศุจน์ และจะไม่พยายามหาเสียด้วย เพราะฉันถือสัจชาติที่ว่า ‘ความจริงต้องเป็นความจริงเสมอ’ ใจศตหายโอดวิร”

“ท่านเป็นคนช่างพูด ท่านเคนต์” นายร้อยเอก คาสต์ โอดวิรพูดอย่างเจือด้วยความโกรธ “ท่านพูดอย่างฉลาดและหวาน ถ่อมตุมาก ถึงคราวผมท่านก็ทำได้ อย่างเต็มอำนาจ แต่เวลานี้เป็นคราวของท่านบ้างละ ท่านจะโปรดยกอะไร?”

“โอ โอดวิร จริงเมื่อ ๓-๔ เดือนมานี้ ฉันได้ว่าท่านอย่างรุนแรง ครั้งหนึ่งจนเกือบจะต้องประหารคาบกัน แต่ขอท่านอย่าเพิ่งเข้าใจผิด เพราะฉันทำตามหน้าที่ เวลานี้ท่านไม่ได้ป่วย มีหรือเวลาเขาทำสงครามกัน ท่านไปเยี่ยมผู้หญิงในโรงเคี่ยมจนท่านแม่ทัพโกรธ ฉันพูดกับท่านโดยดี ท่านก็ไม่ฟัง จึงต้องใช้คำที่รุนแรงกับท่าน แต่ฉันไม่ได้เจตนาร้ายต่อท่านเลย นอกจากจะตกเดือนเท่านั้น ขรรคดาไม้แข็ง คัดด้วยมือไม่ได้ ก็ต้องคัดด้วยไฟจริงไหม? แต่ท่านกลับคิดเห็นผิดเป็นชอบ ถือเอาเรื่องเล็กน้อยเป็นเรื่องใหญ่ โตถึงกับจะต้องแก้แค้น จริง, ฉันก็รู้ว่าท่านอายุอี หกสิบเจ็ดแล้ว แต่จะอย่างไรได้ เพราะเป็นการจำเป็น เชิญเถอะ จะแก้แค้นอย่างไร ก็เชิญ ฉันนายร้อยเอกเคนต์แห่งแบร์แบนต์-จะไม่กลัวท่านเลย ขอให้ท่านเข้าใจไว้”

“ฝ่าย ท่าน ๆ ก็ เห็น ว่า ท่าน ถูก ฝ่ายผม ๆ ก็ เห็นว่า ผม ถูก ”

โอดวิร ก่น่าว พดาง มอง ดู หน้า อัน ชัด เหลือง ของท่าน เคนต์ ด้วยแววตา ประสงค์ ร้าย “ เพราะ ฉนั้น อย่า พุด กัน ให้ มาก ความ ไป เลย ท่าน เคนต์ เมื่อ ท่าน ไม่ พอ ใจ ก็ ชัก ดาบ ขึ้น เกิด ”

“ แน่ ที่ เคย ด้ หาย เหย ” ท่าน เคนต์ ตอบ แล้วยิ้ม อย่าง อด ใจ ถึง แม้ จะ พัง รบ ไซ้ ใหม่ ๆ ก็ จริง “ แก เป็น ผู้ ถู คำ สั่ง กัน จึง ไม่ กदा ทำ แก ก่อน แต่ แก ทำ กัน ๆ ก็ ต้อง ค่อ ด้ เพราะ ตัง แต่ กัน เกิด มา กัน ยัง ไม่ เคย ให้ ใคร กระ ทำ การ ข้ายี้ เกียรติยศ ของ กัน ได้ เลย ”

ท่าน เคนต์ เป็น นัก พัน ตาม ที่ ด้ มา รบ ที่ สู้ คน หนึ่ง ใน ประเทศ อังกฤษ มี ความ ด้ มา รบ จน มหาชน ทุก ชน ด้ ถือ และ นิยม ใน ทำ ทาง อัน ด้ งาม ของ ท่าน แทบ ทุก คน แต่ อนิจจา ! เวลา ัน ท่าน ไร่ ก่า ด้ งิง ขา เพราะ ความ บัวย เจ็บ ความ บัวย เจ็บ ัน เอง ทำ ให้ ศักร ของ ท่าน ดู หม่น จน ด้ กับ ทำ ทาย โดย ไม่ มี เหตุ ผล ท่าน พยายาม ค่อ ด้ อย่าง อด ใจ แม้ ว่า ท่าน จะ พุ พด ภาพ ด้ เพียง ัน ก็ จริง ด้ กระ ัน ก็ ยัง คง เป็น ฝ่าย รุก...รุก เรื่อย ทุก ด้ วาระ...รุก จน ศักร รดอย เข้า ไป จน มุม ห้อง

“ ออก มา โอดวิร ัน ไม่ ด้ กการ ทำ คน ที่ หมด หนทาง ค่อ ด้ ”

ท่าน ก่น่าว เมื่อ ถด ดาบ ลง ด้แล้ว โอดวิร ปฏิบัติ ตาม ัน ที่ การ ควด ัน ด้ เริ่ม ัน อีก เป็น คำ รบ ัน ครึง ัน ดาบ ของ โอดวิร หัก ด้ มี ด้ โดย ถูก ัน เคนต์ แห่ง แบร์ แบน ด้ บัด ัน โจน เข้า ทำ ทำ จะ ด้ แต่ ก็ ด้ กับ ถด ดาบ ลง ด้แล้ว ยิ้ม พดาง พุด ว่า “ ัน ด้ หะ ด้ หาย โอดวิร เหย ัน รุ ด้ ว่า แก ด้ ัน ไม่ ด้ แต่ ัน ไม่ ด้ ยาก ทำ แก เป็น แต่ จะ ให้ รุ ด้ ”

ตัวไฉ่เท่านั้น เพราะกันไม่ต้องการจะเปนศัตรูกับแก และได้
เจตนาร้ายต่อแกเลย ถ้ากันเกลียดแก กันจะฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ คง
ไม่ยากไม่ใช้หรือ”

โอดวิร์เงยหน้าขึ้น ประดับดวงตา ท่านเหมื่อนหนึ่งจะขอความ
กรุณา และรู้สึกว่าคุณเข้าใจผิดที่คิดว่าท่านเอนาคคือศัตรูร้าย

“ผมขอโทษครับ ท่านเอนาค” เขาก้าววิ่งว่อน “ผมเข้าใจ
ผิด แต่ไหนๆก็ดวงเดยมานี้แล้ว ท่านควรจะให้ภัยผมบ้าง
ผมจะขอปฏิญาณว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะถือว่าท่าน
เป็นมิตรอันแท้จริงของผม แต่ผมยังฉิวท่านอยู่ข้อหนึ่งที่ท่านว่า
“มาเรียนเคอเรนดัก” ศัตรูยอดรักของผมเป็นหญิงเจ้าเล่ห์”

“งั้นกันขอโทษ โอดวิร์” ท่านกต่างยิ้มพลางยื่นมือไปตอบว่า
เขาเป็นเชิงดีพอก “ที่ว่าหญิงที่รักของท่าน กันว่าอย่าง
ไม่ได้เจตนาร้ายเลย เพราะเห็นแก่ท่าน กันจึงถือว่าหญิงคนนั้นเป็น
หญิงชั่ว ซึ่งหวังท่านไว้ไม่ให้ไปทำสงคราม ควรแล้วที่ท่านจะฉิว”

โอดวิร์คุกเข่าลง ตรงหน้าดวงตาดังมือท่านมาบับด้วยความชอบ
คุณ ดวงตาก็แหงนขึ้นไปจับอยู่ตรงหน้าท่านเอนาค แสดงว่า
เขายอมเป็นมิตรและไม่ขอเป็นศัตรูอีกเลย .

“แต่ตัวเถอะครับ ผมเตรียมม้าไว้สำหรับท่านแล้ว” เขา
กล่าว ท่านเอนาคขึ้นไปด้วยตัวแล้วก็ขึ้นม้าออกจากสถานที่นั้นไป
พร้อมด้วยนายร้อยเอก คาสต โอดวิร์ผู้เป็นมิตร

ตอนที่ ๒

“มาเรียน เคอเรน สก๊ หึงขัว!”

หึงโคใจ เปียบ ด้วย	ชด ชาว
ไทด์ วกวน นิจกาด	กต๊ับได้
เดี่ยว วัค บัด เดี่ยว พาด	พาขัว ไล่แด
ชาย หาก หลง หล่อนให้	เหตุร้าย เร็ว ถึง

ณ โรงเคียน “วูดฟา” อัน ตั้ง อยู่ริม ทาง แดงดำบด - เรดเฟอวูด
 ใน เวลา สายัณห์ มี มหาชน ไป มา มี ขาด สาย ภายหน้า โรงเคียน ก็มี
 คน อยู่ แน่น โดย มาก มัก เปน พวก ทหาร อังกฤษ ขึ้นดำ ซึ่ง มหาชน
 ชาว เบอริวค พวกนี้ ชนาน นาม ว่า “วูดฟอพอเบอริวค” หรือ “วูดฟ
 ออพอเคอนอริท” พวก นี้ เมื่อ ก่อน สงคราม เปน พวก หัวไม้ เคะกะ ระราน
 กิเลศ หยาบ ชอบ แต่ การ สะเชิญ ภัย อัน หา ดำระ มิได้ แต่ พอ เกิด
 สงคราม ขึ้น พวก นี้ กลับใจได้ พร้อมใจ กัน จับ อาวุธ ทำ สงคราม
 ด้วย ดวงหน้า อัน ชื่น บาน หัวหน้าได้ รับ ยศ เปน นายสิบ โท ดังกิด
 กอง ร้อย ที่ ๘ ชื่อ ยีรอตต พัย เขา เปน คน อายุ ราว ๓๐ เศษ แต่ ก็
 คง มี ผิว พรพรรณ ผิด กว่า คน อื่น เวदानี้ กำลัง อยู่ ใน ห้อง กตางของ โรง
 เคียน น้อย ๆ นั้น พร้อม ด้วย ด้วี่ ด้วี่ ยอด วัค ของเขา คนหนึ่ง ส่วน
 พวก ข้างนอก ก็ คง สรวดเสเฮฮา กัน อย่าง เอิกเกริก พวก นี้ ถ้าจะ คำนวณ
 อย่าง หยาบ ๆ แล้ว มี อย่าง น้อย ๓๐ คน

พอเวลาดา ๗.๓๐ ต.ท. พวก ดูดฟ๑ ที่อยู่ภายนอก ได้พบ บรูซ หนุ่ม
คน หนึ่ง อุ่มชาย ผู้ทพพตภาพ มาบน หดงมา เขา ยกมือ ชน และ กระบ้ง
หมวก อยู่ใน ท่า คำนับ ทุก คน

“ น้ะ ท่าน สหาย นักรบ เอ๊ย ท่าน ผู้น บ่วย ช่วย อุ่ม เขา เข้า
ไปนอน พัก ซ้างใน ด้วย ” ท่าน เคนคั แห่ง แบร์แบนคั ก่ด้าว แด้ว วง
ร่าง อัน หนึ่ง ของ คาสต็ โอติวร์ ตงใน วง แชน ของ พวก ดูดฟ๑ คน หนึ่ง

“ ท่าน นายร้อยเอก ผู้น เปนอะไรไป ศรีบ ? อ้อ ท่าน นายร้อยเอก
โอติวร์ น้ะ เมื่อ เช้านี้ พวก เรายัง เห็น ท่าน คุม กองร้อย ที่ ๓๓ ทำ สงคราม
อยู่เคย ท่าน เปน อะไร ศรีบ ได้เท้า ”

“ เขา เห็นอย มาก สหาย เอ๊ย ” ท่าน ตอบ “ จ้งได้ เปนตมไป
เอ้า, อุ่มไป เร็วๆ ซี้ ”

“ ได้ ศรีบ ห้อง ซ้างบน นะ ศรีบ เปน ห้อง ที่ ผม เห็น ว่า สอาด กว่า
ห้อง อื่น ” พุด แด้ว ดูดฟ๑ คน หนึ่ง ก็ อุ่ม คาสต็ หาย ดับเข้า ประตู ไป ทันท

“ ผลาก มาไว้ด้วย นะ เพื่อน เราย ประเดี้ยว เด็ก จะ จูง มา อีก ตัว
หนึ่ง ” ท่าน ก่ด้าว แด้ว ก็ เดิน ตาม เข้าไป ผ่าน ห้อง น้อย ๆ มา

จน ถึง ห้อง กตาง ท่าน หยุด หนึ่ง— หนึ่ง ด้วย อำนาจ ที่ ได้ ประสับ ภาพแห่ง
บรูซ หนุ่ม หนึ่ง คำว่า คูน หนึ่ง ก่าตัง คตอเคตัย... ก่าตัง พตอด ถอย แด้ง ความ
รัก . ก่าตัง จุมพิท กัน อยู่บน เก้าอี้ ยาว มุม ห้อง อีก ด้าน หนึ่ง ท่าน ยัง
จำ ได้ ว่า ท่าน ได้ เคย เห็น หน้า หนึ่ง นี้ มา แด้ว ครั้ง หนึ่ง ... เห็น แด้ว จริง ๆ
แต่ ท่าน จำ ไม่ ได้ ว่า เห็น ที่ ไหน เกี้ยว ของ อะไร กับ ท่าน หรือ เปตา ย้ง

พิศความจำที่ค่อย ๆ กระทบ ดวง หทัยยัง ชน เปน ลำดับ จน ในที่สุด
ก็จำได้ว่า หญิง คน นั้น คือ มาเรียน เดอเรนดัก หญิง ที่ท่าน เคยเห็น
เมื่อ ๒ เดือน มานี้...หญิง ที่ โอโตวร์ หด รัก จน ต้ม ต๋ว...หญิง ที่ ท่าน เกือบ
ที่สุดใน โลก คนหนึ่ง ฉะนั้น หาก ท่าน จะ เรียก ว่า “หญิง สามี”
จะผิดไป เจี้ยว หรือ?

“มาเรียน เดอเรนดัก หญิง ชั่ว! มาเรียน เดอเรนดัก หญิง ชั่ว!!”
ท่าน พึมพำ แล้ว ก็ เดิน เตะ ประตู ห้อง นั้น ไป “เวตา นี คาลต์ บอย”
ท่าน พึมพำ แก่ ตัวเอง ต่อไป “หาไม่ จะ ต้อง ประสาร์ ดาบ กับ เจ้าสิบ โท
คนนั้น เปน แน่ แท้”

ท่าน ย่าง เข้า ไป ใน ห้อง คน เจ็บ ซึ่ง นอน เหยียด ยาว อยู่ บน เตียง
อย่าง เดียว แสง ศศิธร ฉาย มา จับ อยู่ บน ดวง หน้า อัน มี สีงา ของ
โอโตวร์ ทำให้ เห็น ความ ชัดชัด งดงาม นั้น ท่าน รู้ ดัก ถึง ดาร์—ถึง ดาร์
เขา มาก

“โอโตวร์ เจ้า จะ ต้อง ประสาร์ ดาบ” ท่าน รำพึง
ครั้น ต่อมา อีก กิ่ง ชั่ว นาฬิกา โอโตวร์ ก็ หาย เปน ปกติ ดวง หน้า
สดชื่น เช่น เดิม

“ระวัง ดาบ ให้ ดี ๆ โอโตวร์ เตรียม ไว้ สำหรับ ชัก ง่าย ๆ” ท่าน
เคานต์ กล่าว พดาง ขึ้น ไป ที่ ดาบ อัน ยาว ของ โอโตวร์ แล้ว ก็ ยืน

“แน่ ที่ เดียว ครับ ผม เตรียม เต็ม อ ผม ดวล ได้ กับ คน ทุก คน
นอกจาก พระ ราชา และ ท่าน นี้ ผม จะ ต้อง ดวล กับ ใคร กัน ครับ” เขาถาม

“นี่แหละ ถ้ากิน ผดอะไร หรือ ห้าม ท่าน ต้อง เชื้อ นะ”

“ครับ เชื้อ เต็ม อ”

“เฮ้ เฮา เปน ตกตง ตาม มา โอตวี่ เดิน อย่า ให้ ตกน ก”

“โอ มา เรียน หด่อน ต้อง เข้าใจ... เข้าใจ นะ จ๊ะ ว่า ฉัน รัก หด่อน
จริง ๆ” นี่ คือ เสียง ของ พย กต่าง ชน

“มา เรียน คนนี้ คือ ใคร กันหนอ” โอตวี่ ถาม ท่าน เคนดัก ซึ่ง
เวตา น แอบ พัง อยู่ ข้าง หน้าต่าง

“มา เรียน เคย เรน ดี ก” ท่าน ตอบ วาง หน้า ตา เฉย

“ผม จะ มานี้ เสร็จ ได้ ไหม ครับ ?” เขา ขอ อนุญาต

“อย่า เพ้อ โอตวี่” ท่าน เคนดัก ตอบ พดาง จีบ บ่า โอตวี่
ไว้ “นั่นแหละ เห็น ไหม เต่า พวก วูด ฟา อีก หตาย คน ก็ มา แอบ พัง
อยู่ ทาง นั้น ท่าน ไม่ ต้อง ร้อน ใจ โอตวี่ อย่างไร เสร็จ ท่าน ก็ ต้อง
ประดาร์ ดาบ กับ เจ้า ดิบ โท คนนี้ อยู่ วัน ยัง คำ”

“ดิฉัน เห็น ใจ เธอ แล้ว พย” มา เรียน กต่าง “แต่ ดิฉัน มี
ความ ตบ ใน ใจ อยู่ เรื่อง หนึ่ง ที่ บอก ใคร ไม่ ได้ แต่ ความ ตบ นี้ คง เปน
ไฟ เผา หัว ใจ ของ ดิฉัน ให้ ร้อน รุ่ม อยู่ เต็ม อ แต่ จะ ร้อน มาก ชน ทุก วัน”

“หด่อน ต้อง บอก ดิฉัน นะ จ๊ะ มา เรียน เมื่อ ดิฉัน จะมี โอกาส ช่วย
เหลือ ได้ บ้าง”

“ถ้า บาด ชี จะ ว่า เธอ จะ ไม่ เผย ความ ตบ นี้ ให้ ใคร ทราบ”

“ถ้า ดิฉัน ไม่ ช่วย ถ้า ดิฉัน นำ ความ ตบ นี้ ไป บอก กับ คนอื่น ก็
ขอ ให้ คม ดาบ ของ ศักรู .. คม ดาบ ของ พระ ผู้ เปน เจ้า พัน ต้อง คง ใจ ดิฉัน”

นางเจ้าเดห์ โผเข้าไปสู่วงแขน พยัพตาง ก็ จุ่มพิต เขาอย่าง เต็มรัก
ภาพ ทั้งหลาย เหล่านี้ ก็ ปรากฏ อยู่ใน คลอง จักขุ ของ นายร้อยเอก คาลด์
โอดัวร์ ทุก ประการ

“ดิฉัน เป็น ชาวโปตต์ (โปแตนต์) นะคะ พยั และ เป็นคน ของ
ท่าน นายพลเอก เดเฟม เบรธ และ คุณหญิง คัทวินซองเย็น การ ที่ดิฉัน
ผ่านคราย เข้า มา ถึงนี้ ก็ เพราะได้ รับ คำสั่ง ให้ มา สืบข่าวคราว ในกองทัพบก
อังกฤษ เท่านั้น เธอ ต้อง ช่วย ดิฉัน นะคะ”

ยรรอดด นิ่ง ครอง แต่ ไม่ ตอบ

“ช่วย นะคะ ยรรอดด” เจ้าหัดอน กล่าว ย้าพตาง ดึง มือ เขา เข้า
มา บับ “เธอ ได้ สำนัด แล้ว ว่า เธอ จะ ช่วย...เธอ ได้ สำนัด แล้ว ว่า
เธอ จะ ไม่ แพร่ง พราย เรื่องนี้ ให้ ใคร ทราบ เธอ รัก ดิฉัน ไม่ ใช่ หรือ คะ
ยรรอดด?”

อา! ศัตรู ผู้ แค้น ถัด จาก คำดัง จะ ทำตาย เกียรติยศ ของ นายสิบ ไทอยู่
แล้ว ถ้อยคำ ทุก ๆ คำ ที่ เจ้าหัดอน พูด, อิริยาบถ ทุก ๆ ท่า ที่ เจ้าหัดอน
แสดง จะ รอด พ้น จาก สายตา อันคม วาว ของท่าน เคนต์, โอดัวร์, แดพวก
วูลฟ ๒-๓ คน ไป ไม่ได้ พวก วูลฟ ๖-๗ คู่ ก็ โกรธแค้น เจ้า หัดอน มาก
ดวง ตาก็ จ้อง มา อย่าง ประดัง ค่ำ ร้าย เหมือน หนังสือ พยัคฆ์ อัน มี อำนาจ จะ
จ้อง จับ ภัยหาหาร ฉนั้น อีก ทง คำดัง รือ...รือ ดู ว่า ใจ ของ พยั ผู้ หิว หน้า
จะเป็น อย่างไร จะ รัก หญิง ชั่ว คน นี้ มาก หรือ จะ รักชาติ มาก ถ้า
รัก หญิง คม ตาบ ของเขา จะ ต้อง ประสาร์ ตาบ กับ โอดัวร์ ทันที

“เสียใจมาก ยอดรัก” ยี่รอดดีก็ดำถั่วเมื่อ ตก ลง ใน ใจ แล้ว

“ฉันช่วยห่อถั่วไม่ได้ แต่จะพยายามปิดความลับนี้ไว้ให้”

“โอ ยี่รอดดี ดิฉัน คิดผิดไปเสียแล้ว ดิฉัน นึก ว่าเธอ รัก ดิฉัน จริง จึงได้ มอบ ข้าวตอก และ ดวงใจ ไว้ ภาย ใต้ ความ กรุณา ของ เธอ ทั้ง ๒ ” เจ้าห่อถั่ว คิด พ้อ ดวงตา ทั่ว คุ้ง หน่อกี้ ห่อไป ด้วย ข้าวตอก “มี เสียแรง ที่ ดิฉัน ได้ รัก เธอ มา—รัก เธอ มาก กว่า ใคร ๆ ทั้ง หมด ใน โลก ควร หรือ เธอ จะ ไม่ สง่ ดาว อา, เธอ ผูก ตา หาญ เธอ จะ ฆ่า หมิง ที่ ห่อ รัก เธอ นั้น ได้ เจียว หรือ ไ้ ยี่รอดดี พ้อ ยอดรัก เธอ ต้อง เห็น ใจ ดิฉัน บ้าง หรือ เธอ กตัญญู ดิฉัน รับ รอง ว่า ดิฉัน อาจ ช่วย เธอ ได้ ถึง แม้ ว่า จะ เปน หมิง ก็ จริง ดิฉัน ขอ บอก เธอ ตาม จริง ว่า ถ้า เธอ ปฏิเสธ ดิฉัน ก็ จะ อำตา เธอ ไป ตู๋ พร โลก เสีย ใน บัด นี้ ที่ เดียว ”

อำนาจ ใจ ๆ ทั้ง หมด จะ มี อำนาจ เท่า กับ ตม ปาก ของ สัตว์ เปน ไม่ มี เสีย แล้ว ถึง แม้ ว่า หัวใจ ของ ยี่รอดดี จะ มี นก เพียง ไร ก็ ต้อง หัก สะบั้น ลง ด้วย อำนาจ ตม ปาก สัตว์ ๒ ๒ ๒ ใน ที่ สุด เขา ก็ ตก ลง ยอม รับ ว่า จะ ช่วย

“เฮ้ง ต้อง ประสาร์ ตาม กับ ข้า ข้า คน ทวยศ ” นี คือ เฮ้ง โอตั่ว รัก ถั่ว ถั่ว ออก มา ด้วย ความ แค้น “เฮ้ง เปน ศัตรู ของ พวก เรา แล้ว เร็ว ๆ มี ดิน นี เฮ้ง จะ หมด โอภาส ที่ จะ บ้อง กัน ตัว นี คือ หมิง สะบาย หมิง ไร่ รรยา ”

คม ตาม อัน ตั้ง แสง อยู่ แดบ ปลาย ทุ่ง คุ้ง ก็ กระทบ กัน จน เปน ประกาย ดวง หนา ของ มา เรน ก ซัด เขียว ด้วย ความ กัด...กัด ด้วย ประการ ทุ่ง ปวง

พวก วูลฟ ๑ ที่มายืนล้อมรอบนั้นได้เพ่งตาแต่ท่าทางของบุรุษผู้เป็นหัวหน้า อย่างโกรธแค้น ท่านเคนตักก็เช่นเดียวกัน ในช่วงเวลาเพียง ๑๗-๑๘ วินาที คมดาบของ โอตัวร์ ก็ฝังแน่นอยู่ในดวงใจของ ยรรอดต พย

เขา ออกจากสถานที่นั้นไปพร้อมกับท่านเคนตัก ปลดปล่อยหน้าที่อันสำคัญไว้กับ พวกวูลฟ ๑ อย่างไม่เหลียวแล ตู้อไปอีกเลย

ตอนที่ ๓๑

รูปปั้น คือรูปใคร

ผู้ใดได้ผิดแล้ว	แต่หลัง
ตำรวจผิดดุจดัง	ก่อไว้
ไม่กตัญไม่เกรงยัง	ยอมรับโทษนอ
ปราชญ์ยอมสรวรเจริญไซ้	ว่าผู้เกิดศรี ๑

ต่อมาต้อง มีเศษ สังกرام อันใหญ่ หลวง ซึ่งเคยทำให้มหาชนชาวเบอร์วิก ตั้งตั้ง สะเทือน อยู่ทั่ว หน้ากัน นั้น ก็ค่อย สงบ ลง ฤดูหลัง “มิตต์ฮิตต์แห่งเวสต์ไคน์” ก็ครึกครื้นไปด้วยผู้คน และโคมไฟ อยู่สว่างไสว เป็นเครื่องแสดงว่า ท่านเคนตักแห่งแบร์แบนด์ ได้รับตำแหน่งเป็น “มากวิธ” แล้ว เกียรติยศนี้ดีเป็นสิ่งที่ท่านจำเป็นที่จะถนอมไว้จน วาระอันเป็นที่สุดจะมาถึง นอกจากนั้นท่านยังมี “ท่านมาซงเนต” และบุตรีชาย น้อยๆ ซึ่งมีอายุได้ ๑ ขวบ เศษ แล้วด้วย

เวตนา คือ เวตนา ราตร แห่ง เดือน ธันวาคม ท่าน กำลัง รับประทาน อาหาร
อยู่บนโต๊ะ ถัดมา พร้อม ด้วย บุตรี ภรรยา ยอดรัก ของ ท่าน ดวง พักตร์
อันงดงาม ตาม เคย ก็ ผุดผ่อง แสดง ว่า ได้รับ ความ สุข อย่าง พร้อม
บริบูรณ์ ส่วน มาของเนต แห่ง แบร์เบนต์ ผู้ภรรยา ของ ท่าน นั้นเล่า ก็
มีดวง พักตร์งดงามไม่ น้อย กว่าไป เลย

“ เยนนี่เวฟ บ้านนี้ แล้วทำไม โอโตวรี่ ไม่ มาอีก หนอ ” ท่าน
กล่าว กับ ภรรยา ก่อน ที่ เจ้าหัดอน จะ ตอบ คนใช้ คนหนึ่ง ตรง เข้า มา
คำนับ แล้ว รายงาน ว่า ท่าน นายร้อยเอก โอโตวรี่ ให้มา เรียนว่า ตั้งแต่
วันนี้ ต่อไป ท่าน จะไม่ มาหา ได้ เท่า เป็น อันขาด โปรด อย่า ใช้ คนไป
ตาม ให้ บ่อย การ เลย ”

“ เอ๊ะ ! นี่ เขา เป็น บ้า หรือ ? ” ท่าน ออก อุทาน แล้ว หัวเราะ อย่าง
คนใจเย็น “ อยู่ดีๆ ก็ เป็น บ้า ไป ได้ ไป, ไป ตาม มา ให้ ได้ กอด โด ”

คนใช้ นั้น ศีรษะ เล็ก น้อย แล้ว ก็ เดิน ออก ประคุด ไป

ภายใน บ้าน น้อยๆ หาดหนึ่ง ห่าง จาก คุกหัดอน ของ ท่าน มา ค่อนข้าง
ไปไม่เท่าไร นี้ มี นายร้อยเอก คาสต์ โอโตวรี่ กำลัง นั่ง ระทม ทุกข์ อยู่
ในห้อง ถัดมา อาหาร ซึ่ง ดวง เรียง ราย อยู่ ตรง หน้า ก็ หา อาจ เป็น อาหาร
อัน โอชะราต์ ของ เขา ไม่ ดวง หน้า ก็ ชิด เขียว แสดง ว่า มี ความ ทุกข์
อย่าง ดำหัด เขา เพิ่ง ดู รูป สตรี ตัว คนหนึ่ง ซึ่ง ดวง อยู่ ตรง หน้า อยู่
เป็น ครู่ เขา เพิ่ง ดู ด้วย ความรัก, ความแค้น, ความเกลียดชัง และ ความ
เสียดาย ดวง เนตร ทั้ง ซ้าย ขวา ก็ มอง ไป ด้วย อลู่ซด ยิ่ง พิศ ความ
ยุ่งใจ ก็ ยิ่ง กำเริบขึ้น ทุกขณะ ใน ที่สุด ก็ จับ รูป นั้น โยน ห้าง ลง ไป ใน เตาไฟ

โดยแรง อย่าง จะไม่ ขอ พบ ขอ เห็น อีก ต่อไป แล้ว ทอด ตัว ลง จ้อง ดู ภาพ แห่ง รูป ที่ ถูก ไฟ เผา จน โด่ง จะ เปน จุณ อยู่ แล้ว “รูป นี้ จะ เปน รูป ไคร กัน หนอ ?” นี่ คือ ปัญหา สำคัญ ที่ สุด ที่ เรา ท่าน ทุก คน จะ ต้อง คำนึง แต่ ข้าพเจ้า ไม่ จำ เปน ต้อง บอก เพราะ ท่าน จะ ทราบ ได้ เอง ใน ภาย หลัง และ ขอ รับ รอง ว่า ไม่ ใช้ รูป “มา เรียน เตอ เรน ดัก” สตรี ที่ เขา เคย รัก มา นั้น เคย เปน อันชาติ นอกจาก ความ ทุกข์ อัน ดับ นี้ แล้ว เขา ยัง รู้สึก เสียใจ ใน ผล ที่ คน ได้ รับ นั้น อีก อย่าง หนึ่ง กล่าว คือ เขา ได้ ไป ทำ สงคราม ร่วม กับ ท่าน เคนดึ ทุก ครั้ง ต้น ก ก็ ต้น ก ด้วย กัน ทุก ชั่ว ก็ ทุก ชั่ว ด้วย กัน โฉน เด่า ท่าน เคนดึ จึง ได้ รับ เกียรติยศ แต่ ผู้ เดียว ได้ รับ ยศ เปน นาย พัน เอก ได้ รับ ยศ เปน มาควั ด อัน เปน เกียรติยศ ที่ สูง ไม่น้อย ส่วน เขา นอกจาก เหยี่ยว ทองคำ น้อย ๆ ต้อง เหยี่ยว ที่ ห้อย อยู่ นอก กระเป๋า เสื้อ นน แล้ว ก็ ไม่ ได้ รับ ความ ชอบ อะไร อีก

“อ้อ” เขา คิด ขึ้น ได้ ใน ใจ “ท่าน เคนดึ - เฮีย - ท่าน มาควั ด เคย ประสาร์ ตาม กับ ท่าน นาย พัน เอก เด เฟม เบรอ ที่ สันาม รบ ด้าน ได้ ครัง หนึ่ง ความ ชอบ นี้ เอง กระมัง หนอ ที่ สันับ สันุน ให้ เขา เพียง ฟู ถึง เพียง นี้”

อีก หนึ่ง เขา ทราบ ตระหนัก ดี แล้ว ว่า ท่าน นาย พัน เอก เด เฟม เบรอ ผู้ เปน จอมทัพ แห่ง ประเทศ ฝรั่งเศส เปน คน โปรด ปราณ ที่ สุด ของ พระเจ้า นโปเลียน เปน ผู้ มี ฝีมือ เยี่ยม ยอด ชำนาญ ใน วิชา พัน ดาบ อย่าง หา ตัว จับ ยาก ถ้า เขา ต้อง ดวล กับ ท่าน ร้อย ใน หนึ่ง นั้น แหะ

เป็น ความหวัง ที่ เขา - คาสต์ โอตวอร์ - จะ ชนะ แต่ ท่าน เคานต์ ใน เวตา
นั้น เป็น ผู้ พ้น ดาบ เยี่ยม ยอด ใน ประเทศ อังกฤษ ยัง ท่าน ไม่ ค่อย คิด แต่
ก็ คง ดำรง ชีวิต อยู่ ได้ โดย ปราศ จาก อันตราย ใดๆ นี่แหละ คือ ความ
สามารถ ของ ท่าน เคานต์ ที่ พระ ราชา ทรง ยก ย่อง มาก เพราะ เหตุนี้
ตำแหน่ง ยศ จึง ตาม ลง มา อย่าง ไม่ มี ที่ สิ้น สุด ท่าน อาจ คิด ได้ ว่า
ตำแหน่ง นายพล เอก อัน เป็น ตำแหน่ง เดียว กับ เดเฟม เบรอก อาจ มี มา
แก่ ท่าน เคานต์ ก็ได้ เป็น แน่น มั่น เช่น เดียว กัน แต่ นี่ เป็น การ ดวด กัน
ส่วน ตัว ใน สันนาม รบ ด้าน ได้ ไม่ ใช่ เป็น ทาง ราชการ

เมื่อ นั้น ถึง รูป สัตว์ นวนั้น ครั้ง ไร ทำให้ นาย ร้อย เอก หนึ่ง มารู้ ถึง แล้ว
เสียใจ ทุก ครั้ง เขา ชบ คีร์ชะ ลง กับ โต๊ะ ปด้อย ให้ ความคิด หมุน เวียน
ไป ตาม ยระถา กรรม ทันใด นั้น เขา ได้ ยิน ประตุ เบ็ด เขา เงย หน้า
ขึ้น ดู เขา พบ กอด โต ผู้ ซึ่ง เขา รู้ ดี ว่า เป็น คน ไข้ ของ ท่าน มาก ว่า

“ท่าน มาก ว่า ดี ให้ มา เชิญ ไป ให้ ได้ ครับ” คน ไข้ คำนับ แด่ กต่าง

เขา ตอบ โต๊ะ บัง ด้วย ความ กตัญญู แล้ว ทวาด ว่า “ท่าน
มาก ว่า ดี มี อำนาจ อย่างไร ก็ จะ มา บังคับ ให้ ข้า ไป ให้ ได้ ไป, ไป บอก
เสีย ใหม่ ว่า ข้า ไม่ ไป... หัว เด็ด ตัน ขาด ก็ ไม่ ไป”

เมื่อ ไม่ มี ทางใด ที่ จะ ปฏิบัติ คน ไข้ จึง จำ ต้อง หัน หลัง เดิน ออก
ประตู ไป ต่อ มา รวด ถึง ชั่ว นาฬิกา ประตุ นั้น ก็ เบ็ด ขึ้น อีก ครั้ง หนึ่ง
เป็น ภาพ แห่ง ท่าน มาก ว่า ดี เดิน ตรง เข้า มา ด้วย ดวง หน้า อัน ยิ้มแย้ม เขา
ไม่ได้ แสดง การ ต้อนรับ ท่าน อย่างไร เลย ท่าน ตรง เข้า ตอบ บ่า เขา ด้วย
ความรักใคร่ แล้ว ก็ ทวาด ว่า “ท่าน เป็น อะไร หรือ สหาย โอตวอร์”

เขานิ่งไม่ตอบ แต่เค้าหน้าแดงว่าโกรธ

“แกโกรธกัน หรือ เราเป็นเพื่อนกัน มีเรื่องอะไร ต้องถาม หรือ พูดกัน เสีย ก่อน” ท่าน พูด ปดอบ

เขา พิศุ ดวงหน้า ท่าน มาควัด ด้วย ความ ซ้ำใจ แล้ว ผ่น พูดกับ ท่าน อย่าง เสีย ไม่ได้ ว่า “โอ ท่าน สหายรัก เมื่อ ครั้ง กระโน้น ท่าน เป็น ผู้ฆ่า ผม เสีย ด้วย อำนาจ แล้ว ทำไม ท่าน จึง ไม่ ทราบ ชัก เต่า ท่าน ได้ ฆ่า ผม แล้ว จริง ๆ ท่าน มาควัด ”

“กันไม่เข้าใจ ความหมาย ของ แก เลย โอเคอร์”

“เข้าใจ ชั่ว ครบ ประเดี๋ยว ก็ คง รู้ ทำไม ยืน เวียฟ ไม่ ได้ บอก ท่าน เลย หรือ ”

“ใคร ยืน เวียฟ เมีย กัน นะ หรือ ?”

“ครับ อ้อ ขอโทษ ท่าน มาของเนต นะ ครับ ”

“เปล่า” ท่าน ปฏิเสธ โดย จริงใจ

“โอ ท่าน ทำให้ผม ซ้ำใจ อย่าง ส่ำหัด ที่เคย ” เขา กล่าว

“แต่ ก็ ยัง ไม่ รุ้ ดัก คิว ผม จะ ต้อง เต่า ให้ ท่าน เข้าใจ เสีย ก่อน คือ ยืน เวียฟ ผู้ คน เคย ชอบ พอ รัก ใคร กับ ผม มา ก่อน ที่ ฆาตดาการ ชิดิน แอนเดด เมื่อ ๓ ปี เศษ มา นี้ เรา ต่าง ได้ ปฏิญาณ ต่อกัน ด้วย ความ จริงใจ ไว้ ว่า เรา จะ ไม่ ขอ แต่ง งาน กับ คน อื่น นอกจาก เรา ทั้ง สอง เท่านั้น แต่ ผม ต้อง จาก ไป ประจําการ เสีย ๒ ปี ใจ หด่อน จึง เปน อื่น ไป ไป ชอบ พอ กับ ท่าน และ ยอม แต่ง งาน กับ ท่าน โอ, ท่าน มาควัด ครับ

พอผมมาถึงสถานที่นั้นก็ได้อธิบายข่าวที่เกี่ยวกับท่านแต่งงานกับหล่อน
ผมรู้สึกเสียใจของท่านไปทั่วสรรพางค์กาย เมื่อท่านแย่งเอาดวงดาว
ประจำชีวิตของผมไป...แย่งเอาความรัก รวมทั้งความสุขของผมไป
แล้วเช่นนั้น ก็จำเป็นอยู่เองที่ท่านกับผมจะต้องเป็นศัตรูกัน

ขณะนั้นดวงหน้าของท่านมากว้างก็เผือดขีดตงทันที ท่านหวด
กิดถึงเวลาเมื่อต้องบีบมาแล้ว ภายในภักดาการ ชิดนี้แฉนเคด อัน
เป็นภักดาการที่ภรรยาของท่านเคยพักอยู่...จริง—จริงทีเดียวเรื่อง
ท่านทราบดีว่าไม่ใช่ความผิดของใคร เป็นความผิดของท่านเองโดยแท้
จริง...เนื่องด้วยเวลานั้นท่านกำลังจมอยู่ในความรักอย่างอุกฤษ
กรรมแรก—ย่นเวียฟ แมกเนสต์ตัน—เจ้าหล่อนปฏิเสธ อ้างว่ามีคู่รักเสียแล้ว
แต่ท่านอ้อนวอน...เฝ้าอ้อนวอนจนเจ้าหล่อนใจอ่อน ภาพที่ท่าน
กำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเจ้าหล่อน—ภาพที่ท่านกำลังพ่นแสดง ความ
รักต่อเจ้าหล่อนอยู่นั้นเป็นภาพที่ท่านจะลืมเสียไม่ได้ เลยในชีวิต
ท่านรู้สึกว่าคุณเธอไปมาก ในการที่ไม่ได้ถามเจ้าหล่อนว่าคู่รักเดิม
ของเจ้าหล่อนนั้นคือใคร ทำไมเขาจึงไม่นำแหวนมาหมั้นเจ้าหล่อน
ไว้ได้ ถ้าท่านทราบ ท่านก็คงจะตัดรักนี้ได้ อย่างเด็ดขาด อนิจจว,
ท่านจะต้องกลับเป็นศัตรูกับเขาเสียหรือ?

“จริง,” ท่านสำรวจภาพความจริง “เป็นความผิดของกันเอง
ทั้งนั่น”

เป็นความผิดของท่าน “โอ ถ้าเช่นนั้นท่านก็ทราบเรื่องนั้นมา
นานแล้ว จริงไหม?”

“ เปตาเตย โอตัวร กันไม่รู้ พังรู้เดียงเอง ”

“ ถ้าเช่นนั้น ท่าน ก็ ไม่ หมาย ความ ว่า จะ ให้ ร้าย ผม ”

“ แน่นอน กัน ไม่ ต้องการ จะ ให้ ร้าย แก ไม่ ใช่ ความ ผิด ของ ย่น เวียฟ เป็น ความ ผิด ของ กัน คน เดียว กัน ยอม รับ เดียง ความ เป็น มิตร หรือ ความ เป็น ศัตรู มัน ย่อม อยู่ ใน ใจ แก ทั้ง สิ้น กัน ขอ บอก แก ว่า กัน เป็น ลูก ผู้ ชาย ชาติ ทหาร ย่อม ไม่ ต้องการ เป็น ศัตรู กับ เพื่อน ын กัน ดานะ โอตัวร ”

พูด แล้ว ก็ เดิน ออก ปรະคูป

ตอนที่ ๔

อวสาน แห่ง เรื่อง

๑ ตัดใจ ไป เปรียบ มัน

ตัด รัก

ใน เมื่อ หนี ยศด ส้มค

คุ้ม วัย

หัด อด ไม่ ประสงค์ จัก

ส้มค ด้วย แด

จัด ว่า เอก อุด วย

ตั้ง นั วรรณ

๗

นาย ร้อยเอก คาสด โอตัวร ได้ ทอด ทั้ง ร่าง ын เต็ม ไป ด้วย ความ วิโยค โศก ศัลย อยู่ ภายใน ห้อง สำหรับ รับ ประทาน อาหาร ค่ำ จาก เวตาท ท่าน มาควัด ไป แล้ว รว ๕-๖ นาที เขาก็ ถูก ขึ้น จาก โต๊ะ ค่อย ๆ เดิน เข้า ไป ใน ห้อง นอน ดวง ศศิธร ын ล่อง แสง จ้า อยู่ใน ท่า มกตาง นภา กาศ

ก็ ฉาย รัศมี ลง มา ค่อย บุปผา ชาติ คติน ชาติ อัน ประดิษฐาน อยู่ เรือง
 รวย ใน พระ นคร เบอริ วิค ทำให้ เปรน แสง สุก กระจ่าง น่า ชม ยิ่งนัก นาย
 ร้อยเอก หมุ่ม เยี่ยม หน้าต่าง ด้าน ใต้ ออก ไป ชม แสง จันทร์ เพื่อ จะ
 ทำลาย ความ วิโยค อัน กำถั่ง ทรมาณ หัวใจ อยู่ นั้น ให้ หมด สิ้น แต่
 หน้าต่าง นี้ อาจ มอง ไป เห็น คุฤหาสน์ “มิตต์ ยีตต์ แห่ง เรด ดี โคน” ซึ่ง
 อยู่ ใน ระยะเวลา อัน ควร โอ! ภาพ นี้ ดี ทำให้ เขา หลบ สาย ตามิ สามารถ
 ที่จะ ทน มอง ต่อ ไป อีก ได้ เขา หวาด คิด ถึง เรื่อง รวาท ที่ เกิด ขึ้น เมื่อ
 ๒ ปีเศษ มา นี้ ทำให้ เขา ซ้ำใจ มาก ขึ้น นับ คง พัน ทิว การ ที่ เขา ได้
 คดาด จาก หญิงสาว ด้วย ความ จำ เปรน ซึ่ง เมื่อ ครั้ง กระ โน้น ผู้มี นาม ว่า
 “ยีน เดียฟ แมค เนลสัน” ไป เปรน เวลา คง ๒ ปี นั้น เขา เผื่อ คิด เผื่อนึก ถึง
 เจ้า หัตถ์ อน เทบ ทุก วินาที และ หวัง อยู่ เสมอ ว่า คง จะ ได้ ร่วม เรียง เคียง
 หมอ น กับ เจ้า หัตถ์ อน ใน เมื่อ คน ได้ ทำ ชุระ อัน สำคัญ นี้ สำ เร็จ แล้ว นั้น แต่
 อนิจจา! ความ คาด หมาย ทั้ง มอด ถึ เตือน ตอย เสมอ นหนึ่ง กระ แด่ คติน
 อัน หาย เจ็บ ไป ตาม ผัง ทะเ ฉฉน น ยัง คิด ความ โกรธ แค้น กิ่ง ก่า เวบ
 ขึ้น ทุก ขณะ จิตต์ โชค ของ เขา ข้าง ร้าย และ เต็ม ไป ด้วย ความ ทุกข์
 โศก เสีย นี้ กระไร หน้าใจ หญิง ย่อม โอนเอน ไม่ เคียง ครวง ยาก ที่ ชายใด
 จะ พยากรณ์ ได้ ชั่ว นาฬิกา นี้ เจ้า หัตถ์ อน รัก เขา ชั่ว นาฬิกา หน้า
 เจ้า หัตถ์ อน อาจ ว่า เขา เสีย ก็ได้ ทั้ง นี้ เปรน เครื่อง แต่ง ว่า หน้าใจ หญิง
 ย่อม ต่าง กับ ชาย รวาท กับ พัว และ ดิน หน้าใจ ถูก ผู้ ชาย ชาติ ทหาร ย่อม
 แน่น แน่น ไม่ ขอ ทำลาย ความ ดี คย รัก แล้ว ต้อง รัก จริง ปราศ จาก ความ
 กินแหนง แคลงใจ

“เราไม่สมควรจะอยู่ที่นี้ต่อไปอีกเลย” เขารำพึงในขณะ
ที่ดวงดาจ้องอยู่ที่คฤหาสน์อันตั้งอยู่ไกลลิบเหมือนจะดำดำนเป็นครึ่ง
สุดท้าย “เรดเฟอร์ด...เรดเฟอร์ด” อันเป็นสถานที่ที่ไม่เคย
ให้ความสุขแก่เราเลยแม้แต่วินาทีเดียว ข้าขอตาเจ้าไปก่อนแล้ว
และจะขอปฏิญาณต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าจะไม่ขอเหยียบ
ย่างที่นั่นอีกต่อไป” เขานิ่งถอนใจใหญ่แล้วรำพึงต่อไปอีกว่า
“ถ้าก่อนนะ ด้ายมากวีสต์แห่งแบร์แบนด์ ท่านจงอยู่กับภรรยา
ยอควิกของท่านให้เป็นสุขเถิด ถ้าก่อน—ถ้าก่อน”

เขารวมรวมเข้าของพอควรแล้วก็เดินออกจากห้องนั้นไป
แต่พอจะออกประตูห้องนอกก็พอมานึกถึงหน้ากับท่านมากวีสต์อีก
เป็นคำรบ ๒ พร้อมด้วยภรรยาของท่าน ครั้นเขาได้พบยืนเดี่ยว
อย่างจิงหน้า พบดวงพักตร์อันคมสันของเจ้าหัดอนประดิษฐานอยู่
ในท่ามกลางประกายแห่งแสงเทียนที่ปักอยู่ตรงหน้า เขาเห็นดวง
หน้าอันผุดผ่องของเจ้าหัดอนช่างงาม...งามเสียนี้กระไร ความ
งามนี้เองเป็นเหตุให้เขารู้สึกเสียดายยิ่งนัก

“ท่านมาที่นี่ทำไมอีกครับ ท่านมากวีสต์?” เขาร้องถาม
อย่างรู้สึกประหลาดใจ “ถ้าท่านมาซักถามเพียงแต่นาทีเดียว ท่าน
คงไม่ได้พบ ยอมาควิสต์อะไรอีกเลยครับ เวลานี้เป็นเวลาที่ผมจะ
ต้องไป...ไปอย่างไม่มีวันกลับ ส่วนบ้านของผมท่านโปรดขาย
และตั้งเงินนั้นไปให้คุณพ่อ บี.บี. ดาเนต ด้วยจะเป็นพระคุณอันพัน”

ท่านมากวีสต์จึงดูกิริยาอาการอันแปลกประหลาดของเขาจน

ตกลง เหนียง ด้วย เขามี พัก ที่ จะ พัง คำ ตอบ จาก ท่าน เขา ตรง ไป ยัง ม้า
ตัว งาม และ มุ่ง แต่ จะ ชี้ ไป ที่ เดียว กิริยา ที่ เขา แสดง อยู่ นี้ ทำให้
ท่าน มา คว้ด ผู้ มึ ใจ หนัก แน่น รุ้ ดึก ฅน เด็ก น้อย แต่ ใน ที่ สุด ก็ เคย นึก
ไป ว่า ๔ หาย ของ ท่าน มี ๔ ตี พ้น เพื่อน ไป เสีย แล้ว ท่าน รีบ ไป กระ ซาก
บังเหียน ม้า ให้ หยุต โดย เร็ว แล้ว กต่าง ว่า “ จะ ไป ไหน โอ ตั๋ว ร แก ยัง
ไป ไม่ ได้” เมื่อ กัน ๔ องค์ การ จะ พุด กับ แก ๔ ก็ ประ เดียว ”

“ ภรรยา ของ ท่าน นะ หรือ ครัว ? ... องค์ การ พุด กับ ฅม ” เขา
ถาม ๔ องค์ “ อย่า เเตย ครัว อย่า เเตย เปน การ ไม่ ๔ มควร ที่ ท่าน
จะ อนุญาต ฅม รุ้ ดึก ขอบ ใจ ท่าน มา ของ เน๔ มาก ใน การ ที่ จะ ให้
เกียร ติ ศ ฅม ถึง เพียง นั้น แต่ ฅม ยัง ไม่ องค์ การ ๔ ก่อน นะ ครัว ”

“ ประ เดียว โอ ตั๋ว ร แก ควร จะ รุ้ เรือง จาก เมื่อ กัน เดียว ก่อน จะ
ได้ เปน ที่ เข้า ใจ กัน ไว ”

“ ฅม เข้า ใจ ดี แล้ว ครัว ” เขา ตอบ “ ฅม องค์ ๔ ”

“ ยัง โอ ตั๋ว ร ต้อง พุด กัน ให้ ตก ดง เดียว ก่อน เพราะ อาจ เปน
ความ ผิด ของ ๔ แก ก็ ได้ ”

“ ความ ผิด ของ ฅม ฅม เปน ผู้ ผิด อนิจ ๔ ! ฅม อยาก ทราบ
นัก ว่า ความ ผิด ของ ฅม นั้น คือ อะไร แต่ ... แต่ ฅม จะ เอา หน้า ไป เຈร ๔
กับ ภรรยา ของ ท่าน ได้ ไย ไว ? ”

เขา เติ น ตาม ท่าน มา คว้ด ไป ด้วย ความ จำ ใจ ไป จน ถึง ห้อง กต่าง
อัน เปน ห้อง ที่ มา ของ เน๔ นั้น อยู่ พอ โอ ตั๋ว ร นั้น ดง เรียบ ร้อย ตาม คำ ตั้ง

แล้ว ท่าน มาคว่ำก้น เดิน ออก มา ข้าง นอก แล้ว ควม มา ออก จาก
สถานที่ นั้น ไป ปลดปล่อย ให้ เขา ทั้ง สอง อยู่ โดย ตำ พัง

“ดิฉัน มี เรื่อง จำ เป็น ที่ จะ ต้อง เถา ให้ ท่าน พัง โอตัวร์” ย่น เว่ย ฟ
รับ หน้า ที่ เป็น ผู้ ทำ ตาย ความ เจ็บ ข้น ก่อน “รู้ ดี ว่า ท่าน คง เสีย ใจ
ไม่ น้อย แต่ ท่าน จะ เสีย ใจ ไป ทำ ไหม เพราะ ท่าน เป็น ผู้ ผิด เอง ”

“ความ ผิด ของ ดิฉัน โอ มา ซอง เนต์ ผู้ มี เกียรติ ศักดิ์ หด่อน
ได้ ฆ่า วิญญาณ อัน บริสุทธิ์ ของ ดิฉัน แล้ว ยัง จะ มา ตำ ดิฉัน อีก เถา
หด่อน ต้อง บอก เคียง ว่า ความ ผิด ของ ดิฉัน คือ อะไร ”

“ท่าน เอง เป็น ผู้ ที่ ไม่ ชัด ตรง ค่ะ ดิฉัน ”

“จะ ! จะ !!” เขา พุด อย่าง ประชด “ถึง แม้ หด่อน จะ ไม่
เห็น เทพ ยเจ้า ก็ คง จะ ทรง เห็น ทุก เวลา ดิฉัน ได้ ชัด ตรง ค่ะ หด่อน
ดิฉัน อาจ ดำ ชาติ ได้ ด้วย เกียรติ ศักดิ์ ของ ดิฉัน นำ เสีย ตาย นัก ที่ หด่อน เป็น
หญิง ถ้า เป็น ชาย หด่อน กับ ดิฉัน จะ อยู่ ร่วม โลก เคียง กัน ไม่ ได้ ”

“ทำไม ท่าน พุด เช่น นั้น โอตัวร์ มา เรียน ... มา เรียน เดอ เรน
สัก ที่ ท่าน ต้ม เสีย แล้ว หรือ ? ”

“ความเป็น อยู่ ของ ดิฉัน จะ ต้ม เสีย ไม่ ได้ เลย ใน ชีวิต แต่ ดิฉัน
อยาก จะ ทราบ นัก ว่า เรื่อง รวด ของ มา เรียน เดอ เรน สัก ที่ หด่อน ออก
ชื่อ มี เรื่อง อะไร เกี่ยว ข้อง กับ ดิฉัน เพราะ อะไร ? ชื่อ หด่อน ทราบ ว่า
เป็น อย่างไร ? ”

“โอ ! โอตัวร์ ดิฉัน ทราบ ทุก สิ่ง ” เจ้า หด่อน ตอบ อย่าง ฉะ ฉาน

เหมือนหนึ่งได้กำความชนะไว้ ใน กำมือ มาเรียน... มาเรียนเองนะ
แหละ เป็นผู้บอก คินัน”

“ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้” เขากด่าอย่างไร

“จะจริงได้อย่างไรเล่าคะ คินัน เป็นคนโกหก” เจ้าห่อนตอบ
อย่างโกรธแค้น “แต่ท่าน ควรเข้าใจไว้ว่า “โกหก” ไม่ใช่
จรรยาที่หญิงเช่น คินัน จะพึงประพฤติ”

“ถูกแล้ว แต่ก็ มาเรียนได้ ถูกจับที่เรตเตอร์องเสีย ๆ แห่งหนึ่ง
ในเรตเตอร์วูดแล้ว ห่อนทราบ หรือเปล่า?”

“ทราบ เสีย ยิ่ง กว่า ทราบ อีกคะ แต่มาเรียนหนีจากพวกวูดฟ
ได้... และหนีไปหาคินันที่บ้าน ห่อนเล่าทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องความ
เป็นอยู่ระหว่าง ห่อน กับ ท่าน เมื่อ ครั้งเดิม และเล่าว่า ท่านได้ หดอก
ดวง ห่อน มากเพียงไร มีหน้าซ้ายยังพูดเตือน อีกว่า คำที่ว่า “รัก”
ที่ท่าน กล่าว ต่อ คินัน นั้น ก็คือ ‘หดอกดวง’ เช่นเดียวกับห่อนได้รับ
ความ ช้อน ท่าน ควร คิด ดู ให้ดี คินัน เป็น หญิง ต้อง พยายาม หาความ
สุขให้ มาก ที่สุด ที่ จะ หา ได้ อีกทั้ง คินันก็... กัด ด้วยประการทั้งปวง
ต่อจาก นี้ คินันได้ คิด อุปายให้ท่าน มาคว่ำจับ หญิง นี้ ไปได้ ต่อ มา
ราว ๖ เดือน ก็ได้ ทราบ ข่าวว่าห่อนถูก ประหารชีวิต ที่กองบัญชาการ”

เขานิ่งฟังเจ้าห่อนจนตลอด เขาโกรธ— โกรธ อย่าง เหลือ ที่
จะ ลงใจ ไว้ ได้ ในที่สุด ก็นึก ขึ้น มาได้ ว่า มาเรียน เป็น คน ฉลาด
ไหวพริบ แต่ก็ ไม่เคย นึก ว่า จะ มี บัก มี หาง แข็ง พอ ที่จะ หนี พวก
วูดฟไปได้ ทั้งยัง ย่อม เป็น การ ผิด คัด ถนัด อีกทั้ง เป็น ศัตรู ที่ ได้

ทำตาย เกียรติยศ ของเขา เดี่ยว อย่าง ปราชัยจาก เมตตา ปราณ ถึง แม่
ว่า มาเรียนได้ ตายไป เนื่อง ด้วย ความ ประพฤติชั่วช้า ของ เจ้า ห่อถ่อน แด้ว
ก็จริง เขายัง จะ เตะเตย ต้ม ความแค้น นี้ เดี่ยว มิได้ เขาคิด - คิด หา
ถ้อยคำ ที่จะ ตอบ ท่าน มาของเนตส์ เดี่ยว ให้ สบายใจ แต่ อธิจจา! เขา
กลับ มาคิด เดี่ยว ว่า ถึง เขาจะ ชนะ ถึง เขาจะ บรรยาย เรื่องราว อัน แท้
จริง ให้ เจ้า ห่อถ่อน ทราบ ก็ คง หา ประโยชน์ มิได้ เพราะ เจ้า ห่อถ่อน
ไม่ใช่ สตรี โสด เจ้า ห่อถ่อน เป็น ภรรยา... ภรรยา ของ เพื่อน เดี่ยว แด้ว
เพราะ ฉะนั้น ในทาง ที่ ถูก เขา คิด ว่า เขา ควร นิ่ง เงียบ ดี กว่า ครั้น แด้ว
เขา จึง อ้างว่า เจ้า ห่อถ่อน มา ชน มา แด้ว คอย หา เขา ไป ใน ความ มืด เพื่อ จะ
ไป ปฏิบัติ ให้ ต้อง ตาม ความ คงใจ เดิม

ส่วน มาของเนตส์ เมื่อ เดิน ออก มา ก็ พบ ท่าน มาควัด หื้อ ม้า มา
หยุด ที่ ตรง หน้า แด้ว ก็ พา กัน ไป ยัง คฤหาสน์ มี ดัด อี ดัด แห่ง เวสต์ โคน
อัน เป็น นิवास สถาน สืบไป.

เรียบเรียงโดย ศ. อินทะวิภาณนท์

(เรื่อง นั้ดบ่เน่อง มาจากเรื่อง หมัดแม่น ซึ่ง ได้นำลงใน ศััพทไทย
เล่ม ๑ ตอนที่ ๘ ประจำเดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔)

เมื่อผม พบ กับ คุณ ครั้ง ก่อน ได้เล่าเรื่อง ส่วน ตัวให้ คุณ ฟัง
แล้ว อย่างไร บ้าง เชื่อ ว่า จน บัด บัานี้ คุณ ก็ยังไม่ ดืม ไม่ ไซ้ หรือ
ครับ ? การ พบ กัน ใหม่ ใน วัน นี้ ผม ไม่ มี อะไร จะ กราบ เรียน คุณ
ได้ มาก นั้ก หรือ ก เป็น แต่ ขอ กราบ เรียน อย่าง ฐาน ที่ คุณ เป็น ที่ เคารพ
นับถือ ของ ผม ว่า ผม ขาด จาก หน้า ที่ ตำแหน่ง ภาร โรง ที่ โรง เรียน แล้ว
แต่ เข้า รับ หน้า ที่ ใหม่ เป็น คน ย่น ยาม รักษา เหตุการณ์ ที่ ประตุ ทำ เรือ
ขง ลำบ ชาย ซึ่ง มี เรือ แมงดา ทะเด ฤตาม ลุ่มท และ เรือ กะทุง เหว
สำหรับ รับ คน โดยสาร และ ดิน ค้า จาก กรุง เทพ ฯ ไป ดัง ตาม เกาะ ต่าง ๆ
ตลอด จน จันทรบุรี อัน ที่ จัง หน้า ที่ ใหม่ นี้ ผม ขอ เรียน คุณ โดย ตรง
ว่า พอใจ มาก เพราะ ไม่ ตั้ง จะ มี งาน ทำ เท่า ไหร่ นั้ก เป็น แต่ อยู่ ยาม
วัน ตะลัดดี กิน เวตา ๑๒ ชั่วโมง นั้ก คุ ดู แด ความ ดังบ ภาย ใน เขต

กับ บ้องกัน คน ร้าย จะ บังอาจ บุกรุก เข้า มา หยิบ ฉวย เอา วัตถุ สิ่ง ของ ที่
หน้า ทำ หรือ พัง ประตู ห้อง กุฏิ และ อื่น ๆ ซึ่ง เป็น ที่ หวง ห้าม เท่านั้น
ส่วน เงิน เดือน ก็ ได้ ไม่น้อย กว่า เมื่อ ผม ทำงาน อยู่ ใน โรงเรียน เป็น
แต่ มี ข้อ ตัณญาณ กัน อยู่ อย่าง หนึ่ง ว่า เวลา ไต ซึ่ง เป็น เวลา อยู่ ยาม
จะ ต้อง ทำ หน้า ที่ นั้น โดย เกรง ครัด ถ้า จับ ได้ ว่า ละทิ้ง หน้า ที่ ไป เสีย
จะ ต้อง ถูก คัด เงิน เดือน อย่าง ต่ำ ที่ สุด ไม่น้อย กว่า ๕ บาท ใน ครั้ง หนึ่ง
นอกจาก จะมี เหตุผล จำเป็น ที่ พอ จะ เชื้อ พัง ได้ จึง จะ ได้รับความ
กรุณา ลด โทษ ลง บ้าง ตาม ส่วน.

กติกาดัง กล่าว นั้น ตั้งแต่ ผม มา เข้า ทำงาน ยัง ไม่ เคย ถ่วง
เลมิด เลย จน ถึง ครั้ง เดียว เจ้า ทำ คือ ตัว นายจ้าง ก็ เคย ออก ปาก ชม
เชย ว่า ผม เอา ใจ ได้ ต่อ หน้า ที่ ดี อยู่ แล้ว และ ว่า ถ้า ผม
ทำงาน เช่น นี้ เสมอ กัน เสมอ ปลาย ต่อ ไป ละก็ พอ ครบ ปี จะมี โอกาส
ได้ เดือน เงิน เดือน ซะ อีก.

เกิด ใหม่ ของ ผม ใน ที่ นี มี คน หนึ่ง ชื่อ เจ้า แผ่ว อัน ที่ จริง
จะ ว่า เป็น เพื่อน ที่ คบ กัน ใหม่ ก็ ใหม่ หรือ จะ ว่า คู่ นเคย กัน มา เก่า
ก็ เก่า ที่ ผม พูดยัง นึก เพราะ เหตุ ว่า เจ้า แผ่ว กับ ผม เคย รู้จัก
กัน มา นาน แล้ว เป็น แต่ ต่าง คน ต่าง อยู่ จึง เคย ห่าง กัน ไป
เสีย มา เมื่อ ตอน ๒-๓ เดือน ที่ แล้ว มา นี้เอง มัน มา พบ กับ ผม
เข้า แล้ว เคย ได้ ตาม ถึง ทุกข์ สุข ซึ่ง กัน และ กัน ผม ได้ เล่า ชำแจง ให้
มัน ฟัง ตาม ความ เป็น จริง เท่า กับ ที่ คุณ เอง ก็ ย่อม ทราบดี อยู่ แก่ ใจ แล้ว
มัน นิ่ง นึก อยู่ สัก ครู่ แล้ว จึง กล่าว แนะนำ ให้ ผม ตา ออก จาก หน้า ที่ การ โรง

ประจำโรงเรียน โดยมันเองจะเป็นผู้ฝากให้เข้าทำงาน เป็นยามที่ท่าเรือของท่ามสาย ทั้งรับรองว่าจะขอให้ได้รับเงินเดือนเท่ากับที่อยู่ในโรงเรียน ผมเห็นมันเป็นกะตาด้อยู่ในเรือตามสมุทร ซึ่งเป็นเรือของท่านจึงยอมตกลง และเข้ารับหน้าที่ใหม่ดังที่ผมได้เรียนให้คุณทราบแต่ต้นนั้นแล้ว.

วันหนึ่ง คือวันที่เรื่องซึ่งผมจะเล่าให้คุณฟังนั้นเกิดขึ้น เจ้าแฉ้วเดินเข้ามาหาผมในตอนเย็น พูดจาเด่นหัวกันคนละคำสองคำตามเคย ในตอนสุดท้ายมันได้เอ่ยขึ้นอย่างว่า.

“อย่าว่ากระไรเลยวะ ผ่อง ข้าขอพูดอย่างคนกันเองกับเอ็ง อีกสักครึ่งเถอะ หวังว่าเอ็งพอจะอดหนุนข้าได้บ้างเมื่อยามชด”

ถ้าจะว่ากันตามจริง อ้ายแฉ้วมักคอยคิดเอาวัดเอาเปรียบแก่ผมอยู่เสมอ ผมออกจะนึกเอือม ๆ มันอยู่แล้ว แต่เห็นว่ามันเคยมีคุณมาก่อนครั้งหนึ่ง โดยอุปการะให้ผมได้ทำงานในหน้าที่ใหม่ ซึ่งค่อนข้างจะสบายกว่าเดิม ผมจึงรู้สึกพันทนเอาและถามไปว่า :

“เรื่องอะไรกันอีกวะ แฉ้ว? พูดมาเถิด เพื่อน ถ้าข้าช่วยได้เป็นต้องช่วยทุกที แม้การที่ช่วยเอ็งนั้น จะทำให้ข้าต้องวงจวนขาตลอดนี่ยอม”

“ข้าก็นึกเกรงใจเอ็งเหลือเกิน” มันว่า “แต่ว่ามันจำเป็นจริงๆเทียว เวदान้องข้าเจ็บ เงินค่ายาค่าหมอ ก็ยังไม่มีสักสตางค์ อย่างนี้ยังงั้นยังงี้เลยเพื่อนเอ๋ย เอ็งให้ข้ายืมเงินไป

ใช้ก่อนสัก ๓๐ บาทเถอะ พอชนเดือนใหม่ ข้าเป็นนำมาทูนหัวให้จนครบทีเดียว”

ตั้งแต่ผมย้ายมาทำงานอยู่ที่นั่นก็พึ่งได้ ๒ เดือนเท่านั้น มันยังอุ้ยอ้ายเงินได้รวมทั้งคราวนี้เป็น ๓ ครั้งแล้ว พุทโธ! เงินเดือนของผมก็มีเพียง ๒๐-๓๐ บาทเท่านั้น คุณว่า จะไปเจียดเอาเงินที่ไหนมาคอยเจอจานมันไหว ต้องครึ่งก่อนก็ตะเหวไปคราวละ ๕ บาท ผมขัดใจไม่อยู่ก็จำเป็นต้องควักให้ นั่นตั้งแต่เดือนก่อน มันสัญญาว่าจะให้เมื่อเงินเดือนออกเหมือนกัน ครั้นถึงต้นเดือนเข้าจริง ก็อ้างเหตุถึงความผิดเคืองด้วยประการต่างๆ และผิดสืบไปว่าคอยเขาเดือนหลังเกิด ครั้นผมจะเกรี้ยวกราดรวบรวมมันเกินไปหรือ ก็กรัดอยู่ที่ว่ามันเป็นผู้มั่งคั่ง จึงสู้กัดฟันทนเอา อ้อคราวนี้มันคงได้ใจ จึงหวนกลับมากัดเอาผมเข้าอีกเป็นครั้งที่ ๓.

“นั่นแหละ แล้วเฮ้ย! กันเองก็ขัด” ผมตอบปฏิเสธอย่างน่านวล “ทั้งตูกทั้งเมีย มันก็คอมกินกันอยู่เป็นกลุ่ม เงินเดือนของกันเพียง ๒๐-๓๐ บาทเท่านั้น มันจะมีเหลือนอกจากค่าข้าวสารสักกี่สตางค์ เสียใจแท้ๆ เทียบเพื่อน คราวนี้กันยังช่วยไม่ได้ ต้องพูดปรับทุกข์กับเกดของแกคนอื่น ๆ ดูบ้าง”

มันคงพูดจาอ่อนหวานอยู่อีกนาน แต่ผมก็ยืนกระต่ายขาเดียวเรื่อย เพราะออกจะหลาบค่อความหน้าด้านของมันเดิมที่อยู่แต่ดงท้ายเมื่อมันเห็นว่า พูดกันดี ๆ จะไม่สำเร็จแล้ว จึงแสดงความ

โกรธ ออกนอก หน้า หาว่าผม เป็นผู้เรอคุณ เพียงแต่เงิน ๓๐ บาทเท่านั้น ก็ไม่ยอมให้ ยืม เมื่อยาม ขัด ผม ตอบ มี ใจ ความว่าไม่มีเงินจะให้ และได้เคยให้ ยืม แล้วถึง ๓๐ บาท เมื่อมันยกเอา บุญคุณ รายนัน ขึ้น มา กล่าวไม่ หยุต หย่อน เช่นนี้ แล้ว ผม ก็ ยินดี เหมือนกัน ที่จะ แทน คุณ เสียให้ หมด กันไป โดย คัดใจ ยก เงิน ทั้ง ๓๐ บาท ที่ ยืม ไปก่อน นั้น ให้เสียเลย เป็น กรรมสิทธิ์ ทั้งนี้ ผม เข้าใจ ว่า มัน คง จะ ไม่คิดไร จึง ไม่ แสดง ความ ยินดี หรือ ขอบใจ ผม เลย มี หน้า ขำ สบถ สำนาด ออกมา อีกว่า ถ้ามันไม่ นึก ว่า เป็น เพื่อน รัก กัน มา แต่เดิม แล้ว ก็ จะ บอกให้ นาย ทำได้ ผม ออกเสีย.

“นั่นก็แล้วแต่ใจ เกิดเพื่อน” ผม ทำดัง “นาย ท่าน คง ไม่ใช่ เป็น ลูก อม มีอ เมื่อจะไต่ ใคร ออก ท่าน คงต้อง สืบ ส่วนให้ เห็น ความ ผิด เสีย ก่อน ถึง แม้ท่าน จะ ทำ ตาม อำเภอน้ำใจ เช่นนั้น ข้า ก็ยัง มี มีอ มี ต้น พอ ที่ จะ หาได้ ปากได้ ท้องได้ อยู่”

คำพูด ของ ผม แต่ เพียง เท่านั้น ดู เหมือน ทำให้ มัน โกรธ จน ตัว นั้น มัน เช่น เขียว ค่ำราม หาว่า ผม หยาม หน้า หน้า และ ดู หิมน มัน ข้า เดิน ตรง เข้ามา ขยับ หมด สัน ดิก ๆ อยู่ แถว ดึง จมูก ผม เห็น ทำ จะ ไม่ เป็น การ จึง เตรียม กำบัง ใจ ของ กัน ตัว บ้าง ที่ มัน จะ นึก ขึ้น มา ได้ หรือ อย่างไร แหะ ครับ ว่า ตัว มัน เอง มี มีอ ยัง ไม่ เต็ม “อ้าย โถม กระชาก โถง” ดัง ที่ ผม ได้ เด่า ให้ คุณ พัง แต่ ครั้ง ก่อน นั้น นอนเอง มัน จึง ขยับ ถอย ห่าง ออกไป และ ชู กรรโชก ว่า “ฝากไว้ ก่อน เกิดจะ

อ้าย ผ่อง ถ้าที่นี้ไม่มีตำรวจ พดกพด้น มึงก็จะได้เห็นตัวกันวัน
 หนึ่งเอง ฤษ! อ้ายเหรคุณ! กูสัญญาให้ด้วยวะ เฮ้ย! ถ้ากู
 แก่แก้มึงไม่ได้ กูจะไม่อยู่ให้มึงเห็นหน้าอีกเลย เทยว!” พูดแล้ว
 มึงก็เดิน ถอยห่าง ออกไป จนดับตา.

ผม ออกจะ นึก หวั่น ๆ ต่อ คำ ขู่ ของ มึง อยู่บ้าง เพราะสัญญา
 อ้ายคน แพรณ ฤษ ถ้า ไม่ตง มือ ทำ ชั่ง ๆ หน้า ก็คง เดิน ตอบ
 กัด เอา ข้างหลัง เท่านั้น แต่ว่า นั้นแหละ อันตราย ภายหน้าใคร จะ
 เอา ได้ ถูก จริง ไหม ครับ คุณ เมื่อ อันตราย นั้น ๆ ผ่าน มา ถึง แล้ว
 จัง ค่อย คิด คอ ฐ หรือ หลก เตยง ดี กว่า คิด ได้ ดัง นั้น แล้ว ผม ก็ เปน อัน
 นอนใจ ขยาด อยู่ อย่าง เดียว ก็ แต่ การ ที่ นาย จะ ได้ ออก แต่ มา เชื้อ
 ใจ เดี่ยว ว่า นาย ท่าน คง ไม่ ปอง ขำ ผม เปน แน่ ถ้า ผม ไม่ มีความ ผิด
 จน เกิน ที่ จะ ทำ การ แก่ ตัว.

ค่อนั้น มา ผม มิได้ เอา ใจ ใ้ กับ อ้าย แล้ว เลย มิ โย มึง จะ นึก
 คุณ แค่น จน หิว พัด หิว เหวียง ก็ ข้าง และ ใน วัน รุ่ง ชน ก็ มิ ได้ พบ หน้า
 อ้าย แล้ว แม้ แต่ เพียง ผ่าน ๆ กัน ไป จน ถึง วันที่ ๒ นับ แต่ วัน เกิด เรื่อง
 กับ อ้าย แล้ว มา แล้ว ใน ขณะ ที่ ผม กำลัง ยืน ยาม อยู่ ข้าง ประตู ทำ เรือ
 ตาม หน้า ที่ นนเอง มี เด็ก ชาย คน หนึ่ง อายุ ประมาณ ๑๕-๑๖ ปี แต่ง
 ภาย ด้วย กางเกง จัน สวม รองเท้า ฐ สี ขาว สวม เสื้อ ชน นอก ขัด
 กระตุ้ม ทั้ง หมัด ๕ เม็ด แด สวม หมวก ฟาง หิ้ว กระเป๋า เดิน ทาง
 ย่อม ๆ มา ด้วย ใบ หนึ่ง.

“อ้อ ท่าน กัปตัน!” เด็ก หน้า แด้ม และ ผิว บาง คน นั้น พูด

อันที่จริงไม่แต่เด็ก คนอื่นเท่านั้นที่เข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นกบฏกัน แม้คนที่มาอายุบางคนก็เคยเรียกผมว่ากบฏด้วย ทั้งนี้เพราะกิริยาท่าทางของผมมันออกจะเข้าท่าเข้าที่ไปอยู่ “ได้ยินว่าที่นี้ต้องการเด็กเป็นคนใช้ประจำเรือด้วยไม่ใช่หรือ?”

“เด็กคนใช้ประจำเรือ?” ผมว่า “เปล่าพ่อหนู ไม่เห็นมีใครพูดที่ไหนเลย”

“ฉันหนีมาจากบ้าน อยากจะไปเที่ยวกลางทะเลสักหน” เด็กพูด “เกรงว่าคนที่บ้านเขาจะตามมาพบ และเอาตัวกลับไปเสีย อาให้ฉันเข้าไปซ่อนอยู่ในนี้ก่อนได้ไหม?”

ก่อนที่ผมจะตอบว่า “ไม่ได้” เด็กคนนั้นก็หัวกระป๋องวิ่งพรูดเข้ามาเสียแล้ว และก่อนที่ผมจะขัดขวางห้ามปรามอย่างไร เด็กก็ประหลาดใจวิ่งไปยืนอยู่หน้าห้องชายตัวซึ่งปิดอยู่ ยกมือชนกุ่มหน้าอกทำท่าทำหอบอยู่ซัก ๆ

“ฉันรู้ว่าฉันอาจเชื่อใจอาได้” เด็กว่า “ฉันเห็นหน้าอา ก็ดีใจเหลือเกิน”

“ทำไมถึงต้องหนีมาจากบ้านด้วยเล่า?” ผมถาม “คนในบ้านนั้นเขาคุมเหงเอาหรือ?”

“คุมเหง!” เด็กทวนคำแล้วหัวเราะ “เปล่าหรอกจ๊ะ บ้านนี้พ่อฉันคงหาตัวกุ่มอยู่แล้ว และคงจะคิดสินบนกันว่อน พ่อฉันคงไม่ยอมให้ฉันหายไปเลย ถึงจะเสียเงินสัก ๑๐๐ บาท สัก ๑๐๐๐ ก็ไม่ว่า”

ผม หวัง ชน เทยว ครัว จะ มี ใคร บ้าง ละ ครัว ที่ จะ ทำ เป็น หุ่น ก
 เสีย ง่าย ๆ ประการ หนึ่ง ผม เห็น ว่า คง เป็น ความ กุณาส์ ต่อ เพื่อน
 มนุษย์ ไม่ น้อย ถ้า จะ นำ บุตร ที่ หาย กลับ คืน ไป ผู้ เป็น บิดา ครัว
 แล้ว ผม จึง นึก คิด อยู่ ครัว หนึ่ง ว่า ควร จะ นำ เด็ก คน นี้ กลับ ไป บ้าน
 ด้วย วิธ ไร ดี.

“ นัง ตง ก่อน เกอะ อา อยาก จะ ถเม ว่า ทำ ไม่ ถึง อยาก ไป เทยว
 ทะเล นึก ” แล้ว ผม ก็ ช้ เกา ยาว หนึ่ง ส่วน ตัว ผม เอง ก็ นัง ตง
 ด้วย และ พยายาม ถาม ชัก อยู่ ช้า นาน คง ได้ ความ แต่ ว่า เด็ก
 นี้ มี จิต ตั้ ม หง รัก ใคร ใน เรื่อง เกาะ แก่ง ต่าง ๆ และ ที่ พัก อาศัย
 ของ โจร สัตถ์ โดย อ้าง ว่า คง ต้อง มี เหมือน กัน กับ ที่ ตน เคย เห็น ใน
 จอ ภาพยนตร์.

“ ฉันทัน อยาก จะ เทยว ไป ให้ รอบ โลก อยาก เห็น ปลา ฉลาม ที่ ตัว
 โต ๆ กับ อยาก เห็น ปลา กระเบน ที่ บิน ได้ ” เด็ก ว่า.

ผม พยายาม ช้ แรง ห้าม ด้วย ประการ ต่าง ๆ แต่ เจ้า เด็ก หัว รั้น
 ไม่ ยอม พัง เสีย ครัว เค้า ให้ พัง เรื่อง ถม พาย ใน กดาง ทะเล และ เรือ
 ถม ผู้ คน ตาย หมด เพื่อให้ ตกใจ สัตถ์ กลับ หัว เราะ เสีย บอก ว่า
 สัตถ์ นี้ อยาก จะ ได้ พบ เช่น นัน สัตถ์ ครัว ใน ที่ สัตถ์ เมื่อ เห็น ว่า จะ ห้าม
 ปราบ ไม่ พัง แน่ แล้ว ผม จึง ทำ เป็น ผ่อน ตาม.

“ เอา เกอะ อา จะ หา เรือ ให้ ไป เทยว สัตถ์ ถ้า หนึ่ง จะ ต้อง เด็ก
 เอา ที่ นาย เรือ เป็น เพื่อน กับ อา ด้วย มัน จึง จะ เหมาะ ” ผม ว่า “ แต่ว่า

อาจำเปน ต้อง ช่วย เหลือ ให้ พ่อเจ้า ค่อย สว่าง ความทุกข์ ดังบ้าง - อาต้อง บอกให้เขารู้ว่า เบน ยังไง เจ้า ถึงได้ หายไป”

“ต้อง ให้ เรือ ที่ ฉัน จะ ไป นั้น แต้น ออกจาก ท่า เสีย ก่อน นะ จะ เด็ก นั้น ตั้ง กำชับ โดย เร็ว.

“เอาเถอะ ถ้าเจ้าต้องการ อย่างนั้น อา ก็ จะ ยอม สัญญา ให้ แต่ เจ้า ควร ต้อง บอก ชื่อ ของ พ่อ และ ที่ อยู่ ให้ เขารู้ ไว้ ก่อน พอ เรือ หมดตาม สมุท - คือ เรือ ที่ อา จะ ฝาก เจ้า ไป นั้น ออก พ้น ท่า ไป แล้ว อา จะ ได้ ส่ง ข่าว ไป ให้ พ่อ เจ้า รู้ ว่า เจ้า ไป ไหน ”

หะ แรก ดู เหมือน เจ้า เด็ก นั้น ไม่ ชอบ ใจ อ้าง ว่า มัน ก็ เขียน หนังสือ เบน เหมือน กัน และ จะ เขียน ไป บอก ให้ พ่อ รู้ เรื่อง เอง แต่ ผม พยายาม ชี้แจง ให้ เห็น ว่า ใน เวลา ที่ เรือ จวน จะ ออก นั้น อา จ ทำ ให้ ถ่ม ไป เสีย ได้ ง่าย เจ้า เด็ก น้อย นั้น เห็น คัด ด้วย เลย บอก ชื่อ ของ พ่อ ให้ ว่า ชื่อ นาย กิม เต่ง เปน เจ้า ของ ห้าง ‘ศรีสวัสดิ์’ ถนน ดวงจันทร์.

ผม คง หา เรื่อง อะไร ต่อ อะไร มา พูด เรื่อย ไป อีก เด็ก น้อย เพื่อ จะ พราง ไม่ ให้ เด็ก น้อย นั้น คิด สงสัย แล้ว จึง ตั้ง ให้ คอย อยู่ ที่ นี้ ประเดี๋ยว ก่อน อ้าง ว่า ผม จะ ไป พูด จา ฝาก ผัง กับ นาย เรือ.

เมื่อ ถอย ออก มา พ้น จาก ฉายา ของ เด็ก นั้น แล้ว ผม จึง หยุต ยืน ตรอง ดู ว่า จะ ควร ทำ อย่างไร ต่อ ไป ดี ความ จริง ผม ก็ ย่อม รู้ อยู่ ดีๆ แล้ว ว่า ถ้า ชน ทั้ง หน้า ที่ ยาม ไป แม้ แค่ ครู่ เดียว ก็ ต้อง นับ ว่า เปน การ ดัง เถมิต ต่อ ข้อ กติกา จะ ต้อง ถูก ลงโทษ คัด เงิน เดือน ไม่

น้อยกว่า ๕ บาท ต่อครั้งหนึ่ง ถ้ามีผู้จับได้ แต่ว่าหนี้แหละครับ เงิน
ดินบนที่พ่อของเด็กคนนั้นจะให้ก็มีจำนวนเอาการอยู่ ถ้าหากผม
ได้รับดินบนตามความประสงค์แล้ว แม้จะขาดหน้าที่เด็กคนหนึ่ง
ก็ดูเหมือนจะไม่พออะไร ผมเข้าใจตามาตุเด็กนั้นอีก ครั้น
เห็นว่ามีหนี้ได้เสีย ผมอยู่แล้ว จึงผละออกจากที่วิ่งไปถนน
ดวงจันทร์ โดยเต็มเท้า.

ถึงผมจะยังเป็นหนุ่มแน่นอยู่ก็จริง แต่ว่านานๆได้วิ่งสักที
จึงทำให้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเสียแทบอ่อนใจ ทั้งเวลานั้นก็เป็นเวลา
เที่ยงกำลังร้อนจัดด้วย ขณะที่ใดที่แลเห็นตำรวจๆก็ต้องถดถอย
ลงเป็นเพียงแต่เดินอย่างรวดเร็ว เพราะเกรงพิตำรวจๆจะนำความซักไซ้
มาให้โดยไร้เหตุ เมื่อพ้นตาตำรวจๆแล้วก็ออกวิ่งเหยาะๆต่อมาอีก
อย่างไรก็ดี ในที่สุดผมก็มาถึงถนนดวงจันทร์ และเข้าไปในห้าง
ใหญ่แห่งหนึ่ง มีป้ายบอกว่า “ศรีสวัสดิ์ ขายของต่างประเทศ” พ่อ
เจ้าเจ๊กในร้านนั้นคนหนึ่งออกมาถามว่า ต้องการอะไร ผมก็ตอบ
ทันทีว่า อยากจะพบกับนาย กิมเฮง—นาย ห้าง โดยมีธุระสำคัญ
เป็นกิจส่วนตัว.

เจ้าเจ๊กนั้นมองตรวดดูรูปร่างของผมสักอดใจหนึ่ง แล้วก็
เดินหายเข้าไปหลังห้าง สักครู่ก็นำชายคนหนึ่งอายุประมาณ ๓๐ เศษ
หน้าเหลี่ยม จมูกโง้ง ออกมาด้วย พอเหลือบไปเห็นผมก็เดาถูกว่า
คนนั้นเองที่ชอกกิมเฮง เพราะกิริยาท่าทางของเขาบอกอยู่ตรงๆว่า
เป็นลูกจิ้ง และเป็นตัวนายห้าง.

“แก จะต้องการ อะไร ?” นาย กิมเส่ง ถาม แล้ว เดิน เข้า มาหา.

“ฉัน อยาก จะ ขอ เวลา พูด กับ นาย ห้าง ดึก ๒ - ๓ คำ” ผม ตอบ
อย่าง ตรงไป ตรงมา.

“ฉัน เห็นว่า ที่ ตรงนี้ ก็ เหมาะ สำหรับ ชุมนุส ส่วนตัว พอ แດว” นาย
กิมเส่ง พูด แสดง ท่าทาง ให้ แດ เห็น ว่า ตัว เขา ถูก รม กอน ให้ รัว คาญ
โดยใช้ เหตุ “จะ พูด อะไร ก็ ว่า มา ! เร็ว ๆ หน่อย ! ฉัน ไม่ มี เวลา
คอย มาก นั้ก”

ผม ยึด ตัว ให้ เปน สง่า ชัน แดว มอง ดู นัยน์ ตา เจ้า นาย ห้าง ถูก จัน
ผู้ นั้น พดาง พูด เปรย ออก มา กอน ว่า “บาง ที่ นาย ห้าง จะ รัว ดึก
ได้ ทัน ว่า ยัง ไม่ ถึง กับ สุนย เสียด ที่ เดียว หรอก”

“สุนย เสียด !” นาย กิมเส่ง เอ่ย ชัน ด้วย สำเนียง คำราม “สุนย
อะไร กัน ? แก หมาย ความ อย่างไร ? พูด ออก มา ให้ มัน ตรง ๆ”

“หมาย ถึง ถูก นาย ห้าง น่ะ ชี ! เด็ก ชาย หน้า แดดัม อายุ ๑๔ -
๑๕ คน นั้น น่ะ” ผม ตอบ แดว จ้อง ดู นัยน์ ตา เขา อีก.

“ชะ ! เจ้านี้ ! ออก ไป ให้ พัน !” เจ้า นาย ห้าง ร้อง ทวาด
เด่น เขา สมัย นั้น งเหมือน ถูก นะ กะ จัง จัง “นี่ แก จะ คิด เด่น กด กับ
ฉัน อี ทำไร กัน ? ตอง พูด มา หน่อย เกอะ แก คง ใจ จะ มา ว่า อย่างไร
กัน แน่ ?”

“คือ มัน เปน อย่างไร” ผม เริ่ม ชแฉง เมื่อ คุม สติ ให้ อยู่
กับ เนอ กับ ตัว โคิด แดว “ถูก ชาย นาย ห้าง ได้ หั้น ไป ตง เรือ จะ ไป

เที่ยวทะเล ฉัน อุด้าห์ มา ที่นี้ มีความ ตึงใจ อยู่ อย่างเดียว คือจะพา
ตัว นายห้างไป พบ กับเด็ก คน นั้น

ผม สังเกตได้ ใน ขณะ นั้น ว่า นาย กิมเต็งได้ แดงดง อาการ สดุ้ง
ตกใจ จน ออก นอก หน้า กิจ ของ ผม ซึ่ง อุด้าห์ ตะเกียก ตะกาย วิ่ง มา
คง เป็นการ ดำเนิน แน่ แต่ว่าใน ชั่วโมง ๒-๓ ข้อใจ นั้นเอง คว้า ความ
เชื่อมั่น ดัง ว่านี้ กลับ ต้ม ตระตายไป เสีย ทั้งหมด โดยใน ทันใด นั้นนาย
กิมเต็งได้ ตวาด แหว ออก มา คับ ห้อง ว่า :

“ถ้า เ็งไม่ รีบ ไป เสีย จาก ห้าง ให้ พัน หู พัน ตา เดียวนี้ ข้า จะ
ลาก ตัว เ็งไป ขังไว้ ใน ห้อง กัดัง”

“ตามใจ” ผม เขี่ย ขน เรียบ ๆ อย่างคนใจเย็น “เมื่อ พุด
อย่างนี้ ได้ ก็ ดี เหมือน กัน แต่ ขอให้ จำ คำ พุด ของ ฉัน ไว้ ดัง ๒-๓ คำ
ก่อน ว่า ถ้า เด็ก นั้น จม น้ำ ตาย เสีย แล้ว นาย ห้าง จะ ต้อง รู้ สึก
เสีย ใจ แด โกรธ แค้น ตัว เอง จน ตดอด ชีวิต นาย ห้าง จะ ไม่มี เวลานอน
หลับ ได้ จริง ๆ อีก เลย แล้ว อีก อย่าง หนึ่ง แม่ ของ เด็ก นั้น จะ รู้ สึก
อย่างไร บ้าง ?”

พอ ผม พุด ขาด คำ ดัง เจ้า เจ๊ก ถูก จ้าง ใน ห้าง นั้น คนหนึ่ง กับ
เดิน ออก จาก ห้าง ไป ข้างนอก ส่วน นาย กิมเต็ง นั้น รู้ สึก โกรธ จน ตัว ดัน
เขา ผัด ออก ผม ให้ ถอย เบ็ด ทาง ให้ แล้ว ก็ เดิน ตาม ถูก จ้าง คน นั้น ออก
ไป ข้างนอก บ้าง และ ผม เอง ถึง กับ ต้อง ยืน งง ค่อย ไป อีก โดยไม่ รู้ ตัน
ส่าย ปลาย เหตุ ใน บัดนี้ นี้ มี เจ้า ถูก จ้าง อีก คนหนึ่ง เดิน ตรง เข้า มา
บอก ให้ ผม รู้ ว่า ผม เข้า มา ทำความ ว่าคาญ ให้ กับ นาย ห้าง โดยไม่ มี

เรื่อง มี รวด เพราะ นาย กิมเส็ง ผู้ นั้น ยัง ไม่ มี เมีย ทั้ง ไม่ เคย ปรากฏ
ว่า มี ลูก ผู้ หญิง หรือ ผู้ ชาย สัก คน ใน ตอน ท้าย มัน แนะนำ ให้ มรับ
ถัด บ้าน เลี้ย กับ ชัก ถาม ว่า ผม ชื่อ อะไร.

ผม พัง จะ มา ฐัก ชน ใน ชณะ นี้ เอง ว่า เหตุ ทง เรอง ผม
จะ ชน อยู่ ต่อ ไป อีก ก็ คง ไม่ เปน การ พอ ชยบ จะ เคน ออก จาก ห้าง นั้น
ก็ พอ ตี นาย กิมเส็ง พา เอา พด คำ รวด ๆ หน้า เหย ๆ คน หนึ่ง เข้า มา พด
คำ รวด ๆ ผู้ นั้น ก็ ไม่ ยอม เลี้ย เวลา ชัก ถาม อะไร เลย เมื่อ เห็น ตัว ผม
ก็ โดด เข้า จับ ให้ ต่ คุณ ออก มา ช้าง นอก ทั้ง น เปน เพราะ ผม กำ ดั่ง คิด จะ
ออก มา อยู่ แลว พด คำ รวด ๆ คน นั้น จึง ฐัก ไม่ เลี้ย แรง ไป เท่า ไรงัก
ถ้า หาก ว่า ผม จะ ชัด ชน คำ รวด ๆ เพียง คน เดียว น่ะ หรือ ครบ จะ ตก
เอา ตัว ผม ออก มา ได้.

ใน ที่ สุด ผม ก็ ต้อง เลื่อน ปราด ๆ ออก มา จาก ห้าง “ศรี สวัสดิ์”
เพราะ คิด จะ ไร่ ไร่ ไป หา เจ้า เต็ก น้อย ผู้ นั้น อีก พด คำ รวด ๆ คน เดียว
กัน นั้น คง เคน ตาม ผม ต่อ มา อีก หตาย ก้าว ดัน หัว หัก ออก แห่ง กมา
ยัง ผม กับ ก้าว เตือน สติ ให้ ผม หมั้น ระวง ตัว ยิง ชน พอ พ้น จาก
ถ่ายตา ของ คำ รวด นั้น แลว ผม จึง ออก วัง อีก พัก หนึ่ง เมื่อ เห็น
เหนอย เตมท ก็ ถด ฝึ เท่า ดง เปน เคน อย่าง เร็ว และ พอ มี กำ ดั่ง ชน
บ้าน แลว ก็ วัง ต่อ มา อีก ใน ที่ สุด ก็ มา ถึง ประตุ ท่าเรือ ยืน สัก
ใจ หนึ่ง อยู่ ช้าง นอก ด้วย อาการ ดำ ตัว โง่ง เนน ชณะ นั้น ถ้า มี ใคร ตอบ
มา ต่ ผม ด้วย ชน ไก่ ก็ ดู เหมือน จะ ดม ลง ให้ เลี้ย ง่าย ๆ ครั้น ดำ รวด
ก่าย เปน อัน ต่ แลว ก็ เคน เข้า ประตุ ไป - หัวใจ เคน โครม อยู่ ใน หน้า นอก.

ผม ถึง กับ ต้อง ยืน คตังใจ หาย วาม อัก ครึ่งหนึ่ง เทียว ครบ โดย
เจ้า เด็ก ชาย ที่ ตั้ง ให้ นั่ง คอย อยู่ หน้า หอง ศักดิ์ นั้น สูญ หาย ไป เสีย แล้ว
แต่ มี นาง สาว น้อย คนหนึ่ง หน้าตา ค่อน ข้าง หมด จด อายุ ประมาณ
๑๗-๑๘ ปี ผม ตั้ง นิ่ง แทน ที่ เด็ก ชาย คน นั้น อยู่.

“อ้อ! อา มา แล้ว” หด่อน พุด และ ดูก ชน ยืน นัยน์ตา จ้อง
ดูผม ไม่ วาง “ฉัน เสียใจ ด้วย เหลือ เกิน ที่ เจ้า น้อง ชาย หัว รัน คน นั้น
มัน มา หลอก อา เด่น มัน เคย เปน เด็ก หัว ค้อ และ โกง มา ตั้งแต่ ไหน แะ
ไร แล้ว ตูรี! มัน ข้าง บอก กับ อา ได้ ว่า นาย กิม เสง เปน พ่อ อา
เห็น จะ ไป ที่ นั้น มา แล้ว ช้? คง ยัง ไม่ เห็น ย่อย มาก นั กะ นะ จ๊ะ?”

“ก็ เคย วณ เด็ก นั้น ไป ไหน เสีย ละ?” ผม ถาม พดาง หอบ.

“ไป เสีย แล้ว” หด่อน พุด และ ตั้ง ศรัทธา “ฉัน ได้ วิงวอน ขอ
ให้ มัน คอย อยู่ ก่อน มัน ก็ ไม่ พัง มัน ว่า มัน ไม่ เชื่อใจ อา”

นางสาว นั้น ยืน พุด พดาง หน้าตา ด้อ หน้อย สำหรับ ผมเอง ตะพุด
ไม่ ออก ที่ เคย ดู ลักครุ์ อาการ หน้าตา ด้อ หน้อย ก็ ทอ ชน กลาย เปน ร้อง ให้.

“ช่วย ตาม มัน กลับ มา ที่ เกิด อา” หด่อน อ้อนวอน ทั้ง หน้าตา
“อย่า ให้ ฉัน ต้อง เติ นตาม มัน มา ถึง นี้ โดย ไม่ ได้ ประ โยชน์ อะไร เลย
ขอ อา จง เห็น แก่ ฉัน โปรด ไป ตาม มัน อีก ลักหน เอะ”

“ฉัน จะ ไป ตาม ยัง ไง ได้ เค้า เมื่อ ฉัน เอง ก็ ไม่ รู้ ว่า มัน ไป ที่
ไหน?” ผม ว่า.

“มัน ไป หา พ่อ เดียง” สาว น้อย บอก แล้ว เช็ด หน้าตา “ฉัน ได้
สัญญา กับ มัน ไว้ ว่า จะ ไม่ บอก ให้ ใคร รู้ แต่ ฉัน ก็ ไม่ รู้ ว่า จะ ทำ ยัง ไง”

“ถ้าเช่นนั้น ตาพ่อเลี้ยงนั้น แกคงกักตัวไว้แล้ว”

“มายังงั้น หรอกจ๊ะ มันคงไม่บอกให้พ่อเลี้ยงรู้เลยว่า
จะหนีไปเที่ยวทะเล” นางสาวนั้นตอบ แล้วหันศีรษะอีก “มันจะ
ไปอ้อนวอนขอเงิน พ่อได้แล้วก็จะไปลงเรือทำอื่น”

ครั้นแล้วสาวน้อยก็คงร้องไห้เสียอย่างชานานใหญ่ ผม
เองแม่เหินดีเหนื่อยมาแล้วถึงเพียงนั้น ก็ยังไม่วายส่งสาร พยายาม
ซักถามถึงข้อพ่อเลี้ยงกับบ้านที่อยู่เป็นช้านาน จึงได้ความว่าชื่อ
นายคร่ำ บุรารมณี อยู่ถนนเจริญพรรณ เดชที่ ๒๗.

“พ่อเลี้ยงคนนี้ใจดีเหลือเกิน” นางสาวนั้นว่า “เพราะ
เหตุนี้เองเจ้าเปรี๊ยะน้องชายฉันจึงได้ไปหา ฉันคิดว่าอย่างไรๆ
เสียมันก็คงอ้อนวอนขอเงินพ่อเลี้ยงมาจนได้”

ความส่งสารทำให้ผมต้องรับทราบอีกครึ่งหนึ่ง คือเดินมายัง
ถนนเจริญพรรณ คราวนี้ไม่จำเป็นต้องวิ่ง กระหัด กระหอบ เหมือน
ที่แถวมา เพราะไม่ใช่เป็นกิจเร่งร้อน แต่ดูเหมือนความร้อนใน
คอนบ่ายไม่ลดลงน้อยกว่าเมื่อตอนเที่ยงเลย เมื่อถึงถนนเจริญ
พรรณนั้น เหนือหอดอกโถรมกายที่เดียวขอรับ พอผมเคาะ
ประตูเรียกเสร็จแล้ว จึงมีผู้หญิงกลางคนๆหนึ่งเปิดประตูออกมา
แกออกจะมีอาการหุหนวก ผิดปกติอยู่มาก ผมต้องตะโกนบอกว่า
จะขอพบกับนายคร่ำเกือบถึงโหดครั้ง ผู้หญิงคนนั้นจึงได้ยินและ
ให้คำตอบว่า ไม่ได้อยู่ที่นี้.

“ไปไหนหะ?” ผมถาม “เมื่อไรจะกลับ?”

แก ดัน ศัรชะแสดงว่าไม่รู้ด้วย หรือ อีก นัยหนึ่ง ก็ แสดงว่าไม่ได้ ยิน คำพูด ของผม เป็น แต่บอกให้คอย อยู่ ประเดี๋ยว ก่อน พดาง แก ก็ กลับ เข้า ไป พา ลำมี ออกมา.

“ฉัน ยัง ไม่ เคย ได้ ยิน คน ชื่อ คร้าม มี อยู่ ที่ ไหน เลย” เจ้าผู้ชาย ผัว นาง หู หนวก ว่า “ฉัน ก็ มา อยู่ ใน ย่าน นี้ ถึง ๑๕ ปี แล้ว นาย แน่ใจ หรือ ว่า เขา อยู่ บ้าน เบอร์ ๒๗ ?”

“ . . . ” ผม ตอบ.

“ถ้า อย่าง นั้น เขาก็ ไม่ ได้ อยู่ ที่ นี้ หรือ คง ไป ถาม ที่ บ้าน เบอร์ ๓๗ หรือ ๔๗ ดู บ้าง ช้”

ไม่มี อะไร ที่ ผม จะ ทำ ได้ อีก นอกจาก ต้อง เทียว ถาม เขา ดู ตาม คำ แนะนำ นั้น แต่ก็ เป็น อัน เหน็ด ไม่ได้ เรื่อง ราว อะไร เลย สัก นิด แต่ ก่อน ร้อน ชะไร ผม ไม่ เคย นึก เคย เทียว ว่า ตัว เอง จะ เป็น อ้าย เค้า สำหรับ ใคร ๆ มา เทียว หลอด ถิ่น ได้ ตาม ต้น ก แต่ มา เดียว นี้ ผม ต้อง ยอม ลง ใจ เชื้อ อย่าง ราบคาบ ที่ เดียว ขอ รับ อ้าย ที่ แท้ นาง สาว หน้า ค่ำ หมัด จด คน นั้น ก็ มี นิสัย เดว ทราม ไม่ น้อย ไป กว่า น้อง ชาย ของ หล่อน เหมือน กัน.

เมื่อ ตอน ซากลับ ผม แทบ จะ ลง ถอด ถิ่น ที่ จะ เดิน ความ คิด ก็ หมก มุ่น ไป มา จน เวียน หัว ออก ตัว ใน ระหว่าง เวลา เดิน ผม ต้อง หยุด พัก ตัง ๓-๔ ครั้ง นึก ไคร่ ครวญ ถึง เหตุ ผล ที่ ว่า ทำไม เจ้า เด็ก เหล่า นั้น จึง แก่ง ทำ มารยา มา หลอด ให้ ผม ต้อง วัง เดียว ซา แทบ เค็ด

แต่จะนึกไปอย่างไร ๆ ก็ไม่เห็น คำตอบ ในที่สุดแห่ง การเดินอย่าง
โง่หัวโง่เขลา ของผม นั้น ก็ได้กลับมาถึงท่าเรืออีก.

ต้มจริง อย่าง ที่ผมได้ นึกไว้ แล้วเมื่อเดิน มาตามทาง คือในที่
นั้นไม่มี ใคร เลย - ไม่มี ร้อง รอย แห่ง การ คง อยู่ ของ นางสาว สับ ปลับ
หรือ เจ้าเด็ก อูทรี นั้น เลย ผม ทั้ง ตัว ลง บน ม้ายาว และ คิดว่า ที่เกิด
เหตุขึ้นได้ทั้งนี้ มัน จะ หมายความว่า ยังไงกัน ครั้น ภายหลัง พอ มอง
ออกไป ที่คน ท่า ก็ พอด ใด แล เห็น เด็ก คนหนึ่ง วิ่ง ตก ตุน อยู่ บน เรือ
แมงดาทะเล ซึ่งในขณะนั้นจอดเรียงดำ อยู่กับ เรือตาม ลำดับที่หน้าท่า.

ผม แทบ จะ ต้มลง ทิ้งย่น เมื่อ ตั้งใจ เจาะ ได้ ว่า เด็กคน นั้นคือใคร
ชาย เด็ก ชาย อูทรี คนเดียวกัน นั้นเอง ขอรับ มัน จึง หย้อง แหย่ง เลียบ
แคม เรือไป มา ยกมือ ขึ้น สัก ดัด พัด เหวี่ยง และ ร้อง ให้เสียง ไฮ ๆ ทั้ง
แทน ที่ จะ วิ่ง หนี เมื่อ แด มา เห็น ผม มัน กลับ วิ่ง ตรง เข้า มา หา และ
กอด เอาบน เอว ผมไว้.

“ช่วยพี่ฉันด้วย!” มันว่า “ช่วยด้วย! ช่วยด้วยเถอะ เร้ว!”

“อะไรกัน ขึ้นมาอีกเต่า?” ผมถาม.

“พี่ฉัน พัด ตก ลงน้ำ ไป แล้ว” มันร้อง และ เค้น อยู่ โครม ๆ

“โฮ! โฮ! พี่จ๋า! เร้ว! เร้วเข้าซี่! ฉันช่วยน้ำไม่เพน”

มันจึง ออก มา จม จด แคมเรือ ซ้ำ ให้ผม ดู กระแสน้ำ อันไหล
เชี่ยว ปราด บอกว่า ควรนี้แหละ ที่พี่สาวมัน พัดตก ลงไป แล้วมัน
ก็ ห็น หน้า มา หาผม อีก.

“ช่วยชีวิตไว้ด้วยเถิด เร็ว ช้!” มัน ดุน หลังผม “กระโดด
ลงไป ช้ จะ มี คอย อะไร อยู่ อีก เค้า ?”

ผม ยืน งง อยู่ เบน นาน มอง ดู กระแส น้ำ ที่ ไหล เรื่อย อยู่ เบื้อง
ล่าง ไม่ ไหว แน่ แฉ่ว ขอ รับ ถ้า จะ ขึ้น กระโดด ตาม ถึง ไม่ ตาย
ก็ คง สดบ ค่า ที่ ผม ต้อง วิ่ง ไป มา อยู่ บน ดิน จน ระเบิด ไป หมด ทั้ง
ตัว แฉ่ว ถ้า ขึ้น ลง ไป กระเด็น กระเด็น อยู่ ใน น้ำ ที่ เชี่ยว เช่น นั้น ก็
คง เป็น อัน เด็ด วิธ เรื่อง กัน เป็น แน่ ผม หัน มา คำนวณ เอา พวง มา ดับ ชูชีพ
ที่ แฉวน ไว้ ข้าง แคม เรือ โยน ลง ไป ใน น้ำ พดาง ร้อง ตะโกน บอก
กล่าว ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า “มา ช่วย กัน ด้วย! ผู้หญิง ตก น้ำ!”

ทันที นั้น เจ้าพวก กตาส์ ใน เรือ ถตาม ลมุต ก็ พากัน วิ่ง พรวน มา
อ้าย แฉ่ว ซึ่ง เป็น ตัว ศัตรู สำคัญ ของ ผม เป็น ผู้ ว่อง หน้า หน้า ถัด มา ก็ มี
เจ้า พัน อ้าย สู้ และ ตู้ง แก่น ซึ่ง เป็น คน รัง ทำย รวม ทั้งหมด เป็น
๔ คน ด้วย กัน ต่าง คน กระโดด ขึ้น ดัง แล้ว วิ่ง ตาม กัน ลง มา ใน
เรือ แมงดา ทะเต แฉ่ง กัน สะโงก หน้า มอง ดู ตาม แคม เรือ ด้าน นอก.

“เอามือ ช้ ถี่ ว่า ตก ตรง ไหน” อ้าย แฉ่ว ถาม.

เด็ก นั้น ช้ ให้ ดู ครั้น แล้ว ตู้ง แก่น จึง วิ่ง ไป คำนวณ ไม่ ตะขอ ปลาย ถ่อ
สำหรับ เกี่ยว กับ แ่ง ต่าง ๆ ที่ หิว เรือ มา คำนวณ ลง ใน น้ำ ที่ ตรง นั้น ดู
เหมือน ผม ได้ ยืน แฉ่ เสงย หน้า ช้น บอก ถึง ๒ ครั้ง ว่า คำนวณ ไป พบ อะไร
เข้า อย่าง หนึ่ง แต่ แล้ว ก็ ดัน ศัตรู บอก ว่า ไม่ ใช้ ใน ที่ สู้ ก็ เป็น อัน
หยุด มือ บอก ว่า เห็น จะ ไม่ เป็น เรื่อง แฉ่ว แฉ่ว.

“จะ มา มี ร้อง โห่ ๆ อยู่ ทำ ไหม ?” อ้าย สู้ พูด กับ เด็ก อย่าง

ฐานกรรณา “เฮ้ย พินว้ย! เอง พาเด็กนี้ ไปแจ้ง ความ กับ ตำรวจ
ท้องนาที่เกิดละ แล้วบอกให้ตำรวจ เขาเอา แห หรือ อวนมาด้วย
นะ จะได้มา พาเอา คน ตก นา ขึ้น มา”

พอ อ้ายพิน พาเด็ก พินไป แล้ว อ้ายตุ๊ด ก็ ดอย ไม่ ตะขอ ถ่อเรือ
มาจาก ตุง แก่น ตงหน้าตงตา ควนตงไป ในนา อีก ครั้ง หนึ่ง ตักครุ
ก็ ดัน หัว แบด ว่า หมด หัว พดาง ยก เขา ถ่อ ขึ้น แล้ว นั่ง กับ กราบ เรือ.

“เรื่อง นี้ มัน ออก จะ เข้า ร้าย กระแจะ ละ ชี้ ผ่องเฮ้ย!” เจ้าตุ๊ด
ว่า “เมื่อ ตอน ผู้ หญิง ตก นา ตงไปนะ แกก็ อยู่ เหมื่อน กัน ไม่ใช่หรือ?”

“อยู่ ไหน กระมัน มัน หาย หัว ไป เสีย ตั้ง แต่ กตาง วัน นั้น ละ!”
อ้าย แล้ว ผู้ เปน ศักุร เฮ้ย บอก กตาว เปน การ ปรัก ปรา วม ให้ แน่น พัน
ขึ้น “ถ้า มัน อยู่ ตาม หน้า ที่ ตะ ก็ หญิง เคะระ หี ร้าย คน นี้ คง ไม่ ตก นา
ตาย หรือ”

อ้อ ที่นี้ ต่าง คน ก็ หัน มา เทศ ฆม โฆม ง ใหญ่ ความ ตก ตะตึง พรัง
เพริ ดิน เอง ตะ ครบ ทำให้ ฆม หมด ศักิ พุด ไม่ ออก อ้าย แล้ว มัน เห็น
ฆม ประหม่า จุน หน้า ไม่ มี เตื่อ ด จึง ออก ความ เห็น ชู้ เข้า ออก มา ว่า ความ
ผิด ร้าย นี้ สำคัญ นึก ฆม คง ต้อง ถูก ประหาร ชีวิต โดย เหตุ ที่ ตะ ทัง หน้า
ที่ ของ ตัว ไป เสีย จน กระทั่ง ทำให้ มนุษย์ คน หนึ่ง ตก นา ตาย หรือ ถ้า
จะมี หน ทาง ผ่อน ผัน บ้าง ก็ คง เสีย คราง ไม่น้อย กว่า ๒๐ ปี เรื่อง นี้ ถึง
แม้ ฆม เห็น ว่า เปน ไม่ ได้ เพียง นั้น ก็จริง แต่ ฆม ไม่ ปราถนา ได้ ตอบ เพราะ
เห็น ว่า ไม่ เปน ประโยชน์ อย่าง ไร จึง แก่ ตั้ง ทำ เปน หู ทวน ตม เดี่ยว ที่ เดียว.

“ มา อตอน น แดว ถึง จะ ทำ อย่าง ไร ญู หนึ่ง คน นั ก ไม่ กับ
 ฝน คน ชวด ชน ได้ อีก” ตุง แก่น ซึ่ง ออก จะ เปน คน ใจ ดี มี สติ ยิง กว่า คน
 อื่น ๆ พู ต “ ข้า ตู เอง ออก จะ ประ หมา แดะ ละ ลำ ตะ ตัก ผ่อง ลง ไป ใน ห้อง
 ขำ ไ ต่ ท้อง เรือ ฉตาม สุ่ม ท แะ วะ มี เหล้า เหลือ อยู่ กัน ชวด หนึ่ง ห่อง
 จง ว่า เสีย ให้ ใจ คอ เปน ปกติ ก่อน แดว จง จำ ไหว ให้ ดี นะ เวลา ที่ พวก คำ
 รวด มา ชัก ถาม เอง อย่า ให้ การ เข้า ตัว ได้ โดย เที้ยว ผ่าน เกิด ะ มัน เปน
 เรื่อง ถึง คอ ขาด บาด ตาย เทย วน มัง นา ! ”

“ ถ้า ต่าง ว่า ขำ เปน ญู หนึ่ง ที่ ตก นา คน นน ละ ก” อ้าย แดว เอย ชน ออก
 “ ขำ เปน ต้อง กลาย เปน ค่ำ จมา สึง มัน แด หัก คอ มัน เสีย ที่ เดียว หรือ ไม่
 อย่าง นั้น เวลา มัน นอน กลาง คัน ขำ จะ ต้อง กลาย เปน ญู หนึ่ง ตก นา มา เสา ร้อง
 ทวง เขา ชวด จาก มัน คน ให้ ไ ต่ ”

“ บาง ทั ญู หนึ่ง คน อาจ จะ กลาย เปน ค่ำ จมา ร้อง ทวง เขา ชวด
 อย่าง เอง ว่า นั ก ไ ต่ ” เจ้า ฝน พลด อย ผ ส้ม .

ผม ไม่ ได้ คอบ เพราะ ไม่ มี จิต ใจ จะ ค้นหา คำ พู ต มา ไ ต่ คอบ กับ มัน
 ความ จริ ง ซึ่ง ชื่อ ว่า อ้าย เรือง ฝู ต่าง ๆ นี้ ไม่ ไ ค่ ฎ กับ ผม มา แด ไ หน แด ไ ร
 แดว แด ว่า นั้น แด ละ ครับ เมื่อ ผม นั ยิง ไม่ ทน หลอก จะ มา ต่วน ต่วน ไป เสีย
 ก่อน กั ไ ช้ ที่ ผม ชอบ ใจ ตุง แก่น เหลือ เก้น ที่ แกบ ออก ให้ กัน เหล้า ใน ห้อง
 ของ แก เพราะ ถึง แม ใจ คอ จะ ตื่น เต้น อย่าง ไร ญู ถ้า ได้ ควด เข้า ไป เสีย
 ดัก ฎ บ ต้อง ฎ บ แดว ก็ ดู ออก จะ มี ความ คิด ชุ่ม ชื่น แด เปน การ เปน งาน
 ชน มาก ดั ง นั้น ผม จัง ฎ บ เติ น ถอย ออก มา ลง เรือ ฉตาม สุ่ม ท ลง มัน ไ ต่ ไป
 ไ ต่ ท้อง เรือ เป็ด ประ คุ เขา ห้อง ตุง แก่น เห็น มี “ รั ฐ บา ต ” ยิง ตัก กัน ชวด

วางอยู่ ข้างหัวนอน ถึงประมาณ ๔ - ๕ นิ้ว ตามที่ทักบอก ผมนั่ง
ลง บนหลัง ท่อนของแก ยกขวด ขึ้นกรอก โดยมีผักเสี้ยน เวลา เทยหา
ถั่ว ครัวพ่อเจ้าประคุณ " รัฐบาล " ถ่วงถั่วถั่วคองลงไปทุก ๆ หยดแล้ว
ความคิดแต่่นปราดเปรื่องอยู่ ไปมาในวาระที่หนึ่งอยู่ ณ ที่เดิม.

ในขณะเดียวกันนั้นเอง ผมได้ ยืนเคียง ธารอย่างหนึ่ง ดังมาจาก
นอกห้องแคบๆ ผมผูกติดกับตัวชะงักครั้นจะออกไปพ้นประตู ไม่เห็น
อะไรผิดปรกติเลย ทั้งเสียงประหลาดที่ได้ยินแต่เดิมาก็พลอยสูญหายไปด้วย
ลึกซึ้ง ใจหนึ่งจึงได้ ยืนเคียง อีก - เป็นเสียง เหมือน คน จามเบาๆ แล้ว
เสียงนั้นจึงค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นครวญคราง.

ผมยืนตัวแข็ง ซื่อปาดัง ก้อนหิน กดัดแต่คนนอน ๆ ในเรือดำน้ำ ไม่
มีเหตุอยู่ เลยจนคนเห็นว เมื่อผมลงมา ความคิด อันเกี่ยวกับ ถ้วยคำของ
ยายแล้วทำให้ผมขมุกขมัวขึ้นทั้งตัว เลยขยับเท้าออกจะวิ่ง ก็พอดั้แต่เห็น
ผู้หญิงคนที่ จมหน้าตาย - นางพี่สาว ของยายเด็กที่ชื่อเปรื่องนั่นเอง แต่งตัว
ก็อย่างเดียวกับ ที่ผมได้เห็นครั้งแรกผิด กันก็แต่ว่า หน้าซีดไป แต่เบี่ยง โสก
ตัวเหมือนคนที่เพิ่งขึ้นมาจากน้ำ เดิน ตรง วิ เข้ามาหาผม จาก มุม เติง
ด้านหนึ่งใต้ท้องเรือ.

ผมหมดสติแต่มีได้คิดถึงสิ่งใด ๆ อีก นอกจากคิดว่าภาพที่เห็นตรง
หน้านั้น ผู้หญิงที่ตกหน้าตาย ทันใดนั้นอำนาจแห่งเท้าทั้งสองก็
กระทำหน้าที่ขึ้นเอง โดยไม่ต้อง บังคับ อดีตอันขมมันใดจากใต้ท้องเรือ
นั้น แทบว่าจะพลาดปากคอดแตกเป็นหลายหน เหนือแตกโซ่มหน้าเช่นเดียว
กับอุณณ พอมันสร้างหอบ ลงบ้างแล้ว พวกเจ้าแล้ว ย้ายพิน แต่ดู

แก๊ง ซึ่งวงดา กันมา วัปที ข้างตั่ง ต่างก็พากันซักถามว่า เปน อะไรไป
 เดียงแซ่จนพึ่งแทบไม่ได้ ศัพท์ ฉะปะอ้ายแผ่วเองนั้น มันได้ออกความเห็น
 เดียงก่อนที่ผมนจะตอบอย่างมันนอกมันใจทีเดียวว่า คงต้องมีเหตุเกิดขึ้นจริง ๆ
 ดังที่มัน ได้พูดไว้ แลownเอง ครั้นแล้วในขณะจิตใจผม กำลังเดือนดอย
 เหมือนอย่างคนฝันร้าย ผมแต่เห็นร่างอสูรกาย ผู้หญิงที่ตกนา ดังที่แต่เห็น
 ใต้ทองเรือนน ปรากฏขึ้นจากดำเรือ ฉตามสมุทร กระโดดข้ามขึ้นตั่งแต่
 เเดนทางมีอริตรง เข้ามาหาเรา.

“นั่นแหละ!” ผมร้อง “ดูซี! ฝั่งางคน นั้นมาแล้ว!”

“ผู้สาวที่ไหน ผ่อง” ลงแก๊งว่า แล้วมองไปตามมือที่ผมชี้ “ข้า
 ไม่เห็นมีอะไรเลย บัวไปได้ ผิดที่ไหนมันจะมาหลอกเวดากดางวันแด่ๆละ”

จนกระทั่งผผู้หญิงนั้นเดินเข้ามาจวนจะถึงอยู่แล้ว ก็ไม่มีใครแต่เห็น
 ดักคนผมเองนะ มันใจทีเดียวว่าถูกผีหลอก แต่เป็นผู้ที่ร้ายเหลือเกินด้วย
 เพราะกดางวันแด่ๆแท้ ๆ มันยังมาหลอกคนได้ ผมเคยได้ยินเขาว่า
 กันว่า ถ้าผมันจะ หลอกใคร ก็มันดาดให้คนนั้น แต่เห็นตัวแต่ผู้ เดียง
 ไบหน้าของ นางผคนนี้ ดูซบเซี้ยว แด่น่าเกลียด น่ากลัว เหลือเกิน ผมค้น
 ดับัดแต่จะออกวิ่ง ค่อยไปอีก หากแต่พวกตั่งแก๊ง แก่ชวยกันจับตัวไว้เสีย
 มันคง ผมจะคืนรนดักเท่าไร ก็ไม่หลุด สมองเดือดพล่าน วั้ดักหัวใจตัน
 วั้ก ๆ เหมือนตัวจะเป็นตม

ร่างอสูรกายเดินตรง เข้ามาหาผมช้า ๆ ขณะนั้นยื่นคำผมพว่เกือบ
 จะไม่แต่เห็น อะไรอยู่แล้ว วั้ดักปวดศีรษะปานคัง หัวกระโหลก จะระเบิด

ออกจากกันเป็นเสียงๆ ภายในจิตใจตนเองรู้สึกว่ามีอันเย็นเฉียบ แต่
เบี่ยงหน้าของนางผดบ เขื่อมมาจับ ขอมือผมไว้ พดางพูดว่า

“อย่าต้องกลัวฉันเลย ฉันไม่ใช่ผีดังที่โหล่นหรือก พอกันทีเกิด
นะ พี่แฉ้วฉันดังสาร แกเหลือเกิน”

ทันนั้น คนที่จับผมไว้ก็คลายมือออก อ้ายแฉ้วจับแขน ผู้หญิงที่
เบี่ยงหน้า โหล่นไว้ มันหันมายิ้ม เขาะเขี่ยผม อย่างสนุกสนาน แล้วก็พา
ผู้หญิง นั้น แต่เพื่อน กตาส่ออื่น ๆ เดินหัวเราะกันหาย ลงไป ในเรือตาม
สมุทร ส่วนผมนะกั้น กระแทกดิน นั่งอาปาก้าง อยู่ริมคตงนั้นเอง

* * * *

ต่อมาจึงได้ทราบ ว่าเรื่อง รวท หมด เหล่านี้ เป็น อุบาย ของ อ้าย
แฉ้วเพื่อแกล้ง ให้ผมได้รับความลำบาก เป็นการแสดัง ความอาฆาตคอบ
แทนคตอความแค้นใจของมันเป็นทั้งต้น กตาวคตอนางประหอดคนนั้น เป็นเมียของ
อ้ายแฉ้ว พังอยู่ กั้นด้วยกัน ประมาณ ๒ เดือน หรือยังไ้เท่า นั้น ชื่อ
นางปราง เคยเป็นลูกมือ อยู่ในคณะ ดกรพุดมาแต่ก่อน ส่วนอ้ายเป็รื่อง
น้องชาย นางปรางนั้น เป็นเด็ก จอมขี้ เกียจ เห็นดิน เป็นทีนอน อาชีวะใน
ทางตังกระเบ้า ร้องขาย หนังสือพิมพ์ แดบางวัน ขายหมากพุด ในโรง
หนัง มันผลัดเปลี่ยนกันออกมาเล่นดกรให้ ผมตคนดกรไว้ เพื่อจะทรมาน
ผมให้รู้สึก ว่า ที่หลังจะทำตน เป็นศัตรู กับอ้ายแฉ้ว ไม่ได้ เอ้อ! เจ้า
ประคุณเอ๊ย! ตั้งแต่ผมเกิดมา ผมยังไม่เคยเห็น ใครจะ เล่นอุบาทว์
เหมือนอย่าง อ้ายพวก เดนตาย เหล่านั้นเลย.

เรียบเรียงโดย หลวง พินิจวิเทศภินท์

คำสั่ง ของ คณะ

ศุภ มัตถ์ พระพุทธ ศาสนกาด ประมาณ ล่วง แล้วได้ ๒๔๖๖ พรรษาเศษ
 ตั้งขยาที่ จะมีข้างหน้ายัง อีกเท่าใด จึง จะ บรรจบ ครบ ๕๐๐๐ นั้น ต้อง
 ชัยกัไว้ ให้ท่าน ผู้อ่านทราบ เอาเองบ้าง

ณ บัดนี้ ข้าพเจ้า จะ บรรยาย ถึง เรื่อง ผจญภัย รถไฟ สายใต้ ต่อไป
 คือเวลา เทียง วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕ โดยไม่ทัน รู้
 รู้ตัวเลย ข้าพเจ้าได้รับ คำสั่ง ของ คณะ เขียน บน เศษ กระดาษ
 ขยู่ขยู่ ให้ข้าพเจ้ารีบไป เข้าประชุมเวลาภายในเที่ยงครึ่ง ซึ่งเป็นเวลา
 กำหนด การ ประชุม อย่าง ทำให้ข้าพเจ้า ออก รู้ ตึก ฉนวน บ้าง เด็กน้อย แต่
 หาได้ คิด เฉลียวเลย ตักนิคเดียวว่า กิจ ของการ ประชุม นั้นจะ เกิด เป็นผล
 ร้าย แก่ ตัว ข้าพเจ้าไม่ เมื่อ ข้าพเจ้า อ่าน จดหมาย ฉบับนั้น คดอด แล้ว

ได้ นอกจาก ต้อง จำเป็น ปฏิบัติ หน้าที่ ตาม ความ ตก ลง ของ ที่ ประชุม
และ ที่ ประชุม ขอให้ นาย ก รับผิดชอบ ข้าง เจ้า ออก ไป ใน วัน รุ่ง ชื่น โดย เร็ว
ด้วย ส่วน กิจ การ ต่าง ๆ ที่ ข้าง เจ้า จำเป็น จะ ต้อง ทราบ นั้น ให้
ข้าง เจ้า เรียน ปฏิบัติ จาก นาย ก ทั้ง สิ้น เมื่อ เลิก ประชุม กัน แล้ว ท่าน พวก
กรรมการ เหล่า นั้น พา กัน แสดง ความ ยินดี และ จับ มือ ข้าง เจ้า ซึ่ง
ทำให้ ข้าง เจ้า ออก รุ่ ดึก ดิ๋ว ๆ แทบ ไม่ อยากรับ มือ ด้วย เพราะ
ปลงใจ แน่ เดี่ยว ว่า เขา คง นัด กัน มา เตือน เอา ตัว ข้าง เจ้า แต่ นาย ก ได้
แสดง ความ บริสุทธิ์ ของ การ ประชุม ให้ ข้าง เจ้า พัง จน เป็น ที่ พอใจ โดย
ตลอด ความ โทษะ ของ ข้าง เจ้า จึง ค่อย บรรเทา ลง จน ถึง ชัด ปรกติ
ซึ่ง พวก กรรมการ ได้ พา กัน ออก ปาก ก่อ ว่า ยัง ไม่ เคย ประดับ ผิด
หน้า ของ ข้าง เจ้า แดง คง เครียด เหมือน อย่าง กับ คราว นั้น เลย ดัง คราว เดียว
ข้าง เจ้า ต้อง รับ ว่า จริง เพราะ ข้าง เจ้า ก็ ออก รุ่ ดึก ดิ๋ว ว่า ใน ขณะ นั้น
เล็ด ของ ข้าง เจ้า ได้ พา กัน วิ่ง ขึ้น สู่ หน้า โดย ผิด ธรรมดา พวก กรรมการ
เหล่านั้น ต่าง ก็ พา กัน กอด ไป ปลดปล่อย ให้ ข้าง เจ้า กับ นาย ก นั่ง ใจ
กัน อยู่ ใน ห้อง ประชุม จน แทบ พลบ

เมื่อ ข้าง เจ้า ได้ รับ ความ รุ่ แห่ง ความ ต้องการ ของ สหาคคม และ เงิน
ค่า เดินทาง เสร็จ แล้ว ก็ จับ มือ ตา นาย ก และ นาย ก ได้ ก่อ ว่า ค่า
อวยพร ให้ แก่ ข้าง เจ้า ๒-๓ ค่า แต่ ข้าง เจ้า พัง ไม่ได้ ศัพท์ เพราะ ความ
ฉกฉวย ในการ ที่ จะ ต้อง ไป ต่าง ประเทศ มัน แฉ่น ชน ไป อ้อ หุ เลี้ย หมด แล้ว
เรา ทั้ง สอง ต่าง คน ก็ ต่าง แยก ทาง กัน ไป

ออกจากที่ประชุม

ข้าพเจ้า ออก รู้สึก ว่าเหว่ ใจ พิลึก เพราะ เวลา นั้น ก็ กระชั้น ที่
 ข้าพเจ้า จำเป็น จะ ต้อง ไป ทง น้ มี อากัป กิริยา คด้าย ๆ กับ เรื่อง
 รัฐบาล รัสเซีย ครั้งกระนั้น ที่ได้ จัดส่งนักโทษไปขังคุกในประเทศไซบีเรีย
 เมื่อ คิด ขึ้น มา ถึง เรื่องนี้ แดว ดู เหมือน กับ ทำให้ หัวใจ ของ ข้าพเจ้า
 ยิ่ง เต้น แรง หนัก ขึ้น จน ถึง กับ เผลอ ว่า ใคร เดิน สัก ด รอย ตาม มา
 ข้างหลัง ทำให้ ต้อง เหลียวหลัง คอย ตรวจ ดู บ่อย ๆ ใน ที่ สุด ต้อง
 ขึ้น รถ ดาก ตรง ไป พา หุรีต ซื่อ หบ หว้าย ด้าน ล่ำ หหรับ บรรจุ เลื่อ ผ้า เติน
 ทาง หนึ่ง หีบ แดว กลับ บ้าน เพราะ เป็น เวลา เย็น มาก แดว

เตรียมตัว เดินทาง

เดี๋ยว จะ เตรียม ตัว ไม่ ทัน และ ใน เวลา ที่ นั้น มา ใน รถ กลับ บ้าน
 นั้น พยายาม จะ มอง ดู อะไร เพื่อ ให้ เป็น เครื่อง เพติด เพติด แม้ แต่ ช่วง
 ขณะ อัดใจ เดี่ยว ก็ หา พบ ไม่ เพราะ ความ รู้สึก เฝ้ามัก เคือนใจ อยู่ เสมอ
 ว่า ไม่ใช่ เป็น เรื่อง ที่ จะ ไป เทียว ส่นุก ใน เมือง ต่าง ประเทศ ถ้า ไป
 พลาด พลง ลง เป็น ประการใด ไป ความ เดือด ร้อน ทั้ง หาย อาจ เกิด
 ตก ตาม ขึ้น กลาย เป็น ไฟไหม้ คดอด ทั่ว ไป ทุก หน ทุก แห่ง ทำให้ เกิด
 ความ เดือด ร้อน แก่ พวก ข้างหลัง ด้วย

อนึ่ง การ ไป ครวงนี้ ต้อง อาศัย รัย ภาษา ยิ่ง กว่า ดัง อื่น ๆ ถ้า ภาษา
 ที่ รู้ อยู่ บ้าง เด็ก น้อย ไม่ พอ กับ ความ ต้องการ แดว เป็น อัน นั้น บ้าง คง
 จบ เหน้ เทียว โดย ไม่ ต้อง สงสัย เมื่อ คิด ถึง ทาง คิด ขัด ขึ้น มา แดว ก็ ดู
 เหมือน มัน จะ คิด ขัด ขึ้น ไป เสีย ทุก ทำ ใน ที่ สุด จะ หา ความ อยาก ไป

แต่ ถัดกันเดียว ก็ หามิได้ ตั้งเกิดดูใจ คอ มั่น ชัก รวนเร พิลึก เกือบ
แทบ ต้องไป บอก ขอ ตัว แก่ นาย ก แต่ ออกวู้ ดึก กระจาด ว่า พวก สามี ชัก
เขา จะ พากัน รมควัน ได้ ว่า ไม่ ใช่ ชาย ชาติ ชาติ ตรี เมื่อ นึก ขึ้น มา ถึง ขอ
ครหา จึง สัก ดิจิตต์ เลี้ยง บุญ เลี้ยง กรรม เอา ที่ เติมนึก ถึง ภาษิต
ของ คุณหญิง พัน หม่อม ส้ม เต๋จ เจ้า พระยา ขึ้น มา ได้ ว่า “เมื่อ เคารวะ
ถึง ผัก คอง คุ่ม เดิน หัด มา ไป ถึง หลุม ก็ ไม่ ถด่า ถ้า เคารวะ
ร้าย พราย ผี เปน ที่ ทำ ถึง ไม่ หนัก ผดัก ซ้ำ เขี้ยม ย่ำ แบน ” เถ่น เอา
ค้อย คลาย ความ วิตถ ลง ไป นิด แต่ ยัง ไม่ ถึง ๑ ใน ๓๐๐ พอ รถ ถึง
ประตู บ้าน ก็ ควัก สี่ ตางค์ ให้ ค่า รถ แล้ว หิ้ว หวาย ถ่าน ขึ้น บน เรือน

สนทนากับ คู่ ยาก

พอ คู่ ยาก ของ ข้าพเจ้า เหย หน้า จาก เขียน หมาก มา เจอ ข้าพเจ้า ข้า
เจ้า หล่อน ก็ ยิ้ม แบน ร้อง บอก ดู หาด น เอ็ด ตะ โร “แฮม ต่ จริง วัน น
กตัม บ้าน แต่ วัน ได้ นั้น ไป ซ้อ หีบ อะไร มา ด้วย เต่า ?” ส่วน ข้าพเจ้า
นั้น คอ พับ จึง บอก ไป ตาม ตรง ว่า “ซ้อ เอามา ดำ รับ บรจ เลื่อ ผ้า ไป
เมือง นอก ” เจ้า หล่อน ถาม ว่า “เฮื่อนี้ จะ ไป ไหน กัน พ่อ เจ้า ประคุณ
และ จะ ไป เมื่อ ไหว ?” และ ข้าพเจ้า ตั้ง เกิด ดู เห็น สี่ หน้า เจ้า หล่อน ผิด
ปรกติ ลง ทันที เจ้า หล่อน จึง ได้ ย้อน ถาม ข้าพเจ้า ว่า “จริง หรือ ?”
ข้าพเจ้า ตอบ ว่า “ไป คั่น วัน นี้ จริง ๆ ” ซึ่ง ทำให้ เจ้า หล่อน ต้อง ถอน
หายใจ เอื้ออก ใหม่ จึง พุด ออก มา ได้ “คุณ มี ขูระ สำคัญ อะไร จึง จะ
ต้อง รับ ไป ใน คั่น วัน นี้ และ เรือ ที่ ไหน เขา จะ ไป ส่ง คุณ ได้ ? ข้าพเจ้า
ได้ ยิน กระแด้ เติง ของ เจ้า หล่อน ออก ชัก จะ ดัน หน่อย ๆ ” เถ่น เอา

ข้าพเจ้า ออก รูดัก พดอย คอ ตัน ชน มาบ้าง แต่ แกตั้ง ทำ เบนใจ แข็ง
 หย่อน กัน ลงนั่ง ข้าง ๆ เลย บอกให้ ไป หา ข้าวมากิน แล้วจะได้ เติรม
 ไป เจ้าห่อน ก็ รับ ดูก ขึ้น เดิน ตรง เข้าครัว บอกให้ เด็กยก ตำรับ
 ออกมา ตั้งให้ ข้าพเจ้า รับประทาน แต่เจ้าห่อนหาได้ รับประทานเหมือน
 ตามเคยไม่ ออกตัว ว่า ยัง อิ่ม อยู่ เพียง แค่นี้ เป็น เพื่อน ได้
 การ รับประทาน อาหาร เย็น วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕ นั้น มัน
 ข้าง หมด รดชาติ เอา เตี้ยจริง ๆ จะ ตัก น้ำแกง ทยอก เข้าไป ตักเท่าใด
 มัน ก็ ไม่ สามารถ ที่จะ ทำให้ คอโง้ง จน ถิ่น ข้าว ลงไป ไม่ได้ แต่ถึง
 เช่นนั้น ข้าพเจ้า ก็ยัง ทำ กิริยา ข้างข้าง เพื่อจะ แสดงให้ เจ้าห่อน เห็น ว่า
 ข้าพเจ้า ปราศจาก ความ วิดุกใน การ ที่จะ ต้องไป แต่ ก็ หาได้ เป็นคุณ
 ประโยชน์ไม่ เพราะเจ้าห่อน คอย นั่ง ตั้ง ตามอง จ้อง ดู เห็น กิริยา
 ของ ข้าพเจ้า ได้ โดย ตลอด ทุกสิ่ง ทุก อย่าง จนถึง กับ เจ้าห่อน ต้อง
 ออก ปาก เตือน ข้าพเจ้า ว่า “เมื่อ รับประทาน ยังไม่ ได้ ก็ ไม่ ควร ฝืน
 เดียว จะ เกิด ความ ไม่ สบาย ชน ” คำ เตือน ของ เจ้าห่อน ทำให้ ข้าพเจ้า
 ออก รูดัก ตะอาย ว่า ข้าพเจ้า ไม่ สสมควร ที่จะ ใช้ กิริยา หลอก ดวง คอ คน
 ที่ รัก แล้ว ก็ เคย อิ่ม ข้าว ทัน ที่ ถูก ไป นั่ง รับ ประทาน น้ำ ร้อน ข้าง
 เขียน มาก เจ้าห่อน ก็ ถูกตามไป นั่ง อยู่ ใกล้ และเคย ถาม ชน ว่า
 “นี่ จะ ไป ถึง ไหน กัน ด้วย ชุระอะไร คะ ? ” ข้าพเจ้า พุด “ฉัน จะ ไป
 บินัง และ เมือง แวก แต่ เรื่อง ชุระ นั้น ฉัน เสียใจ ที่ จะ บอกให้ทราบ ไม่
 ได้ เพราะ ไม่ ใช่ว่า หน้า ที่ ของ ผู้หญิง

เจ้าห่อน “อ้อ ! คุณ เห็น จะ ดั้น เตี้ย แล้ว เมื่อเราไป เทียน

เมือง ถดถวน คุณ ยังได้ ให้ ดิฉัน ดู เจ้า ค่าย ของ ท้าว เทพ กระษัตริย์ ทพยา
ยาม ค่อยสู้ กับ กองทัพ พม่า ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ ?”

ข้าพเจ้า “ อ้อ ดิฉัน จำ ได้ ดี ที่ เดียว แต่ การ ที่ ดิฉัน ไม่ ได้ บอก เรื่อง
ที่ ดิฉัน ต้อง ไป ให้ ห่อ ถน ทราบ นั้น เพราะ เห็น ว่า เป็น คน ตะ ล้ม ยั และ คน
ตะ คน ด้วย ”

เจ้า ห่อ ถน “ ถ้า คุณ คิด เห็น เช่น นั้น ดิฉัน ขอ มอบ การ ดู แด
บ้าน ให้ แก่ คุณ ทั้ง สิ้น ”

ข้าพเจ้า “ ห่อ ถน เข้าใจ ผิด การ ดู แด บ้าน เป็น หน้า ที่ ของ
ผู้ หญิง โดย ตรง กับ ทั้ง ดิฉัน ก็ ไม่ มี ความ รู้ พอ ด้วย ”

เจ้า ห่อ ถน “ ถ้า เช่น นั้น ก็ ปล่อยให้ ชะ โมย ชน บ้าน ชน ของ ไป
ให้ หมด หรือ ค่ะ ? ”

ข้าพเจ้า “ ห่อ ถน ไม่ ต้อง สงสัย ถ้า มัน ชน ชะ โมย เรา บ่อย ๆ
เข้า ค่ำ รวด เขา คง ตะ กรบ ตัว มัน ได้ ดัง วัน หนึ่ง ”

เจ้า ห่อ ถน “ ถ้า ชน คอย แต่ ให้ ค่ำ รวด ระ วง รัช ษา คง ต้อง พากัน
อด ตาย เป็น แน่ ”

ข้าพเจ้า “ ห่อ ถน ไม่ ต้อง คว วิต ใน เรื่อง อด ตาย เหน้ ไ้ แต่
เทวดา ทั่ว ทั้ง จั กระ วา พ จะ พากัน ตา บอด หู หนวก ไป หมด เดี่ยว เท่านั้น ”

เจ้า ห่อ ถน “ ดิฉัน ขอ ยอม แพ้ ไม่ ยาก พัง คำ พุด ข้าง ๆ คุณ ๆ
และ คุณ ก็ จะ ต้อง ไป ใน คืน วัน นั้น ไม่ ใช่ หรือ เพราะ ณ นั้น ดิฉัน อยาก ให้
คุณ ไป ตรวจ ดู อาการ ไข้ ของ ลูก เดี่ยว ก่อน ว่า คุณ ยัง จะ กด ำ ทั้ง ลูก ไป ได้
ละ หรือ ? ”

ข้าพเจ้า วัม ตุก ชน เดิน ตรงไป ยัง ที่ ตุกชาย นอน คตุม ผ้า อยู่ พอ
 เลิก ผ้า สอด มือ เข้า ไป ถู กัด เต้น เอา ใจ หาย วาม เพราะ คว ร้อน
 รว กับ ไฟ หน้า แดง ริม ฝี ปาก แห่ง ผาก ตอง เอา ปรอต สอด เข้า ไป
 ที่ วัค แร่ ดัก ครู่ หนึ่ง แล้ว เอา ออก มา ตรวจ ดู ข้าพเจ้า ตก ใจ ร้อง
 ออก มา เค็ม ปาก ว่า “ คาย จริง ปรอต ชน ถึง ๑๐๔ เศษ ๒ ” ข้าพเจ้า
 จัง หัน ไป ถาม ภรรยา ว่า “ วัน นั้น พ่อ แดง ไป ถ่าย อजारะ หรือ เปตา เจ้า
 ห่อน คอบ ว่า เปตา ทำให้ ข้าพเจ้า ค่อย ใจ ดี ชน มา หนึ่ง หนึ่ง ด้วย
 เข้า ใจ แน่ ว่า คง เปน ด้วย พิษ อजारะ เมื่อ เอา มือ คล่า ลง ไป ที่
 ทอง น้อย ข้าง ซ้าย ก็ วัค ตาม ความ คาด หมาย ข้าพเจ้า ให้
 วัม บด ยา ดับ พิษ และ ตม มือ เครยม สืบ อजारะ โดย ทัพ ทัพ พอ สืบ
 อजारะ ออก มา ได้ และ วัม ประทาน ยา แล้ว ดู อาการ ไข้ ก็ ค่อย ยัง ชั่ว
 ชน ทัพ ทัพ ตม หู ตม ตา ได้ ทำให้ ข้าพเจ้า หาย ใจ โต่ง ไป หนึ่ง แต่ ก็
 ยัง ไม่ ดี จะ วัค ใจ หนึ่ง เพราะ อาการ ไข้ ค่อน ข้าง มาก เต้น เอา แทบ หมด
 ความ คิด ที่ จะ ไป บ้าง ถ้า ใคร ถู ก ยัง ออก ข้าพเจ้า ใน สมัย นั้น เข้า บ้าง
 ข้าพเจ้า อยาก ทราบ ว่า ท่าน จะ ออก อี แปลน ไหน ส่วน ตัว ข้าพเจ้า นั้น
 ต้อง ขอ ตำรา ว่า หมด สติ จริง ๆ จน ถึง กับ ต้อง นิ่ง นิ่ง เตย ไม่ พุด หรือ
 นิ่ง ถึง อะไร ทั้ง หมด ปลด อย ให้ สติ มั่น เทียว พระ เนจ วัค ตาม ยะธา กรรม
 ของ มั่น อยู่ เกือบ ชั่ว นาฬิกา ค่อ เมื่อ ได้ ยิน เตียง คู้ ทุก ชั่ว ของ ข้าพเจ้า
 ร้อง เคอน ชน ว่า “ นึก เกือบ ยาม หนึ่ง แล้ว คุณ ทำ ไม่ จัง ยัง ไม่ เครยม
 เข้า ของ ที่ จะ เอา ไป ใช้ เตา ค่ะ ” ซึ่ง ทำให้ สติ ของ ข้าพเจ้า คน ชน จาก
 ภาว วัค โดย ทัพ ทัพ จึง คอบ เจ้า ห่อน ไป ว่า “ ณั ก็ ออก จะ วัค ดัง เต
 เตย แล้ว ” เจ้า ห่อน คอบ “ คุณ กิด เช่น นั้น ไม่ ถู ถ้า คุณ เปน

ห้วง บ้าน ก็ ไม่ ควร รับ กับ เขา ว่า จะ ไป เมื่อ รับ เข้า มา แล้ว ก็ ควร ต้อง พยายาม ไป ให้ ได้ จึง จะ นับ ว่า สิ้น ต้น สิ้น ปลาย ” ข้าพเจ้า พุด “ นั้น ก็ นึก เข้า นึก เหมือน กัน แต่ อาการ ใช้ ของ ลูก เรา มัน ค่อนข้าง ไม่ ใช่ เด่น อยู่ จึง ทำให้ มัน ออก รู้อีก วิตก มาก ”

เจ้าห่อน “ ถ้า เช่น นั้น คุณ เห็น จะ สิ้น ภาษิต ของ ท่าน สุนทร ภู่ เสีย แล้ว ข้อ ที่ ว่า “ ไม่ ถึง ที่ ตาย คง ไม่ วาย ชั่ว ชาติ ใคร พิฆาต เช่น ข้า ไม่ อาศัย ถึง ที่ ตาย ก็ ต้อง วาย ชั่ว ชาติ ใคร ไม่ ทัน ทำ ร้าย ก็ ตาย เอง ” เมื่อ ได้ ยิน เสีย เจ้าห่อน กล่าว เคือน เข้า เช่น นี้ อีก ครั้ง หนึ่ง ทำ เขา ความ วิตก ของ ข้าพเจ้า หลุด พ้น ไป โดย ทันที และ ดู เหมือน ร่างกาย ของ ข้าพเจ้า มัน จะ ถอย ตรง เข้า ไป กอด เขา เจ้าห่อน แทน ที่ จะ คอบ ขอบ ใจ ด้วย ปาก จน ถึง กับ ร้อง ออก ไป อย่าง เค็ม เสีย ว่า เมื่อ ทำ อุเพศ ภาระ ศรัทธา อยู่ รักษา บ้าน แล้ว เช่น นี้ ก็ จะ ไป กัด อะไร กับ อันตราย ต่าง ๆ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ตก ชื่น เติ่น ไป หยิบ เขา ปุรต ของ ครวด ดู อาการ ใช้ ของ เจ้า ห่อน อีก ครั้ง หนึ่ง เมื่อ เห็น ว่า ปุรต ตก ลง พอ วาง ใจ ได้ แล้ว ก็ ตั้ง ให้ คน ใช้ หยิบ เลือ มา บรรจุ หีบ สำหรับ ที่ จะ ได้ เอา ไป ใช้ ใน วัน หน้า ดู ใจ คอ มัน ค่อย ชื่น บาน เสีย ยิ่ง กว่า รับ ประทาน ไอลักริม ที่ อย่าง ดี ใน เมื่อ เวลาดั้น เที่ยง อ้าย ทุก ขที่ เป็น ห่วง บุตร ห่วง บ้าน และ ห่วง ตัว มัน ข้าง พัด น หาย ไป หมด พอ คน ใช้ จิต หีบ และ ตั้ง การ บ้าน แล้ว จพ นาฬิกา ที่ ๘ ด. ท. ข้าพเจ้า จึง ตก เดิน ไป ข้าง ที่ นอน บุตร คน บ่วย เพื่ จะ จูบ ดา แต่ พอ ก้ม หน้า ลง ไป เกือบ จะ ถึง หน้า ผาก ของ บุตร อ้าย นาคา มัน ข้าง รับ ดำรง เน สิง หยด ลง ไป กอง

อยู่บนหน้าผาก บุตรข้าพเจ้าเสียก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจึงควักผ้าเช็ด
หน้าออกมาค่อยๆซับให้ แดงก็ค่อยประจวบลงไปที่ตรงนั้น
แต่เจ้าบุตรของข้าพเจ้าก็หารู้สึกตัวไม่ ทำให้ข้าพเจ้าค่อยสบาย
ใจขึ้นมาก เพราะว่าถ้าเขา^๕รู้สึกตัวขึ้น บางทีจะพูดอะไรออกมา
อาจทำให้หัวใจของข้าพเจ้ากตม^๕มือไปอีกก็เป็นได้ เมื่อจบตา
บุตรแล้ว^๕แล้ว หมายถึงจะกระซิบตาเพื่อนยากของข้าพเจ้าที่ข้างหู
ให้สมรัก^๕รักที่ ก็เกรงว่าพวกคนใช้นั้นจะนึกว่าเป็นฝรั่งเกินไป
จึงจำเป็นต้องนั่งตากันแต่เพียงข้างๆตัว

ออกจากร้าน

แดงก็รีบเดินลงเรือนขึ้นนั่งบนรถ สั่งให้ขับตรงไปยังท่าช้าง
วังหน้าแดงนั่งหลับตาไปในรถ เพราะหวังว่าในไม่ช้าก็คงถึง กับ
ทั้งไม่ต้องประสงค์ที่จะใช้นั้น^๕ตาให้ทำการเกินไปกว่าต้องการด้วย
พอรถออกแดงนึกกำลังสบาย เสียงล้อข้างท้ายระเบิดดัง บัง^๕รถหยุด
ข้าพเจ้าตกใจถามว่าใคร^๕นั่น^๕ว่าใคร^๕แดงอุทานว่าเอา^๕ดูสิ^๕ด้วย^๕มา^๕ฝั่ง^๕ดัก^๕
ไว้ เจ้าคนรถโดดลงไปคลำอยู่ง่วน ข้าพเจ้าถามว่าอะไรเป็น
อันตรายเป็นบ้าง เจ้าคนรถบอกว่าเป็นแต่ล้อรถข้างซ้ายระเบิดออก
ไปข้างเดียว และขอให้ข้าพเจ้ายืนเป็นยามสำหรับที่จะเปลี่ยนล้อ
ล้อใหม่ ข้าพเจ้าก็ต้องลงจากรถไปเป็นคนยามคอยดักรถที่จะแล่น
ผ่านไปมาตามคำสั่ง ส่วนเจ้าคนรถชด^๕ชด^๕ชด^๕อยู่กับรถราว^๕ดัก^๕
๑๕ นาทีก็เอาล้อมา^๕ให้^๕เข้า^๕ได้^๕โดย^๕เร็ว^๕มัธยม^๕ ข้าพเจ้าก็กลับ
ขึ้นนั่งรถ เจ้าคนขับเปิดรถแดง^๕นิ่ว^๕พอ^๕ดัก^๕ประ^๕เด^๕ย^๕เด^๕ย^๕ว^๕ก็^๕ไป

ถึง ทำช้าง วังน่า ข้าพเจ้า ตง จาก รถ เทียว เติม เตือก หาคณ แจวเรือจ้าง
ที่ แข็งแรง สัก คน ๑ ก็ หาไม่ได้ จึง จำเป็น ต้อง ไป ตาม ยะธากรรม

แต่ พอ แจว ออก จาก คลังใต้ สัก หน่อย เจ้าคน แจวเรือจ้าง ก็ วาง แจว
ก้ม ตง เบ็ด กระตาน คด่าใน ท้องเรือ เตี้ยง กุกกัก ข้าพเจ้า นั่งนิ่ง พัง

จ้อง คอย มอง ดู ว่า จะ ตวง เอา อะไร ขึ้น มา ถ้า เป็น ข้าวสุก ที่ รวยแรง
และ ขยับ ทำ จะ โดด เข้า เติมนงานข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้า จำเป็นต้อง หวด ตง

ไป ด้วยไม้ตะพด คุ้ยควัก ของ ข้าพเจ้า ให้ เต็ม วัค ก่อน ที่จะ ทำ อันตราย ข้าพ
เจ้าได้ และ การ ที่ ข้าพเจ้า คิด เตรียม ตัว คอย จะ ตัก คน แจวเรือจ้าง

ทั้งนี้ หาใช่ ข้าพเจ้า มี จิตต์ เป็น ยักษ์ มารไม่ เพราะ เกรง ความ ชั่ว
ร้าย ของ คน แจวเรือจ้าง ซึ่ง ได้ เคย ปรากฏ ใน หน้า กระดาษ หนังสือ

พิมพ์ มา แล้ว บ่อย ๆ ส่วน เรือ ก็ ดอย ดิ่ว ๆ ไป ตาม กระแส น้ำ จน ถึง
หน้า กระทรวง ทหารเรือ เจ้าคน เรือจ้าง จึง ได้ ข้าง เอา หม้อ ก้นชา กับ

เขียง ขึ้น มา ได้ และมี เลี้ยง บ่น อ้อ อ้อย ใน ลำคอ พัง เอา ศัพท์ อะไร
ไม่ได้ กว่าจะ เตือก หยิบ เอา เครื่อง ดูป ก้นชา ขึ้น มา วาง จุนครบ เรือ

ดอย มา ถึง ท่าเคยน ข้าพเจ้า แดง พุด ทำ เป็น ที่ เติมน ที่ จริง ว่า กว่าจะ
จะ ดูป เสร็จ เห็น เรือ จะ ดอย ลง ไป ถึง ปาก ตัด เป็น แน่ เจ้าคน เรือเขา

เงย หน้า ขึ้น หัวเราะ ตอบ ว่า “ได้ เท้า ย่ำ กัดว ขอ ให้ ผม คอด เสีย สัก
๓ บ้อง ผม จะ แจว ให้ ได้ เท้า นิ่ง เพติ นที่ เตี้ยว ” ข้าพเจ้า พุด “ถ้า

จะให้ ข้า เพติ น จริง ๆ ข้า ก็ ต้อง คอด กับ แก่ สัก บ้อง หรือ สอง บ้อง นั้น
แหละ จึง จะ นิ่ง เพติ น ”

คนแจวเรือหัวเราะ “อ้าว ผม ย่า เสร็จ แล้วไปรด ทอง ตุ ดัก บ้อง
ก็ได้นี่ ขอรับ ”

ข้าพเจ้า “เห็นจะไม่ไหว หรอก แก่ เดียว จะเห็น เรือ เป็น จร เข้า ไป ”

คนแจวเรือ “ไม่เป็นไร หรอก ขอรับ ผม จะ ดอง ว่าให้ ดู ”

พอ พุด จบ ประโยค ก็ได้ ยืน แล้ง หมอ ก็นำ คราง ดัง ครอก ๆ เดียว
แดง กับ หาย แหงน หน้า พ้น คว้น พดุง ขึ้น มา รวด กับ คว้น ปล่อง เรือ
เลื้อย ยาน ชด แต่ว กัดบ ยัด และ คุดใหม่ ไม่ ทน ถึง น้ำท่า หมด ๓ บ้อง
รับ เก็บ รวณ ลง ทองเรือ ถูก ขึ้น คว่า แจว ว่า เสีย แล้ง น้ำ แดก คอ ดึง
ข้า ๆ หนึ่ง เพลิน จริ่ง แต่ กว่า จะ ถึง ทำ สถาน คดอง บาง กอ กน้อย นาฬิกา
เกือบ ๓๑ ธ. ท. เล่น เอา รูดี้ กังวณ นอน พอ คิด สดต่าง ให้ คำ
เรือ จ้าง เสร็จ แล้ว ก็ รับ หว กระเบ่า เลื้อย มา เดิน ตรง ไป ยัง ที่ พัก ของ
กรม รดไฟ หมาย ว่า จะ นอน เสีย ให้ สบาย เพราะ สถาน ที่ พัก ตั้ง
อยู่ กตาง แจ้ง มี รวด ล้อม รอบ และมี ตำรวจ คอย เดิน ตรวจ อยู่ เสมอ
เมื่อ ข้าพเจ้า ไป ถึง ต้อง คบ ประคอง เรียก บ้อง กัน เสีย แยะ เจ้า บ้อง จึง
เดิน จูง เย้ย ออก มา เปิด ประตู ให้ และ ถาม เป็น เสียง กระซอก หนึ่ง ๆ
ว่า “ต้อง การ อะไร ” ข้าพเจ้า ก็ ต้อง ใช้ กริยา คอบ อย่าง เจ้า ของ
เงิน เต็ม ที่ แหว ออก ไป บ้าง ว่า “ข้า จะ มา เข้า ห้อง นอน จะ ไป รด เข้า
พรุ่งนี้ ได้ หรือ ไม่ ” เจ้า บ้อง เห็น จะ รูดี้ ว่า ข้าพเจ้า เป็น ใคร จึง
ตอบ เสียง อ่อน ลง ไป ว่า “ได้ ขอรับ แล้ว ก็ นำ ข้าพเจ้า ขึ้น ไป ยัง ห้อง
นอน เมื่อ เปิด ประตู ห้อง และ ทาง มั่ง ปรุ ที่ นอน ให้ เสร็จ แล้ว จึง ถาม
ข้าพเจ้า ว่า ต้อง การ จะ คิม นำ อะไร บ้าง ข้าพเจ้า บอก ว่า จะ คิม นำ ขิง

บ๋อย ก็วิ่งไป หยิบเอามาให้ ๑ ขวด แล้วก็กลับไปนอน พอข้าพเจ้า
 ผัดเครื่อง แต่งตัว ตื่น น้าจึงแต่งตัวหน้าเสร็จ เดินไป เดิน มา อยู่ใน ห้อง
 พอ แก่ เมื่อย สัก ประเดี๋ยว คา พระเอน สดุดไปเห็น กระดาษ จดหมาย พับ
 ห่อ อยู่ ที่ ข้าง ฝา ซึ่ง เปน ต้นตอ ของ ข้าพเจ้า ที่ จะ เว้น ไม่ หยิบ เอา ขึ้น
 มา ตรวจ ดู เสีย ไม่ ได้ เลย เปน อันขาด เพราะ ฉนั้น ข้าพเจ้า จึง ก็ มั่ง
 หยิบ เอา กระดาษ นั้น ขึ้น มา คด ออก อ่าน ข้าง หลัง เขียน บอก ว่า คำรา
 ยา แก่ ปาก บอน อย่าง วิเศษ อีก ข้าง หนึ่ง มี ว่า “สิทธิการิยะ ถ้า
 บุคคล ผู้ใด เกิด เปน โรค ปาก บอน ท่าน ให้ รับ เอา ต้น เตะ ปาก ผู้ นั้น เสีย
 หาย เร็ว ดี นั้ ก แต่ ถ้า ใคร ไม่ เชื่อ ตาม คำรา นั้ แล้ว ขอ ให้ ตก นรก
 หมก ไหม้ แค้น กัด ปอน นั้ นคชาติ ได้ เกร เทว ทศ อยา ได้ วัฏ จั ก ผุ วัฏ จั ก เกิด”
 พอ ข้าพเจ้า อ่าน คำรา ยา แก่ ปาก บอน นั้น ตลอด แล้ว มัน ให้ ออก รุ้ ตัก
 หวด เสีย ใน คำ แข่ง จน สิ้น ไป ทั้ง ตัว เพราะ ถ้า จะ นำ เอา คำรา นั้ ไป ใช้
 มัน ก็ เปน กิริยา ป่าเถื่อน และ โทษ ต่อ อันตราย มาก แต่ เมื่อ รุ้ แล้ว ไม่
 นำ ไป ใช้ ก็ ถูก แข่ง อย่าง น่า กัด ไม่ ใช่ เด่น ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้า ออก
 รุ้ ตัก เสียใจ ว่า ไม่ ควร จะ ไป ชุก ชน หยิบ เอา ขึ้น มา อ่าน เลย แล้ว ก็
 พับ กระดาษ คำรา ยา แก่ ปาก บอน กลับ เอา ไป วาง ไว้ ตามเดิม สำหรับ จะ
 ได้ ให้ ท่าน ผู้ อื่น ๆ เรียน รุ้ ต่อ ไป พอ เดิน ไป ถึง เคียง นอน ก็ พระเอน
 แดไป เห็น บ้าย ผนัก บน กระดาษ แข็ง แวดอน อยู่ ริม ฝาห้อง ๒ แผ่น เข้า อีก
 ข้าพเจ้า จึง เดิน ไป ปลด บ้าย ลง มา อ่าน ดู แผ่น ที่ ๑ เปน บ้าย บอก ราคา คำ
 อาหาร ดัง นั้ :-

อาหารเช้า ๑ บาท ๕๐ สตางค์

อาหารกลางวัน ๒ บาท ๕๐ สตางค์

อาหารเย็น ๒ บาท

น้ำโซดา และ น้ำ ต่าง ๆ ขวดละ ๒๕ สตางค์

ค่าที่นอน คืน หนึ่งเตียงละ ๒ บาท

ส่วนป้ายอีกแผ่นที่ ๒ มีบอกว่า ผู้ที่มาเช่า ห้องนอน ต้อง ระวัง
 ปิด ประตู หน้าต่าง ให้ดี ถ้า ของ หาย จะ ไม่ รับ ผิด ชอบ เมื่อ ข้าพเจ้า
 อ่าน ป้าย ทั้ง ๒ จบ ลง แล้ว ออก รู้สึก สดใจ ทันที เพราะ การ ที่
 ผู้อำมา เข้าวัด ที่ พัก ของ กรม รถไฟ นอน ก็ เพื่อ จะ นอน ให้ เป็น สุข โดย
 ปราศ จาก ความ กังวน แต่ เมื่อ มา กลับ เป็น การ ตรง กันข้าม คือ
 ต้อง กลายเป็น ผู้ระวัง หรือ เป็น เหยื่อ สำหรับ ต่อ เจ้า พวก ขโมย เช่น น
 แล้ว มัน ค่อยข้าง อาการ หนัก มาก อยู่ และ ที่ พัก ของ กรม รถไฟ ก็
 ตั้ง อยู่ ห่าง กดาง สถานี ที่ ต่าง ๆ กับ แวดล้อม ไปด้วย การ รักษา ของ
 ตำรวจ จะ ยัง ไม่ สามารถ ปราบ ผู้ร้าย ได้ หรือ จึง ต้อง ให้ อาคันตุกะ
 ช่วย เฝ้า ยาม ด้วย และการ ที่ มี ตำรวจ มา เดิน ตรวจตรา อยู่ เสมอ ๆ
 ตลอด ทั้ง กดางคืน และ กดางวัน นั้น เพื่อ ประโยชน์ อันใด หรือ ตำรวจ
 เหล่านั้น มา เพื่อ เป็น เครื่อง ประดับ สถานี ที่ ของ กรม รถไฟ เมื่อ นักไป
 นัก มา ก็ เห็นว่า เป็น กรรม ของ ข้าพเจ้า ที่ จะ ไม่ ได้ รับ ความ สุข แม้ แต่
 ใน เวลา กดางคืน ช่วงบ เดียว ก็ ยาก เมื่อ ผู้ร้าย มัน มี ชุกชุม ตลอด
 ทั่ว ไป ทุกหน ทุกแห่ง เช่นนี้ ความ ประสิด สด ของ พวก ราษฎร ดำเนิน
 จะ มี ชน มา ได้ โดย ประการใด ย่อม เป็น เรื่อง ที่ ยาก จะ พยากรณ์ ให้
 ถูก ได้ เมื่อ ความเดือดร้อน ด้วย เรื่อง ใจ ผู้ร้าย ได้ เทียว มี แพ้ว หดหาย

ตลอดไป เช่นนี้ พระสยามเทวราช ยังจะทรงทราบ แห่งความเป็นจริง บ้างหรือไม่ ยิ่งคิดไป ก็ดู เหมือน ยิ่ง ทำให้ รู้สึก ความ หวาด เสียว ด้วย เรื่อง โจร ฆาตรกร ยิ่ง มาก ชน จน รู้สึก เสียวใจ เต็ม ถิ่น ไปทั่ว สรรพวงศ กาย อยู่ เป็น ครี จึง ค่อย พยายาม สักใจให้กลับ เป็น ปกติได้ แต่ ถึง เช่นนี้ ก็ยังไม่ ว่าง ความ รู้สึกเดือด ร้อน และ ภาระ ที่ ได้ ทำให้ เกิด มี ฆาตรกร ชุกชุม ตลอด ทุก หน ทุก แห่ง ทั้ง นี้ ก็ คง เป็น ด้วย ความ ประพฤติ โอเออร์ สัตย์ ของ ราษฎร บาง จำพวก นั้นเอง ถ้า มี เช่นนี้ ไหน เลย พวก โจร ฆาตรกร จะ ถำ ประพฤติ ฝ่าฝืน ต่อ พระ ราช กำหนด กฎ หมาย จน ถึง เพียงนี้ ได้ และ เรายัง นึก ไป ว่า ตำรา ยา แก่ โรค ปาก บอน ที่ ปรากฏ อยู่ใน กระดาษ นั้น ก็ คง จะ แก่ โรค ปาก บอน ได้ จริง จุล ตำรา ก่อว่า แต่ ก็ คง จะ สำหรับ แก่ คน บาง จำพวก หาได้ ให้ ใช้ สำหรับ ตลอดไปไม่ เมื่อ คิด ชน มา ได้ เช่นนี้ ก็ ทำให้ รู้สึก พุ่มใจ ของ ตัวเอง ชน มา บ้าง เด็ก น้อย . ใน การ ที่ ทรง เห็น เหตุ จน ประสพ ผล ดัง โบราณ ภาษิต กล่าวไว้ว่า “พบแล้วไม่ตรอง ของดี ไม่ผูก รู้แล้วไม่หยุด ก็ไม่ใช้ คน” แม้ ชาวเจ้า จะ มีความ ประสงค์ ของ ตำรา และ บ้าย ของ ห้าง พักได้ โดย ตลอด โปรด โปรด แล้ว ก็ ดี แต่ก็ ยัง คง ต้อง เดิน บ้าง และ นั่ง บ้าง ต้ม ตา โปดง อยู่ จน ตลอด รุ่ง เพราะ เกรง ว่า ถ้า หลับ ลง ไป บางที เข้า ของ อาจ หาย และ จะ ไป โทษ เอา กับ ใคร ด้วย เจ้า ดำนึก เขา ได้ เช่นนี้ บ้าย ตก เตือน ได้ แล้ว กับ ทั้ง ไม่ ควร เดิน เต็ม แก่ การณ ด้วย จึง ต้อง ทน ออดนอน เอา เสื่อ คั่นหนึ่ง พอ รุ่ง สว่าง ก็ รีบ ออ บ น้า แต่ง ตัว แล้ว เจ้า บ่อย จึง ยก จาน อาหาร เข้า มา ให้ รับ ประทาน เมื่อ ชาวเจ้า ได้ คิด เงิน ให้ ค่า อาหาร และ ค่า ที่ พัก แล้ว

ถูกชะโมย เสีย เรียบ

ก็เดิน ดงจาก ที่พัก ตรงไป ยัง สถานีรถไฟ พวก คน โดยสาร แດ
 คน ชนของ ชน บรรทุก รถ กำลัง ชุตมุน กัน ยุ่งใหญ่ ข้าพเจ้า จึง ค่อย
 หดก เข้าไป ซื่อ คว ชน ที่ ๑ ตลอดถึง เมือง บึง เป็น ราคา เงิน ๕๘ บาท
 ๕๓ สตางค์ แด้ว กัรบ เดิน ชนไป นั้ บน รถ หวังว่า คง ปลดอดภัย เป็นแน่
 แต่ ที่ไหน ได้ เจ้า กระ เป้าหนึ่ง สำหรับ ได้สตางค์ ปาฏิหาริย์ คิดมีใคร ไปเสีย
 แด้ว เดิน เอา ออก รู้สึก ใจหาย วาบ ว่าชะโมย มัน ข้าง ไว เสียนี้ กระไร
 แต่ไม่ทัน เห็น คว มัน ก็ดำมารถ มาด้วง กระ เป้า สตางค์ ไปกิน เสียได้ พอ
 เหลี้ยวไป แดมา พระอิน ไปพบ หน้า เจ้า เด็ก คนหนึ่ง ซื่อ ส่อน ที่เคย รู้จัก มา
 แด่ก่อน จึง ค่อย ๆ กระซิบ บอก มันว่า กระ เป้า หนึ่ง สำหรับ ได้สตางค์
 ตกหาย เอ็งไป เทียว ถาม พวก ของ เอ็ง ดู ว่าใคร เก็บ ได้บ้าง ข้าจะให้
 ค่าไถ่ ๒๐ สตางค์ เจ้า เด็ก ตอบ ขอรับ แด้ว กัว หายไป พอด้ก
 ประเดี้ยว กัว งัหนามาน ชูกระเป๋าสตางค์ มาให้ข้าพเจ้า แดบบอกว่า อ้ายกัน
 มัน เก็บ ได้ มัน จะเอา ค่าไถ่ ๓๐ สตางค์ ข้าพเจ้า จึง ให้ เด็ก ส่อน ไปตาม
 ตัว เด็ก กัน มา ด้ก ประเดี้ยว เด็ก กัน ก็เดิน ตาม เด็ก ส่อน มาที่ ข้าพเจ้า ๆ
 พิศดู รูปร่าง เด็ก กัน ตั้งแต่ หัว ตลอด เท้า เห็น ลักษณะ ชะโมย ของ เขา
 ซังไม่มี อะไร คิดขัด เดย ด้ก อย่าง เดียว แม้ เด็ก กัน จะมี อายุ เพียง ด้ก
 ๑๑ หรือ ๑๒ ขวบ อยู่ก็ดี ข้าพเจ้า จึง พุด กับ เด็ก กันว่า อ้าย เรือง
 เอ็ง เก็บ กระ เป้า ของ ข้าได้ ที่ไหน นั่นไม่ ต้อง พุด เพราะ ข้า กับ เอ็ง
 ยอมรูกัน อยู่ด้แฉว เมื่อข้าเสียท เจ้า เก็บ กระเป๋ หนึ่ง ไป จาก กระเป๋
 ด้ก ของ ข้าได้ ข้า กัจำเปน ต้อง คิด ค่าไถ่ ให้แก่ เจ้า แต่ บัดนี้ เจ้า เสียท

ครั้น ข้าจะ แก่เผด เจ้าบ้าง เจ้าจะต้องได้ รับ ความ เต็ด ร้อน มากกว่าข้า แต่ ข้า ก็จะไม่ ก่อกรรม แก่เจ้า แต่การ ที่เจ้า จะ เรียก เอา ค่า ถ่าย แก่ ข้า เพียง ๓๐ สตางค์ นั้น ข้าก็ให้ เจ้า ตาม ความ ประสงค์ เพราะ ฉะนั้น สตางค์ ที่ ใน กระ เบ้า หนึ่ง ของข้า ๕๐ สตางค์ ซึ่ง เจ้า ดอง เอา ไป นั้น เจ้า ต้องคืน มา ให้ ข้า เสีย ๒๐ สตางค์ เจ้า คง เก็บ เอา ไว้ เป็น ของ เจ้า เพียง ๓๐ สตางค์ ตาม ที่ เจ้า ต้อง การ เจ้า จะ ยอม คืน สตางค์ ให้ ข้า หรือ ไม่ ด้วย รถไฟ จะ ออก อยู่ แล้ว ข้า จะ ได้ ตั้ง ให้ ตำรวจ เขา จัดการ ต่อ ไป ยังไร เจ้า จะ ยอม ตกตง ตาม ข้า พุด หรือ ไม่ เจ้า เด็ก ก็นั่น มือ ไม่ สั้น หยิบ สตางค์ ๕๐ สตางค์ ออก จาก พก ส่ง คืน ให้ แก่ ข้า พเจ้า แต่ ข้า พเจ้า ก็ หยิบ เอา ไว้ เพียง ๒๐ สตางค์ ตั้ง ให้ เป็น รางวัล เจ้า เด็ก สอน ส่วน อีก ๓๐ สตางค์ อนุญาต ให้ เจ้า เด็ก ก็นั่น ตั้ง เกตุ หนุนา เจ้า เด็ก ก็นั่น ค่อย ยืม ออก มา ได้ หน่อย ก็ พอร รถไฟ ใช้ จักร แต้น ออก จาก สถานี คตอง บาง กอก หน่อย ตั้ง เกตุ ใจ คอ มั่น ค่อย ไป รัง ชน ทันท ด้วย พ้น จาก ชุม นรก มือ กวไป ได้ ครั้ง หนึ่ง พอร รถ แต้น พ้น คำ ตายา ไป ก็ เห็น ต้น ชาว เขียว เสมอ คิด กัน เป็น พัด จน สุด สายตา และยัง เป็น อากาศ ใน เวลานั้น เขาก็ยัง ทำให้ ไป รัง ใจ แด ไป รัง ตาม มาก ขึ้น จนถึง กับ เมล็ด สติ นึก ว่า ประเทศ ใด ๆ ที่ ได้ เคย พบ เห็น มา มาก ค่อ มาก แล้ว ก็ ยัง รู้ ความ สัมบุรณ แห่ง ประเทศ ดัยาม ของ เรา ไม่ ได้ แต่ก็ ไม่นาน เท่า ไหร่ นึก ฝรั่ง เพื่อน โดย สารถ หนึ่ง ไป ด้วย กัน ใน ห้อง ชั้น ที่ ๓ เขย ถาม ถึง ภูมิ ประเทศ ชน ข้า พเจ้า ก็ ต้อง หัน ไป กุญ กับ เขา แต่ พุด ถึง ก็ จักการ บ้าน เมือง บาง อย่าง ใน ที่ สุด

พูดถึงเรื่องเหมืองแร่ของประเทศไทย แต่เขาเห็นว่า การที่รัฐบาล
หวงห้ามเหมืองแร่ไม่ค่อยปล่อยให้ชาวต่างประเทศทำเสียให้มากนัก
เป็นความคิดที่ผิด แต่ข้าพเจ้าเถียงว่าเป็นความคิดที่ถูก เพราะว่า
เมื่อพวกราษฎรไทยมีทุนเงินบ้างแล้ว ก็จะได้เหมืองแร่ทำกับเขา
บ้าง แต่ฝรั่งเพื่อนโดยดลารผู้หนึ่งเห็นว่า การที่บ่อนกันเอาเหมืองแร่
ต่าง ๆ ไว้เช่น บางทีอาจจะเป็นอันตรายแก่ประเทศได้ เพราะใน
สมัยนี้ใคร ๆ ก็ยอม ทราบได้ ว่านานาประเทศกำลังต้องการเงิน
เมื่อเหมืองแร่ของประเทศไทยนับว่าเป็นบ่อนเงินประเสริฐ ถ้ามีใคร
จะมาแย่งเอาเหมืองแร่ไปทำเสียตอ ๆ แล้ว ความเสียหายจะไม่
เกิดขึ้นแก่ประเทศไทยหรือ พอข้าพเจ้าได้ยินคำที่ว่าแย่งเอาไปเสีย
ตอ ๆ เขา เลือด มันก็แดงพลุ่งขึ้น มาค้นอยู่ที่คอหอย เลยตอบ
ออกไปอย่างตอ ๆ ว่าอย่างนั้นมันก็ใช้ไม่ได้ ชีทวน เขาตอบว่าท่านพูด
อุปมา เช่นกับบุคคลผู้หนึ่งกำลังหิวข้าว มาพบ ท่านมีขนมปังอยู่
เหลืออดัน เขาขอท่านก็ไม่ให้ แต่ถ้าเขาไม่แย่ง เขาก็คงไม่ได้ขนม
ปังรับประทาน การที่เขาแย่งเอาขนมปังของท่านไปรับประทาน
เสีย นั้น ย่อมไม่ผิดด้วยคตองการฉวยธรรม ข้าพเจ้าจึงตอบอีกว่า
จะผิดถูกตามคตองการฉวยธรรมหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อวัตถุสิ่งหนึ่ง
ซึ่งนับว่าเป็นสิทธิของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรจะให้ ข้าพเจ้า
ก็ยอมอนุญาตให้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรจะอนุญาตให้ ถ้า
ใครอื่นนำเอาอำนาจมาแย่งแล้ว ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องพยายามป้องกัน
จนถึงแรงเกิด แต่ทั้งขอให้เขาทราบไว้ตั้งแต่บัดนี้เสียทีเดียวด้วยว่า

ถ้าใครก็ตาม นำเอา อำนาจมาแย่ง เอา เหมือนนี้ ของ ประเทศ สยามไปแล้ว คนไทย คน แรก ที่ จะ เป็น หัวหน้า คิด บ้อง กัน นั้น ก็ คง เป็น ตัว ข้าพเจ้าเอง โดยไม่ต้องสงสัย เดี๋ยวนี้ เอา เพื่อน ที่ อยู่ กัน อยู่ นั้น หน้า แดง ไม่ คอบอก ก็ ไป ซึ่ง นับว่า เป็น บุญทั้ง ๒ ฝ่าย แต่ เขาก็ คง คง ตงมือ เผาไหม้ ฝ่าย ข้าพเจ้า ก็ ห็น ไป หยิบ หนังสือ ขนอ่าน เท่ากับ ผู้ที่ไม่เคย รู้จัก ได้ พัดจាកัน เดี่ยว เดียว เมื่อ ข้าพเจ้า เมื่อนั้น นาคา หนัก เขา ก็ หยุด อ่าน หนังสือ เทียบ มอง ชม ภูมิประเทศ ยิ่ง พัก ไป ก็ ยิ่ง เพ่ง เห็น ฐาน ดิน ทราย เรือง เหมือน แร่ เอา สั้น ทท เดี่ยว จนถึง สดงาน งวราย จึง ได้ เหลียว ไป ดู เพื่อน ฝรั่ง คน นั้น เห็น เขา นั่ง หัด เป็น บรมสุข แดม กรน เดี่ยว ด้วย แต่ การ นั่ง หัด บน รถ ไฟ เช่นนี้ ย่อม ไม่ใช่ ภิรยา ที่ เสียหาย สำหรับ ฝรั่ง แต่ถ้า ใคร ไม่ หัด ดู ออก จะ ไม่ เก้ เอา ด้วย

อนึ่ง รถชน ที่ ๑ ซึ่ง ข้าพเจ้า นั่ง ไป ใน วัน นั้น พ่วง ต่อ จาก รถ จำหน่าย อาหาร ไป เพราะ ฉะนั้น เมื่อ รถ ถัด ออก จาก สถานี งวราย พวก คน โดย สดว รัน ที่ ๒ ได้ พา กัน เดิน ผ่าน รถ ชน ที่ ๑ ไป รถ จำหน่าย อาหาร คราว ๓-๔-๕-๖ คน บ้าง เพื่อ ไป เสพย์ อาหาร แล้ว ก็ แล้ง เดิน กลับ ย่อย กัน มา ทด คน สอง คน ใน วัน ไต นั้น ฝรั่ง ง่วง ต้ม ตา โดง โดด มายัง เกา ก็ ข้าพเจ้า นั่ง ถาม ว่า ได้ เห็น ใคร เดิน ผ่าน เข้า มา ใน ห้อง นี บ้าง ข้าพเจ้า ตอบ ว่า พวก คน โดย สดว รถ ข้าง หัด เขา เดิน ไป รับ ประทาน อาหาร ที่ รถ คัน นั้น แต่ ท่าน มี อะไร อะไร หรือ ? เขา ตอบ ว่า ไม่มี ก็ จอ ัน ไต นอก จาก อยาก ทราบ ว่า ใคร เป็น ผู้ ตั้ง เอา นาฬิกา ของ เขา ออก จาก กระเป๋า เดือ ข้าพเจ้า ตอบ ว่า ขอนั้น เป็น การ หมด ความรู้ เขา บอก ว่า ถ้า เขา ต้ม ตา ไม่ ทน บ้าง ที่ นาฬิกา ของ เขา อาจ จะ หาย ก็ เป็น ได้ ข้าพเจ้า

ออกนึก ส้ม น้าหน้า ที่อยาก นอน จนเกินไป แต่ ตั้งแต่ เวลานี้ มา ฝรั่ง
 ก็ดื่ม คาเฟอีน ไปจนถึง สถานที่ นคร ปทุม ฝรั่ง ก็ตั้ง ที่ สถานที่ นคร ปทุม
 เมื่อ รถใช้ จักร แต้น ออกจาก สถานที่ นคร ปทุม ทำให้ ข้าพเจ้า รู้สึก
 ว่า เหวอใจ ไป หน่อย เพราะ ด้วย นัง มา ใน รถ ชั้น ที่ ๑ แต่ คนเดียว แต่
 คู่อะไร มัน ช่าง ออก รู้สึก ไม่ เพ็ดนิ เอา เสีย เลย เพราะ ต้อง ข้าง ทาง
 รถไฟ ก็เต็มไป ด้วย ไร เมื่อ กมัน พริก และ มะเขือ ของ พวก จีน ทั้งต้น แต่
 ออกข้าง น้าหน้า พวก คนไทย ตามคำบด เหล่านั้น ว่า ชัง โง่ จริง ไม่ ด่า นึก
 ว่า ความ ตาย ความ หายนะ จะ พ้น มา ถึง จึง ได้ พากัน งอมอง อเห่า
 เสีย หหมด ไม่ พยายาม ทำไร ทำสวน แข่งขัน กับ พวก จีน เขาม้าง เพื่อบ้องกัน
 ที่ดิน ไว้ ให้ เป็น สิทธิ ของ ตน ยิ่ง นึก ไป ก็ ยิ่ง วุ่นใหญ่ จน ถึง กับ นัง
 พิง อยู่ ไม่ได้ จำ เป็น ต้อง ตก ขึ้น เดิน พอ ให้ ทน หาย ร้อน แก้ง ไป
 ยืน อยู่ ที่ หน้า รถ ทอด สายตา แล ไป ให้ ไกล ๆ แต่ ก็ ทน มอง ดู ไป ไม่ได้
 ก็ ครู่ เดียว ตามัน ก็ แด กวาด ไป ที่ ไร เหล่านั้น เขา ออก แต่ ครวง
 หา เป็น อย่าง เช่น แต่ ก่อน นั้น ไม่ เพราะ สัตว์ เกิด มชน จึง ไม่ ยอม
 ปล่อยให้ นัยน์ตา เป็น นาย นำ เอา ความคิด ไป เข้าวกร เข้า พงออีก ต่อ ไป
 จึง ได้ เดิน กลับ เข้า ไป ใน รถ นัง เป็น ประการ ตาม เดิม ได้ พอ รถ จน จะ
 ถึง สถานที่ โพรง มะเตือ ก็มี คน หนึ่ง เดิน มา จาก รถ ชั้น ที่ ๒ นัง ลง บน
 เกอู ข้าง ตัว ข้าพเจ้า แม่ เครือง แต่ง กาย ของ จีน ผู้ มา ใหม่ นั้น จะ สุภาพ
 เรียบ ร้อย กดี แต่ กริยา ทำทาง หน่วย ก้าน ของ เขา ก่อน ข้าง จะ ยัง กระไร ๆ
 อยู่ ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้า เกิด รู้สึก หายใจ ไม่ ค่ต้อง ขึ้น มา หน่อย ๆ ส่วน
 นัยน์ตา ของ เขา ก็ เทียว แด กวาด ไป กวาด มา จน คด ยอด ทง ห่อง แล้ว

ถาม ข้าพเจ้าว่าจะไปไหน ข้าพเจ้าตอบว่า จะไป ที่เมือง บึง
เขาพูดว่า ถ้าเช่นนั้น ก็ต้องใช้ เงิน มาก และจะไป พัก ที่เมือง บึง ดัง
ก่อน ข้าพเจ้าตอบว่า ยังไม่มี กำหนด ต้องไป ถึง ที่เมือง บึง เสีย ก่อน
จึงจะทราบได้ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ถามเขาว่า จะไปลง ที่ไหน เขาตอบว่า
ก็ยังไม่แน่ บางที จะลงที่ สถานีโพรง มะเดื่อ มีเช่น นั้น ก็จะไปลง ที่สถานี
บ้านโป่ง แต่ในเวลา ที่กำลัง พูดกันอยู่นั้น ข้าพเจ้า ตก สึก เขา
หน้า เขายิ้ม อย่าง น่ากลัว บาง เด็ก น้อย ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้านึก ชนมา
ได้ว่า รถไฟได้พาข้าพเจ้า แล่น ผ่าน มาใน คาบด ซึ่ง สั้น แล้วไปแต่
ของย หรือ บางที จน คนที่นั่ง คุยกัน มา กับ ข้าพเจ้า อาจ เป็น ของย ด้วย
ได้ เมื่อเกิด มีความ รุ สึก ชนมา แล้วเช่นนั้น ข้าพเจ้า ก็จำเป็นต้องไปดู
ไม่ สะดวก คู่มือ ที่ข้าพเจ้า เอาไป วางไว้บน หิ้ง ตรง หน้า ข้าพเจ้า แต่ออก
รู้สึก ว่า ถ้า จำเป็น ต้องใช้ เขาจริง แล้ว คงจะ เกะกะ พิดัก แต่เอาไว้ ต่อ
ให้แย่ง จะมี โอกาส ต่อยได้ ถนัด แต่ทั้ง เตรียม งาน มีดพับ คู่ชีวิต ที่ใน
กระเป๋ เลือไว้ อีก เต็ม ๑ ด้วย แต่การ ที่ ข้าพเจ้า เตรียม อาวุธไว้ ก่อน
ทั้งนี้ ใคร จะ คิดเห็น ว่า ข้าพเจ้า เป็น คนฉลาด แล้ว ก็ต้อง ขอให้ ครอบค
เสีย ก่อนว่า ข้าพเจ้ามี แต้มดพบ กับ ไม่ สะดวก เป็น อาวุธ อย่าง เด็ด เด่น เท่านั้น
ข้าพเจ้า จะ ไม่ เตรียม ตัวไว้ ก่อน อย่างไร ได้ พอ รถ ไฟ ถึง สถานี
โพรง มะเดื่อ ทำให้ ข้าพเจ้า ออก รุ สึก เบาใจไป ถนัด นึกว่า ได้
พ้น เคราะห์ ไร ที่ แต่ใน ทันใด นั้นเอง ข้าพเจ้า ได้ เหลียวไป เห็น เจ้าจัน
ลงไปยืน พูด ซุบซิบ อยู่กับ จัน อีก คนหนึ่ง ที่สถานี สถานี แต่เดิน ตรงไป
ที่ห้อง ชาย ตัว แล้ว กลับ มาชน รถ ด้วยกัน ทั้ง ๒ คน แต่ไปชน รถ

ต้น เดิน เขาจน กัดจนข้าวแทบไม่ตกคอ เมื่อ อิ่ม แล้ว ก็พากัน กลับ
 มา นั่งคุยกันเรื่อยตลอดจนรถถึงสถานีบ้านโป่ง จนผู้ นอนหลับจนตาหลับเจ้า
 ลงจาก รถไป ทำให้ข้าพเจ้า หายใจโล่งไป พิดึก แต่ เศษชีวิตฐาน
 ขออย่าให้ ประสพเหตุการณ์เช่นนี้ต่อไปภายภาคหน้าอีกเลย ตั้งแต่นั้น
 บ้านโป่ง ตลอดจนถึง สถานีโพธาราม หกได้มี เหตุการณ์ร้ายแรงอย่าง
 ใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นไม่ เพราะข้าพเจ้านั่งไปในรถคนเดียว เลย
 ชมไว้ กว้างแต่เบาเสียวอย่างเย็นใจ แต่ก็นั่งชมไปไม่ได้นานเท่าใดนัก
 เพราะ เกิดคิ๊งคนอยู่ข้างบ้านขึ้นมา ด้วย หลอนได้เคยเป็นเพื่อนทุกข์
 ยากออกไปตามจังหวัดต่าง ๆ ด้วยกับกับข้าพเจ้าเดิม แต่ภรรยา
 หลอนไม่ได้ ไปด้วยกับข้าพเจ้าในครั้งนั้น จะโทษว่าเป็นความผิดของใครก็
 ไม่ได้ นอกจาก จะต้องกล่าว ว่า ถึงเวลาครุฑก็จะต้องพละกกันชั่วคราว
 ตามความไม่เที่ยงได้อย่างเคยเท่านั้น ซึ่งเป็นกรรมที่ก่อได้หมก
 กว่าอย่างอื่น เมื่อ ความ คิ๊งเพื่อน ยาก ท้าย ทาง บ้านพลับพลาไปแล้ว
 รถจนจะถึง สถานี ราชบุรี ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าโล่งใจขึ้นมามาก เพราะ
 คิดเห็นว่า แม้เหตุการณ์เลวใดจะเกิดขึ้น ก็คงได้รวมความช่วยเหลื
 จากเจ้าหน้าที่ยังเป็นแน่ แต่ทั้งเป็นเวลาที่กลางดึกแล้ว ๆ ด้วย รถ
 ได้หยุดที่สถานี ๓๐ นาที สำหรับรอปั่นแถว ในระหว่างที่ข้าพเจ้า
 นั่งคอยอยู่ ที่รถนั้น แต่เห็น พวกจีนไทยพร้อมด้วยฮาดูชกรวมมือ พวกกัน
 วังเป็น กลุ่มๆ ร้องเกรี้ยวกราว มาตามถนนฝั่งจนไม่ได้ศัพท์ ต้น
 เขาข้าพเจ้าตกใจ ตั้งตัวขึ้นคิดว่า พวกพวกชาวเมืองราชบุรีนั้นไม่ใช่
 ต้น ข้างกล้าหาญชาญชัยเลยจริง ๆ แม้อาจถือครองตำรา

อาวุธวิ่งใน ถนนหลวง กลางวันแต่ ๆ ได้ พอ ดึกประเดี๋ยว พวกที่ถือ อาวุธ
 เหล่านั้น ก็พากัน วิ่ง เป็น หมู่ ตรง มาที่ข้าง สถานี ทันใด นั้นได้ ยืนเรียง
 พลองตกลงไปดังอึกใหญ่ เสียงจัน ร้องขึ้นมาอย่างเต็มเสียงว่า "ชเชียว"
 คำเดียว ก็เงียบ หาย ค่อนนั้นไป ก็ได้ ยืน แค่ อาวุธ ที่คั่นทาง แลพื้นช้า ๆ
 กัน ลงไป อย่าง หมด ความ ปราณี เดิน เอา ข้างเจ้า ออก รูดัก สดุดใจ
 แทบ ลมจับ นี่กว่า ทำไม ห่อเจ้า หน้าที่ จึง ปลดปล่อย ให้ พวก ราษฎร
 พ้น กันเดิน ตาม อำเภोजใน กลาง ถนน หลวง ดูจ ใน ป่ารก เช่นนี้ ได้ หรือ
 จะถึง คราว ทุรยการฆ่าฟันกันจึงไม่เป็นเรื่องแปลกประหลาด แม้ ใจ
 จะได้ นึกไป ดัง ร้อยดี ร้อย อย่าง กดี แต่คำ ของ ข้างเจ้า ก็ยัง แด พังจับ
 อยู่ที่ หมู่ คนยืน เป็น กลุ่ม นั้นเอง ในที่สุด ทนงั อยู่ ในรถ ค่อย ไป อีกไม่ได้
 จึงคว่ำ หมวก แดไม่ เคารพ บัง จากรถ เดิน ตรง ไปยัง ที่ คนยืน มุง อยู่
 เป็นหมู่ แดคง ใจ เสียแน่ ว่า เมื่อ จะเกิด เรื่อง อะไร ขึ้น แก่ตัวแล้ว ก็คงจะ
 ได้ เดิน กันจน ที่สุด เมื่อ ตาย เสีย ก้แล้วไป พอพ้น สถานี ก็แสดเห็น
 พดคำรจ ผู้หนึ่ง ยืน มือไฟต์ หงัด แดดูเฉย เหมือนยังกับ ไม่ มีเหตุการณ์
 ดังใด สิ่งหนึ่งได้ เกิด ขึ้น ทำให้ ข้างเจ้า ออก รูดัก คุณ เต็มที่ นี่กว่า
 ต้อง จด ข้อ แดเดช ประจำ ตัวของ คำรจผู้ นั้นไว้ เมื่อมี โอกาส ได้ กับ
 มาถึง กรุง เทพ ฯ ในวัน แรก จำเป็น ต้องทำ เรื่อง รวด กล้าว โทษ กราบทูล
 เล่าถึง อธิบัติให้ ทรง ใต้ ส่วน ลงโทษ จนได้ ในเวลานั้น ดัง เกิด ดูใจคอ
 ของ ข้างเจ้า มันหมด ความ กตวิ จึง รับ ตัว เคารพ เดิน โนใหญ่ พอถึง
 ก็แหวก คน เข้าไปดู แดเห็น สุนัขดำ นอน ตาย ยิงฟันเลือด ไตรม ทั้งตัว
 รอย แผล แทบ นับ ไม่ ถ้วน ทำเอา ข้างเจ้า ต้อง ถอน หาย ใจ ร้อง

“เออ หมดเคราะห์ไป” เตะ นึก ออก เตี้ย ดาย แรง เปน ที่สุด แต่
 เมื่อได้ ไปถึง เขา แล้ว ครนจะกลับ มาเตี้ย โดยไม่ได้ ทำการ ใดส่วน ใดมัน
 ก็ออก จะเกือ มาก อยู่ จึงเตี้ย ถาม พวก นั้นว่า นี่เขา ข้า มัน ทำไม ผู้ที่
 ยืน อยู่ ในหมู่ นั้น บอกว่า เปน ต้นกข บา ถ้า ชน ปล่อย ใด เดียว จะเที่ยว
 ไปกัด คนอื่น เขา ใน เวลา ที่ข้าพเจ้า กำลัง ทำการ ใดส่วน ใดแทน เจ้าหน้า
 ที่ อยู่ นั้น รถไฟ เบ็ด แตร สัญญา จะออก แด่น ข้าพเจ้า นึก ในใจ ว่า
 คราวนี้ ต้นกข ใหญ่ เตี้ย ใคร เปน จะตาย หรือ เปนอะไร ก็ช่าง ใคร ข้าพเจ้า
 จำเเน ต้อง เบ็ด เต้า เอก วง เตี้ย เต็ม ที่ พัก เดียว ถึงรถ กำลัง จะใช้
 จักร แด่น ออก พอดี ข้าพเจ้า ตรง โดด ชน ไป บนรถ เบ็ด ประตุ ปราด
 ทอด ตัว ลงนอน แหม่ว ท้อง บน เกาอี้ ดูเหมือน เกือบ แทบ ไม่มี ตม หายใจ
 เหงื่อ ไหล ไทรม ทั้งตัว ทำเอา จน ไม่อยาก ยก มือ ยกเท้า แต่ถ้าใคร ได้ ไปเห็น
 ทำแล้ว ภาพของ ข้าพเจ้า ที่นอน ด้วยอาการ เหยียดยาว ในขณะ นั้นแล้ว คงจะนึก
 สมน้ำหน้า ข้าพเจ้า ไม่ใช่ เต็น ที่ สวรรณะ ไป ทำการ ใดส่วน ใด คดี หมา ตาย
 โดยไม่ เจียม ตัว ว่า แก่ แม้ ถึง ตัว ข้าพเจ้า เอง ก็ยัง นึก สมน้ำหน้า ตัว
 คุณเขื่อน นั้น เหมือนกัน แต่เตี้ย ไม่ต้อง พระวง ถึงอะไร หมด นอกจาก
 พยายาม แต่จะ ระบาย ตม หายใจ เข้าออก ให้ คง เปน ไปตาม ปกติ อย่าง เดียว
 เท่านั้น จนดู เหมือน เตี้ย เงียบ หดไป หน่อย แต่ไป รู้ เอา ว่า ได้
 หายใจ เตี้ย พอ กับ ความ ต้อง การ แล้ว ต่อ เมื่อ รถไฟ ถึง สถานี เพ็ชร บุรี
 ข้าพเจ้า จึงได้ ตก ขึ้น หนึ่ง แต่เห็น ผู้คน คึกคัก พอใช้ ถ้า จะนับ พวก คน
 โดย ส้วร ทั้ง ชน ทั้ง ตง จาก รถ ก็คง ไม่ ต่ำ กว่า ๓๐ คน แต่ถ้าม หนาคา

ชนบ้าน ด้วย ซึ่งอาจ ได้ว่า ความ ทุกข์ ของ คน จำพวกนี้ คง
 เปิดลง ปดลง ไปได้ มาก แล ถ้า มีเช่นนี้ ก็น่า ที่จะ มีหายนะ ดัน
 เช่นนี้ ได้ แล รดไฟ ก็ใช้ จักร ดัน เอย สถานที่ เพชรบุรี ไป ส่วน
 ตัว ข้าพเจ้า นั้น แม้ ความ เหน็ด เหนื่อย จะค่อย ๆ เติบ มาก แล กิด แต่
 ก็ยังไม่ แก่ใจพอ ที่จะ ควบคุม ประเทศ เหล่านี้ โดย ถ้วน ได้ จึง ต้อง
 หัดตา ไปบ้าง แด่ ต้มตา ไปบ้าง คู่มือ ซึ่ง ละเอียด หายใจ ทำให้ หดอยาก
 ไป ทุกสิ่ง จน พ้น สถานที่ หัก หิน ไป จึง ค่อย ยัง ชั่ว ชั่ว น้อย แต่ ทั้ง แด่
 แด่ ก็ ค่อย อ่อน ลง มาก ด้วย เป็น เวลา บ่าย ๔ โมงเศษ แล ความ
 จริง ตาม ระยะ ทาง ตั้งแต่ สถานที่ หัก หิน ไป ภูมิประเทศ น่าชม มาก เพราะ
 รถ ดัน ไปตาม ริมฝั่ง ทะเล บ้าง แล ใน บ้าง เอย ทำให้ ต้อง ข้าง ทาง รถ ไฟ
 เป็น ข้าง หนึ่ง แล เป็น ทะเล ข้าง หนึ่ง แล สูง มาก ทั้ง หมด อากาศ
 ก็เย็น สบาย ผิด กว่า ที่ ตำบล อื่น ๆ ที่ได้ มา มา แล ทง นั้น หนา ตาม
 ริมฝั่ง มี ด้เรียน อ่อน ยัง แล ดู โดด ออก ไป ก็ยัง มี ด้เรียน จิต ชื่น ทุก ชื่น
 ใน ที่ สุด กตยา เป็น ด้เรียน เงิน แก่ เมื่อ คดี ดู โด ๆ ชัด เข้า มา แล ดู
 คดี กับ ฝูง ช้าง พากัน เดิน จะ ชื่น มา บน หาดทราย ส่วน บ้าง เป็น บ้าง
 ทะเล มี ด้เรียน บ้าง รก บ้าง เป็น หย่อม ๆ บาง แห่ง แล ด้เรียน โด่ ดัว
 คตอไป จนถึง เชิง เขา ซึ่ง คง อยู่ สูง ตระหง่าน เงาม ที่ กตอ ไป คดี
 ชาติ ต่าง ๆ นานา ก็ ชื่น อยู่ ด้เรียน ด้เรียน ใบ เชี่ยว เป็น พุ่ม บ้าง แด่ ทินกร
 เมื่อ เวลา เที่ยง จัก กระ จัน เไร ร้อง กัก ก้อง แด่ วัง เวง ใจ หนา เย็น
 ได้ โด่ ดัว แล เป็น เกด ยว ถึง ทาง เคียว ก็ เคียว ดัด โด่ ตาม ซอก ผา ยัง
 พิศ ดู ก็ ยัง น่า เพติ เพติ เจริญตา เหลือ วิสัย ที่ ข้าง จะ ประดิษฐ์ คีติ ทำ

ให้งามได้เหมือน อย่างกับ ที่ เป็นจริง นับว่า เป็น อันได้ ชม ภูเขา ต้นไม้
แต่ดำขาวใน ตำบลนี้เสีย จนอึดใจ เคย นึกถึง คำโคลง ชมป่าชมเขา
ในตะเฆ่ พาย ฝัน มา ดังมีว่า

ชม พนม พนา เวศ ห้วย

เหวหิน

ทุก เขาะ ชอก คี ขริน

ร้อง น้า

จัก ขวน แม่ ตรง ดินธุ์

แค้น ดูนก

ถ่าน นอ ทก ทำ ถา

เถื่อน ทอง แดง ขาว

วันนี้ ก็ยัง ค่อยๆ คำหนัก ลง ไป ความงาม ของ ป่าเขา ก็ยัง ทอ
หนักยิ่ง ฝัน จนไม่ ว่าจะ หิบบ ยก เอา สรรพ สิ่งใด ๆ ฝัน มา เปรียบได้
ที่สุด ดู เหมือน ต้น กล้วยา ตาม เนิน เขาไป เหลือง ค่อยๆ กับ ทองไป หมด
ใน เมื่อ เวลา ที่ ฝัน ยอ แสง จวน จะ ตก ดิน ยิ่ง นิ่ง พัด ก็ยิ่ง เพี้ยน ๆ
จน ต้ม ความ ดำบาก ซึ่ง บางที อาจ เกิด มี ฝัน แก่ ตน ใน วัน ภาย หน้า
บ้าง ก็ เป็น ได้

โดย “เขาวงกต”

“ดิฉันไม่เห็น ห้วน ! ไม่ว่า สิ่งใดที่ดิฉันพอใจ ดิฉันก็จะ
ประพฤติ ต่อ สิ่ง นั้น !”

นางรำไพ ยงเกษม ภายหลังที่เจ้าหล่อน ชื่นเลื่อม เลื่อม ชาย ผู้เป็น
สามี ด้วย ความ ชื่นชอบ แล้ว ก็ พ้น จำต้อง วง พักตร์ อื่น งาม ของ
เจ้า หล่อน ให้กลายเป็น ดวง หน้า ที่ บุค บัง ส่วน นายสนิท ยงเกษม
บุรุษ หนุ่ม ผู้ ดำรง ตำแหน่ง เป็น สามี ของ นาง รำ ไพ ก็ มี อากัฏ์ ปกิริยา
ดุจ เดียว กัน เขา เพ่ง ดู หน้า ภรรยา ด้วย ดวง ตา ที่ หรีด ทอย แต่ ทำ
อาการ ยัก ไหล่

“ก็ ดี แล้ว ฉัน คิด ว่า เรา ควร จะ ยุติ กัน เสีย ที่ จะ ดี กระจ่าง ” เขา
กล่าว ตอบ “ฉัน ไม่ ต้อง การ ที่ จะ ให้ ภรรยา ของ ฉัน เทียว สาระ แะ ทำ
ความรู้ จัก มี กับ ชาย อื่น หรือ หล่อน เห็น ว่า ดี ไง ! รำ ไพ !”

“เธอ นะอย่าให้มันโง่เง่าเท่าคุณ นกเดย” ภรรยาสาวได้เถียง
 “ดิฉันไม่ นกเดย ว่า เธอ จะ ปากจัด เช่นนี้ เธอ มีความ กินแหนง แคลง
 ใจใน ดิฉัน งั้น หรือคะ! คุณ ประสงค์ นะเขา ไม่ใช่ เพื่อน ของเธอ ดอกหรือ
 ก็ เมื่อ เขา เป็น เพื่อน ของเธอ ทำไม ดิฉัน จะ ทำ ความ คู่กัน เคย กับ เขา
 บ้าง ไม่ ได้ เทียว หรือ คะ?”

“ใคร บอก กับ หด่อน ว่า เขา เป็น เพื่อน กับ ดิฉัน” นายสันติ ห้วน
 ควน ชน “เมื่อวาน นี้ ดิฉัน บอก เด็ก กับ เขา แล้ว! ไม่ ต้องการ! ไม่
 ต้องการ ที่ จะ คบ เพื่อน ชน ดิฉัน เพื่อน ผู้—อย่าพูดเลย ว่าไฟ หด่อน
 เอา ไฟ เท้า ตรง ดุ ก็ แล้ว กัน”

“คะ! คะ! ดิฉัน ชื่น ดี แล้วคะ! แหม! ผู้หญิง เขา ไม่ รู้จัก คบ
 หา เป็น มิตร กับ ใคร ๆ เหมือน ผู้ชาย งั้น หรือ คะ? เธอ หาย หน้า ไป เทียว
 วน ยังก่ำ คั่น ยุ่ง แล้ว ก็ มา ตี หน้า แก่ ตัว ว่า มี ขูระ มาก ๆ ๆ ให้ ดิฉัน
 นิ่ง จับ เจ้า อยู่ คน เดียว นิ่ง เผา บ้าน ให้ เธอ ดิฉัน ไม่ ต้อง รู้ ตัก เหวง
 หงอย บ้าง หรือ คะ? โห่! เต็ม ทน เช่นนี้ ใคร บ้าง จะ ทน ได้ ดิฉัน มี
 มือ มี เท้า เหมือน กัน ก็ จำ ต้อง แลวง หา ความ สดุก สดาน บ้าง ชี เธอ ไม่
 ต้อง บังคับ ดิฉัน อยาก จะ ไป ไหน อยาก จะ ทำ อะไร ๆ ดิฉัน ก็ จงใจ ไป
 จงใจ ทำ เธอ ไม่ ต้อง เกี้ยว ข้อง!”

“ดี จ๊ะ, ดี แล้ว แม่ มหา จารีญ” นายสันติ ประสงค์ ด้วย ความ นิ
 ครั้น แล้ว ก็ ผุดผ่น ออกไป จาก ห้อง สาวว่าไฟ ก็ ผุด ถูก ชน บ้าง แด
 กระทั่ง เท้า ด้วย ความ โมโห

ความระแวงใจได้ บังเกิดขึ้นแล้ว แก่ตัวนายสันติทด้วยประการใดบ้าง?
 เขาจะประจักษ์แจ้ง แก่ ตน เอง หรือไม่ว่า สภาพ แห่ง ความ คุ่นเคย
 ระหว่าง เจ้าหัตถ์ กับ นายประสงค์ นั้น เป็น แค่ เพียง สหาย มิใช่ ฐาน
 ชู้รัก อื่นๆ บวช หนึ่ง ทั้งสอง นั้น ก็ได้ คบ เป็น มิตร กัน มา นับ ตั้ง จำนวน
 ต่าง ฝ่าย ต่าง เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ แล สัจจิต ต่อกัน อย่าง น่าชม เหตุใดเล่า
 สามี รูปงาม ของ เจ้าหัตถ์ จึงไม่ พอใจ จะให้ เจ้าหัตถ์ เกี่ยวข้อง ด้มาคม
 กับ เขา บ้าง? นายสันติเอง ก็ รั้อยู่ แก่ใจ ว่า ภรรยา ตัว ของ เขา
 ชอบ ความ ต่อก ลำราญ เช่น มีการ ชอบ ดูคร แต่ ชอบ เห็นว่า เป็น คั้น
 ทำไม เขา จึง ไม่ ตามใจ เจ้าหัตถ์ ไม่ พา เจ้าหัตถ์ ไป เทียว ก็ เมื่อ เป็น
 เช่น นี้ เมื่อ เจ้า หัตถ์ ไป เทียว เสร็จ กับ นาย ประสงค์ บ้าง บาง คราว
 เหตุใด เขา จึง ไม่ พอใจ ที่จะ ให้ เจ้าหัตถ์ ไป เถ่า? จะ กักขัง ไว้ แค่ ใน
 ห้อง เช่น เดียว กับ วิหค ตัวน้อย ที่ ติด กรง จะ ไม่ ให้ เจ้าหัตถ์ มี วัน ไต่
 ห้ว ออก จาก บ้าน บ้าง ที่ เดียว แหะ หรือ?

“ขณะนั้น เจ้าหัตถ์ ก็ หัน ร้าง กัดบ พดาง ตะแคง หู พังเสียง ที่ ดัง
 มา จาก ห้อง ชนบน

“นายสันติ ทำ อะไร ที่ นั้น? อย่างไร ก็ ดี เขา คง จะ ไม่ ตระ ร้าง
 เจ้าหัตถ์ ไป ได้ ง่าย ๆ เป็น แน่” สตรี ผู้ เป็น ภรรยา รั้ง ในใจ รั้ง ัก
 หนาว สะท้าน ถึง หัวใจ ใน เมื่อ พระพาย ได้ พัดพาน มา กระทบ กาย บังเกิด
 ความ วิเวก ด้งเงใจ มิใช่ น้อย เจ้าหัตถ์ หวั่นใจ ว่า นายสันติ จะ เบ็ด หนึ่
 จะ ทั้ง เจ้าหัตถ์ อยู่ เอกา ให้ เป็น ที่ เปด่า เปดีย์ว ถ้า หาก ว่า เขา หนี ไป

จริงเจ้าห่อถ่อนจะทำประการใด? เจ้าห่อถ่อนผู้เป็นภรรยาจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้เมื่อปราศจากเขาผู้เป็นสามีเสียแล้ว เป็นไปไม่ได้! เขาจะสถิตย์รักเจ้าห่อถ่อนไม่ได้เป็นอันขาด!

สำหรับวาระที่กล่าวถึงนี้ นางรำไพรู้ดีว่านายสนิท สามีแสนงอนของเจ้าห่อถ่อน กำลังจัดแจงขนของย้ายจากห้องนั้นไปไว้ยังอีกห้องหนึ่ง

“เชิญ!” เจ้าห่อถ่อนยัง “เชิญเถิดจะ เชิญจัดแจงเอาเองตามความเห็นดีของเธอให้พอใจเถิด - ไม่มีใครเขาห้ามหรือก่อกวน!”

ภาพภายในห้องชั้นบน เป็นภาพแห่งนายสนิท ผู้ดำดวณเก็บกวาดเข้าของแยกไปย้ายมาง่วนอยู่คนเดียว ด้วยความโหม้นค้ำใจเป็นอย่างยิ่ง

*

*

*

*

ถึงแม้ซึ่งวาระแห่งความปราศจากสุข ความเกษมสำราญทั้งหลายแห่งของคู่ผัวคู่เมียทั้งสองนี้ มีอันเป็นถึงแก่ขาดสืบนี้ ต่างฝ่ายต่างได้หันย้ายเข้าหา กัน จะพูดจาปราได้แต่ยิ้มแย้มต่อกันลึกซึ้งก็หายาก นายสนิทพยายามข่มความโศกสถิตย์ความผาสุกแห่งบ้านให้หลุดลอยไปจากความเป็นอยู่ในชีวิตของตนแล้ว ถึงสภาพธรรมที่ตนแต่งไว้อย่างวิจิตรตา ก็ดูเป็นที่รำคาญจักขุไปเสียทั้งหมด เขารู้สึกหงุดหงิดใจมิใช่น้อยในวันหนึ่งๆ นับวันนับแต่จะได้รับความวิบากยากเย็นใจมากขึ้น ในกาละนี้หนุ่มงามได้

ตกตงใจว่าเขาจะปตบโยนให้ภรรยาสาวเห็นด้นในทางที่ขอบ แต่จะ
ได้กระทำคนพร้อม กับ เจ้าหต่น ให้ ได้รับ ความ บรเวทิง เริง รมย์ จิตต์
เขา เผ้า พยายาม ที่จะ ปตกใจ ตนเอง ให้ กต้า เพื่อ ทำตาม ความ ดำริห์ แต่
ไม่ไหว! ความ น้อยใจ แต่ ท้อถอย คอย ประตัง แน่น ใน เจตสิก ทำให้
ชายหนุ่ม ผู้ นาสงสาร เกิดความระกำใจอย่าง อุกฤษ เปนที่น่าเวทนา ยิ่งนัก

“สาวรำไพ ผู้ เปน ภรรยา ที่รัก ของเขา ไม่ พัง สวาท เขา เสีย แล้ว
เจ้าหต่น คง เผ้า แต่ จะ นึก เบื่อ หน่าย เขา ผู้ เปน สามี อนิจจา เอ๊ย!
เวลา พัง ตวง มาได้ เพียง ต้อง ขอบบี เท่านั้น ก็ พะเอน สาย เชือก แห่ง
ความรัก มา คตาย เกิดวอ ออก ด้นิท เอ๊ย! คั้งแต่ นั้น ค่อไป เจ้า จะต้อง
ได้รับ แต่ ความ ระทมทุกข์ ใครเล่า จะ เห็น ออกเจ้า อนิจจา! ใจผู้หญิง
ใจเจ้า ช่าง อ่อน เหลาะ แทะ โอนเอน เยี่ยง ฝุ่น ได้ อยู่ กิน กัน มา เพียง
ชั่ว ต้อง ขอบบี เท่านั้น เจ้า ก็ พต่น เกิด หน่าย แห่ง ค่อ สามี” นายด้นิท
ว่าว่าพรวณ แก่ ตนเอง ใน ที่สุด ก็ ฝืน หัวเราะ ออก มา ด้วย ความ แค้น
ความ โทมณัศ ทำให้ เกิด ความ ฦน เฉียว ถึง แก่ พตัง ปาก ปรามาศ ภรรยา
ตน ด้วย ถ้อยคำ ที่ เกิดจาก ความ น้อยใจ อัน สดุด้าน จะ ระวัง ไว้ ได้

กรณี เหตุ ทุทงหลาย ที่ เกิด ขึ้น อย่าง ยุ่งย้ง คุจการ ฝืน ร้าย เปน
เหตุ ให้ นายด้นิท เสียใจ จน แทบ เปนบ้า ออก สามี ชายใด บ้าง จะ รู้ ดัก
สุขารมณ สำหรับ กตารณ ใน ที่สุด เขา ตง ความ เห็น ว่า ตน จะ ค่อไป
พุดจา กับ นายประตังคัยน บิดี เสีย ให้ เปน การ เค็ดขาด ถึง แม้ จะ
ตระหนัก แน่ แก่ใจ ตนเอง แล้ว ว่า ภรรยา ของตน เปน ผู้กระทำ ผิด เขาก็

จะขอร้องให้เพื่อน ช่วย ชักนำให้เจ้าห่อ้น กลับใจ ประพฤติ ตน เป็น คนดี
ต่อเขา ซึ่ง จะ ปลดปล่อยให้เจ้าห่อ้น เหลิงใจ นักไม่ได้ เป็น อันขาด

คำโต้ตอบ กับ นายประสงค์ ยืน ปัก กลาย เป็น ถ้อย คำ ที่ ชวน วิวาท
ผล ที่ สุด นายสนิท ก็ ชื่น ได้ ดี ใน ความ จำนง ของ สหาย ผู้ รู้จัก กัน มา นับ
ตั้ง จำวน ปี สหาย ผู้ คิด ร้าย ต่อเขา สหาย ผู้ จะ ก่อ ความ ชั่ว ชน ใน
กาด ข้าง หน้า นายสนิท ผู้ ใจ อ่อน รู้ ดี ก็นึก ใจ ตน เอง ถึง แก่ จะ ร้อง ให้
ไหน จะ ตรอม ใจ ใน เรื่อง การ ทะเถาะ แห่ง ครอบครัว ของ ตน ไหน จะ
เจ็บ ใจ นายประสงค์ ผู้ ซึ่ง บัดนี้ กลับ คิด กระทำ ตัว เป็น อมิตร กับ เขา แล้ว

ภาพ ที่ ปรากฏ ต่อมา คือ ภาพ แห่ง นายสนิท ผู้ ซึ่ง ชื่น หงอย อยู่
คนเดียว บน เคียง นอน เขา คาบ กล้อง ยา เปตา เค้า หน้า บ่ม เต็ม ไป
ด้วย ความ อาดูร ดวงตา ปริศ เหม่อ มี อาการ ครุ่น คำ นึง ถึง เรื่อง ต่างๆ
ซึ่ง จะ เป็น เหตุ ให้ เขา ซ้ำ ใจ อีก เท่า ที่ คุณ เขา ระฤก ถึง ความ ผาสุก
ที่ได้รับ ใน อดีตกาล แต่ ความ บดดี ที่ จะ อุป ชน ใน ภาย หน้า ทำให้
เขา รู้ ดี สด ใจ แต่ เสีย ใจ อย่าง สุด แด่น ที่ จะ พรรณนา อนิจจา! ออก ขาย
ใด บ้าง ที่ จะ ได้รับ ความ วิบวาท ใจ คุณ นายสนิท หง เกษม เช่น นี้!

“ผู้หญิง เป็น ผู้ร้าย!” ชาย ผู้ นำ สังสาร ออก อุทาน “ที่จริง
ผู้ชาย ไม่ ควร คิด จิต มี ตูม มี เมีย เตย — จริง นาน อยู่ คน เดียว ยัง เป็น
สุข เสีย กว่า” พูด แล้ว เขาก็ ลุก ขึ้น เดิน งาม งาม ออก ไป จาก ห้อง ตั้ง
ใจ ว่า จะ ไป กิน อาหาร ที่ ภัตตาคาร แต่ เทียว เตรีว เล่น คน เดียว เพื่อ ย่อม
หัวใจ ให้ คลาย ความ ระกำ ซ้ำ จิต ต่ลง บ้าง

วันนั้นได้ค่อยๆ ล่วงลับไปอย่างเฉื่อยช้าจนบัดนี้ นับได้เวลา
สิบตาหะหนึ่งแล้ว ความหมางใจระหว่างสามีภรรยาคู่นี้ได้คุกรั
งขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อเป็นเช่นนี้ใครเลยจะทนอยู่ร่วมบ้านเดียว
ด้วยกันได้ ฉะนั้นทางดีที่สุต นายสนธิท ก็จำเ็นต้องหันหน้าระหกระเห
นออกจากบ้านที่แต่ก่อนเคยอบรมด้วยความสำราญ ไปเที่ยวเตร่
เล่นบ้าง เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ในเวลาที่ว่างวัน พอกลางคืนก็เข้าสโมสร
สรวดเล่นเฮฮาตามเรื่องเพื่อให้ลืมความโศกกำสรวด บางวันก็ดื่มค
เข้าเล่นกีฬา กับเหล่าสหาย ความเพติดเพตินในสิ่งสนุกๆ สนุกกาย
เหล่านี้ทำให้ นายสนธิท รู้สึกบรรเทาใจเป็นอันมาก จนในที่สุดเขาก็
ลืมความวิโยคทั้งหลายที่ตนได้ประสบมาแล้ว

ส่วนนางรำไพ ยงเกษม เวตนา เจ้าหัตถ์อน รู้สึกได้ว่าตนผิด เจ้า
หัตถ์อน จึงหายความโกรธแค้นสามีของตน ประพฤติแต่ในสิ่งที่ดีที่
ปราศจาก ความดิฉิน นินทา แต่เด็กคบหา กับ นายประสงค์ ยืนปิติ
ทั้งนี้เพื่อหวังในความดีกับ นายสนธิท สามีที่รักของเจ้าหัตถ์อน ดอง
วิญญาณอันน้อยของเจ้าหัตถ์อนจะเป็นอันปราศจากราคี แต่รูปโฉม
ที่แสนดีงาม จะต้องเป็นของเฉพาะ นายสนธิท คนเดียวเท่านั้นในโลกนี้
แต่มาบัดนี้ต้องนับว่าเสียเสียแล้ว นายสนธิท หันมูรูปรงามหา
ความผูกพันกับเจ้าหัตถ์อนไม่ ด้วยประการทั้งปวง

สำหรับ นายสนธิท เขาก็ไม่พึงประสงค์ที่จะของอันนี้ต่อภรรยา
เข้าไม่อยากจะยินน้ำเลี้ยงเสียด้วย ประการหนึ่งเขาจะไม่ไหนมา

ไหนในวันหนึ่ง ๆ เขาก็ไม่ต้องการ ที่จะให้เจ้าห่อถั่ว ๕๕๕ ประพาศเหตุ
 ๕๕๕ หนึ่ง ต่อให้ เห็น ความ ชิง น้าหน้า ภรรยา ของคน อย่าง ยิง ๕๕๕ ซึ่ง ทำให้ —
 ทำให้สาวน้อย รู้สึก เสียใจ อย่าง แสบ ส่าหัด

* * * *

นับ จำเนียร กาล ตั้ง แต่ ต่ามี มิได้ เอาใจใส่ ต่อเจ้าห่อถั่ว ๕๕๕ แต่
 เขา หมก ความ ศรัทธา เจ้าห่อถั่ว แล้ว นางรำไพ ก็ รู้สึก ว่า หัวใจ มาก
 ความ เสวรา โทมนัส อย่าง หนัก เราใจ ให้เจ้าห่อถั่ว เป็นบ้า ๕๕๕ ความ เจ็บ
 ช้ำ น้ำใจ ทำให้เจ้าห่อถั่ว หนาม็ด ๕๕๕ แต่ นั้น มา เจ้าห่อถั่ว ก็ ตั้งตน หันไป
 ประพาศ ใน สิ่ง ที่ชั่ว, ที่ ห้อมล้อม ไป ด้วย ราค์ แด ประคบ ทั้ง ความ ครหา
 นิทา ต่าง ๆ ๕๕๕ เจ้าห่อถั่ว เมื่อ หน่าย ต่อ ความ สุข ที่ โลก จะ พัง ๕๕๕ ๕๕๕ ให้
 หมก ความ ฮา ดัย ต่อ การ เปนอยู่ ของคน ๕๕๕ ไม่ รู้สึก ยินดี แต่ ไม่ ชอบใจ
 ใน สิ่ง ทั้งมวล ๕๕๕ ถึง แด ซึ่ง วาระ แห่ง ความ วิกลจริต ของเจ้าห่อถั่ว
 สาวรำไพ กลับ ยินดี คบหา ต่มาคม กับ นาย ประสงค์ ๕๕๕ ยินดี ๕๕๕ ๕๕๕ หนึ่ง
 แต่ ถึง อย่าง ไร ก็ ดี ๕๕๕ เจ้าห่อถั่ว ยัง มี จิตต์ ผูกพัน ๕๕๕ เขา — เขา ผู้ ซึ่ง เปน
 ต่ามี ของเจ้าห่อถั่ว อยู่ มิ ว่าง

นาย ประสงค์ ถือ โอกาส อัน เหมาะ นี้ ด้านัก อาศรัย อยู่ เปน เพื่อน
 เจ้าห่อถั่ว ๕๕๕ เขา รู้ดี ว่า ผิวเมื่อย วิวาท กัน ถึง แดหัก แด ๕๕๕ แต่ เขา ได้
 แดง กิริยา อ่อนโยน, ทำท่าทาง สงบ สงี่ยม อย่าง สุภาพ ต่อ เจ้าห่อถั่ว
 อย่าง ดี ที่ สุด ที่ จะ พัง ทำได้ ๕๕๕ บางคราว ก็ สันทน กับ เจ้าห่อถั่ว เพื่อ เริ่ม
 น้ำใจ ให้เจ้าห่อถั่ว เกิดความ พอใจ คน ๕๕๕ สาวน้อย ก็ ยอม ให้ โอกาส

แก่เขาผู้ซึ่งเจ้าหล่อนนับถือว่าเป็นเพื่อน นายประสงค์พยายาม
 บำเพ็ญคนให้เป็นที่ถูกหูถูกตา แต่คิดอุบายที่จะทำให้เกิดความ
 สุขสำราญแก่เจ้าหล่อน ตำรวจไฟผู้น่าสงสารเมื่อใดเพื่อนแก่
 เองเช่นนั้น ก็ทำให้เจ้าหล่อน ค่อย คลาย ความ วิโยค ดังบ้าง

ต่อมา มี สหาย หมิง หลายนคน มา แจ้ง ต่อเจ้าหล่อน ว่า นายสันติ
 ประพฤติตนเป็นคนไม่ดีเสียแล้ว เขาชอบพอ รักใคร่ สตรี สาว
 หนึ่ง — สตรีผู้นามว่า พยอม นานมนั้ นางสาวผู้ซึ่งโลกทราบ
 ได้ดีว่าเป็น หมิง สามีเกลี้ยมแปดคน มีความปลิ้นปล้อนพร้อมทั่วทุก
 อวัยวะ ถ้อยคำเหี้ยมคม ตีๆ ตำทราดุๆ ที่แหลมแทง ทดง ทดถั่ว
 เข้าไปในโศก ประสาท มีพิษดังเยี่ยงยาพิษที่ชื่นชม อันเป็นที่ลึบ
 แสงยง ต่อเจ้าหล่อน อย่างน่าพิงขังที่สุด

“แต่ — แต่เขาเป็นคนสวยงามนี่!” ตำรวจไฟเมื่อร้องออกมา
 มาด้วยความน้อยใจ แต่หันหน้ามาปรารภกับนายประสงค์ว่า
 “ใครๆ เขาก็รู้จักทั้งบ้านทั้งเมืองว่านางพยอมคนนั้นเป็นหมิงชนิดใด
 แต่โฉนหน้าคุณสันติจึงได้ไปคบค้ากับมันได้ น่านัก! น่าแค้นใจนัก! โธ่!”

นายประสงค์ยืนพิศยิ้มไม่เขมองเห็นแล้ว — เห็นความดำคิด
 ที่จะอุปคั้ขึ้นแล้ว แต่ยังไม้ลပ်เหมาะเขาจำต้องรอคอยให้ผลไม้มั้ที่
 คนปรารถนาสุกงอมเสียก่อนจึงจะกินได้หวานๆ คอ

*

*

*

*

ถ้าวันหนึ่งขณะที่ตำรวจไฟนั่งรับประทานอาหารร่วม
 โต๊ะกับนายประสงค์ยืนพิศ เจ้าหล่อนเหลียวไปแต่เห็นชายผู้เป็น

ด้าม กับ สตรี สาว ผู้หนึ่ง ภาพ แห่ง ชาย หญิง คู่ นั้น ปรากฏ ยืน อยู่ ข้าง
ผนัง ห้องใหญ่ สี่หน้า ฝ่าย ชาย นาย ให้ แตะ เห็น ความ ประติเปรม อย่าง
เหลือ ถิ่น ชาย — นายสนิท ผู้ซึ่ง เป็น ด้าม ของ เจ้าหัตถ์ — ด้าม ที่
ทะเลาะ กัน มา เมื่อ เร็ว ๆ นี้ ด้าม ผู้ซึ่ง เจ้าหัตถ์ ชอบ เห็น หน้า, อยาก
ขอ คืนดี กับ เขา บัดนี้ เขา กลับ มา คิดการ นอกใจ ต่อ เจ้าหัตถ์ สาว
น้อยว่าไฟ รั่ว เจ็บ ข้าง ใน ทรวงอก ตุ้ง กัด ตี หนอง ดวง วิญญาณ อัน
น้อย แสบ จะ ร้าว สดาย แดก แยก ออก เป็น เลี้ยง ชัก เจ้าหัตถ์ รั่ว
ขัดขัดใจ จน พุด ไม่ ออก โช้เอ๋ย! ด้าม ผู้เคย บำรุง ความสุข ให้ เจ้าหัตถ์
ได้ กลับ กลาย เป็น ชาย ผู้ คิด ร้าย ต่อ เจ้า หัตถ์ ซึ่ง เป็น ภรรยา ได้ ด้วย
อาการ หนึ่!

นายประสงค์ กวาด สายตา มอง ไป ทาง เดียว กับ เจ้าหัตถ์ ภาพ ที่
ปรากฏ แก่ คตอง จักขุ เป็น ภาพ ที่ ย่อม ดวงใจ ของเขา ให้ เนิบ นาม ไป
ด้วยความ โสมนัส อย่าง เหลือ คนนา บัดนี้ ถึง โอกาส เหมาะ แล้ว —
โอกาส ที่ เขา พึง ประสงค์ — โอกาส ที่ จะ หยิบ บุบผา ถิ่น ขจร มา ถนอม
แนบ อูระ เขา ทราบ ได้ ดี ว่า เวตา หนึ่ง นาง ว่าไฟ หนึ่ง ถึง อะไร แต่ ทำ ไม่
แน่ ตะ! ชั่ว นาน พิกา ที่ เขา ต้องการ ได้ เร็ว มา ถึง แล้ว

บุรุษ ผู้ นอบน้อม ไป ด้วย ความ ฉลาด อย่าง เลือ่ ช้อน เติบ เขา พยายาม
สงบ อารมณ์ ทำ กิริยา แสดง ว่า เขา ไม่ รั่ว ไม่ เห็น ด้วย ใน เหตุการณ์ ที่ เป็น
ไปนี้ แต่ เขา ทราบ ชุ่ม ไต ดี ใน นิสัยใจ คอ ของ สาว ผู้ ซึ่ง เจ้า
หัตถ์ เป็น สตรี ผู้ ก่อ ปร ด้วย จรรยาวัตร ที่ น่า พึง ชม มีความ สดชื่น สุจริต

ต่อสามี่แด่ หอกรัก อย่าง แน่นแน่น ตูจ ภรรยา ที่ตั้งหลาย แต่ บัดนี้ ถึงคราวที่เจ้าห่อกรักรัก, เจ้าห่อกรักรักไม่พอใจเขาผู้เป็นสามี่แล้ว อีกประการหนึ่ง นายประสงค์ก็ตระหนัก แก่ใจ ว่า นายสนิท ก็หมด อาลัย ต่อภรรยาเช่นเดียวกัน

“สนิทเขาไม่คืนดีกับ ห่อกรักรัก แม้ว่าไฟ” นายประสงค์ ยืนบิ๊ตขยับฝีปาก “แต่สำหรับฉัน ฉันรักห่อกรักรัก ฉันพอใจห่อกรักรักว่าไฟจำฉันชอบ ห่อกรักรักมานานแล้ว ห่อกรักรักผู้เป็น ยอดชีวิตของฉัน มาตรามั่น ห่อกรักรักจะต้องการ สิ่งใดในโลก ฉัน ก็จะพอใจ นำมาให้ห่อกรักรักทุกอย่าง นอกจากดาว กับ เดือนเท่านั้น ว่าไฟจำ ถ้าห่อกรักรักยินยอม พร้อมใจเราทั้งสอง จะได้ อยู่ร่วมกัน โดย ความ ผาสุก ยอดรัก, ห่อกรักรักยังไม่รู้จัก ความสุข ที่แท้จริง ความสุข ที่ฉัน จะ พึง แสวง หาให้ห่อกรักรัก ใน ยอดรัก! เราพากัน หนีไป อยู่กัน ด้วยกัน เสีย ท่อน ก็ได้ บอก ฉัน ชีจะ — บอก ว่า ห่อกรักรัก ฉัน แม้ชื่นใจ ของ ประสงค์!”

“อย่าคะ — อย่า!” ว่าไฟร้อง ห้าม “ดิฉัน รู้, ดิฉัน ชื่นได้ด้วยความสุข เป็น อย่างไร ดิฉัน รู้แล้ว ทั้งหมด แต่อย่าเลย, สิ่งเหล่านั้นได้ อันตรายอันแสนร้ายแล้ว เธอ เป็น สหาย ของ ดิฉัน — สหาย ที่ดี คุณประสงค์ เธออย่ารักให้มากเกินไป กว่านี้ เลย โปรด เห็น ออก ดิฉัน ด้วยเกิด! โปรด นะ คะ!”

แต่ ความ มานะ ของ นายประสงค์ ยังไม่ ถึง ที่สุด นับ แต่ วัน นั้น มา เขาก็ พยายาม เค็ม ที่ จะ เข็มมือ ของคน เด็ด คอ ก้าว เขาหา คำ

ที่ อ่อนหวาน แด่ไฟเราะที่สุด ก่อตัว ปลุกใจ สำนวราไฟ จน ในที่สุด
เจ้าห่อถอน ก็มีใจ น้าวโน้ม หัน มา พอใจ เขา แต่ความ สดวาทใน สำนวของ
คนมี น้าหนกมากที่จะเห็นยวงความ รุ้สึกให้เจ้าห่อถอนส่งบอกรรมณ ใต้ได้
เจ้าห่อถอน ยัง คง ระกฏ ถึง คำนัน สัมมญา ที่ คนให้ ใต้ ต่อ สำนว และ คำ
ปฏิกฤษณ ค่อ หน้าพระ ซึ่ง เปน เหตุ ให้เจ้าห่อถอน รุ้สึก พระว่า พระ วง ใจ
มิใช่ น้อย เจ้าห่อถอน ผู้มีใจ หนักแน่น จะ ทุจริต ค่อ คำพูด ของคนไม่ได้
เปน อันขาด

สำนวน้อย ผู้นำส่งสำร เคย รำพึงถึง ความสุข แห่งความรัก อยู่บ่อยๆ
เจ้าห่อถอน หวนคิดในเมื่อมาตร์หามาย ว่านายสนิทจะไม่พึงคั่นคักับเจ้าห่อถอน
เขาจะ สดะ ร้าง เจ้าห่อถอน เดียวจริง ๆ แหะ หรือ? แน่ละ เขาคง เปน
เช่นกล่าวนี้ อนิจจา! ใจชายผู้โหดเหี้ยม สดัต รัก ค่อ หมิงได้ด้วย
อาการ ณนี้ เจ้าห่อถอน คร่ำครวญ โดย ความ ซ้ำใจ อัน อุบคั ซึน เปน ภาคๆ
ภาพ ที่ ปรากฏ ณะวาระนี้ เปน ภาพ ที่น่าพึง สดมเพช ที่สุด อนิจจา เอ๋ย!
อก ภรรยา ยาม สำนว ร้าง ย่อม เปนได้ ถึง เพียงนี้

“แนละ เขาเกลียดคน น้าหน้าเรา แด่ว” เจ้าห่อถอน เพ้อพูด แก่คน
เอง “แต่ทว่าเรา เปน เมียเขา เราต้อง ซื่อสัตย์ ค่อเขา ต้อง ตรง ค่อ
ความรัก ถึง แม้เขาจะ ซึน น้าหน้าเราก็ ตาม”

อย่างไร ก็ เมื่อไม่ สดม เจตนา หนัก ด้วย วิชนี้ ก็ จำต้อง เปเลี่ยน วิช
ใหม่ ซึ่ง จะ นำมา ให้ สดวน แด่ว แต่ความ สดมหวัง นายประดังคั ยืนบิต
เฝ้า อ้อมอก อ้อมใจ ใน การ ที่ นางรำไฟ ยงเกษมได้ สัมมญา กับ เขาว่า เจ้า—

หัดก่อนจะไป กับ เขายัง นกครองนพคุณ ซึ่ง นายประสงค์ มั่งงาน ทำ ที่นั้น
แต่ใน ที่นั้น เจ้า หัดก่อน จะ ได้รับ ความ บรรเทใจ เปน อัน มาก ซึ่ง เขาจะ
ปฏิบัติให้ตาม ความ พอใจ คำ สัญญาใน ข้อนี้ เจ้าหัดก่อน จะ ปฏิเสธ
เสียไม่ได้ ซึ่ง กระทำให้ นายประสงค์ วิตก เปรมาใจ อย่าง เหลือ ดัน
ที่ ความ จำนง ของคน กำนั่ง จะ เกิด ผล แล้ว

กาดะนี้ สาว น้อย ราวไฟ กำนั่ง เก็บ เข้า ของ บรรจ ลงใน หีบ เดิน ทาง
มี อยู่ น้อย สิ่ง ที่ เจ้าหัดก่อน ประสงค์ เพราะ สิ่ง อื่น ๆ ทั้งปวง นั้น เปน
ของ สำหรับ ความทุกข์ ซึ่ง เจ้าหัดก่อน ไม่ พอใจ จะ เหลือ แล เสีย ด้วย ข้า

เจ้าหัดก่อน เก็บ ของ พดาง ร้องให้ พดาง ความ โศก กำสรวท ทำ
ให้เกิด อาการ เวียน ศรัทธา เจ้าหัดก่อน ไม่ นึก เตย ว่า อีก ต้อง ดำ ขั้ว นาฬิกา
คน จะ ต้อง จาก บ้าน ไป โดย ไม่ มี เวล ากลับ มา อีก เจ้าหัดก่อน พิดาป ให้
พดาง หัน ไป พิศดู เครื่องใช้ สรรย ต่าง ๆ สิ่ง ที่ สดวยงาม ทั้งหลาย และ
ห้อง ที่ โอโงะ ซึ่ง ค่อย ไป ภายหน้า จะ กลับ กตาย เปน ของเก่า แด จะ อับ อ้าว
ไปด้วย อากาศ ร้อน การ ที่ รุ่ง ๆ ก็ จะ จร จาก เช่นนี้ ดู คล้าย เปน การ
ทรยศ ค่อย ดำมี อัน จะ นับ ได้ ว่า เปน ความชั่ว ซึ่ง เจ้าหัดก่อน ก็ หมายถึง
ความ ถูก แต่ จะ ทำ อย่างไร ดี เพราะ ถึง ชื่น อยู่ ไป เจ้าหัดก่อน ก็ จะ
ได้รับ แต่ ความ ครองใจ มาก ชื่น ความสุข ก็ จะ หาย ความ อับ อาย ก็
จะ มาก เจ้าหัดก่อน ผู้ มี วิทยุณ เยี่ยง คน ธรรมดา จำ ต้อง แสวง หา
ความ เบิกบานใจ ดู บุคคล ทั้งหลาย บ้าง ซึ่ง ถ้า ชื่น อยู่ ค่อย ไป อีก ชีวิต
ของ เจ้าหัดก่อน อาจ จะ ไม่ คง ยืนยาว อยู่ ค่อย ไป ก็ เปน ได้

ขณะนั้นสาวใช้ผู้หนึ่งในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ก็นำตนขึ้นไป
แจ้งแก่นายสาวของเขาว่ามีสตรีสาวผู้หนึ่งอ้างนามว่า พยอม นาน
มนต์ ต้องการจะขอพบ

นางรำไพ ยงเกษม จึงดูหน้าสาวใช้ด้วยอาการไม่เชื่อตาของตน
นางสาว พยอม นานมนต์ ! สตรีสาวผู้นี้ หรือ จะต้องการ สันทนา ด้วย !

“ได้เขาไป ! ได้ไปทีเดียว ! ไม่ต้องการให้เหยียบบ้าน ของฉัน !”

เจ้าหัดสอน สั่งเสียงด้วยความโกรธ สาวใช้ก็ หันหน้ากลับ เพื่อปฏิบัติ
ตามคำสั่งของนายสาว ทันใดนั้น สาวน้อยรำไพ ก็บันดาลให้หลุดลุกขึ้น
เบองหลังเจ้าหัดสอน มี สตรี ร้าง อัน แฉ่ง น้อย อรชร แห่ง นางสาว พยอม
นานมนต์ ยืนเด่นอยู่ สตรีสาวผู้นี้ รับ กระซอก เคียง ล้วน ควัน ออก
ออกมาว่า “ไม่จำเป็น ต้อง บิด ประตุ ! ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้ !”

นางรำไพ เอามือกำผมแน่น ใจเต้นตึก ๆ ด้วยอำนาจโทษะ
ฮึดสู้ซัด ก็ พัดัน ไหล่ พรากจาก คตอง จักษุ ณอง ปราง ทั้งสอง ข้าง ของ
เจ้าหัดสอน ถ้อยคำที่ อุโฆษ ขึ้นในเวลานี้ กระเทือน ระริก อยู่ใน แก้วหู
ปานจะ พินาศ ภาพ แห่ง นางสาว พยอม ที่ ปรางฏ อยู่ ฉะเพาะ หน้า
เป็นภาพที่บาดตาที่สุด แม่หน้าขาว — แม่แค้นกต เจ้าหัดสอน นึก
เขี้ยวในใจ แต่สั่งล่าเนียง หัวเราะเยาะ ออกมาโดยที่กตัญไว้ไม่ได้

มีเรื่องอะไรที่เกิดขึ้น ? มีเรื่องราวใดบ้างที่ทำให้ โดก พิศวง ?

นางสาว พยอม นานมนต์ มีความ มุ่งหมาย ค่อ ดึง โด บ้าง เจ้าหัดสอน

คือ นางมาร ที่ซึ่งความรักไปจากสาวน้อยนำส่งสารผู้เป็นเจ้าของเดิม นาง
พยอม นานมนต์ ผู้ ซึ่ง บัดนี้ ไต่ ย่าง เท้า ก้าว เดิน ลงไป ข้างต่าง วาง ทำหิ้ง
แด่ จอทอง ที่สุด ค่ำม ธรรมดา นิสสัย

นางรำไพ ยงเกษม เดิน ตาม ลง มา บ้าง ก็ ประสพ ภาพ แห่ง นางสาว
ผู้ ที่ เจ้าหัตถ์ แค้น เกิดยด นิ่ง วางท่า อยู่ บน ทิวเขา แขน เกาอี้ เจ้าหัตถ์
ยด มือ ทงต้อง ข้าง ลง ใน กระเป๋ เตื่อ ชนนอก ตัวฉัน หย่อน เท้า ข้างหนึ่ง
แกว่งไป แกว่งมา อย่าง น่าหมั่นได้ ที่สุด ดัชนี ผู้ น หรือ คือ นางสาว ผู้
มี คาง ย่น หน้าผาก กว้าง ริม ฝีปาก หนา แด่ กว้าง พร้อม ด้วย นาดิก ที่
หยาบ แหตม อย่าง แฉ่น ล้วย แท้

เจ้าหัตถ์ ตก ชน ย่น ใน เมื่อ แดเห็น สาว น้อย รำไพ เดิน เข้า มา ใกล้
แต่ ย่นมือ ให้ก่อน เป็น ที่ ย่อม ดำผิด แต่ ครั้น แล้ว เจ้าหัตถ์ ก็ หด กัด
ยด ได้ ใน กระเป๋ เตื่อ อย่างเดิม เป็น ที่ แฉ่น ให้ เห็นว่า ยัง ไม่ เป็น การ สัมควร
หรือ อย่างใด ก็ ตาม

“อย่า ฟัง ก่อน อย่า ฟัง จับมือ กัน เลย” นางสาว ผู้ น เหยย
“แน่, แม่รำไพ เธอ คง นึกว่า ฉัน เป็น คน หน้าด้าน เป็น คน หมดยาง
ยาย กระมัง จึงได้ แค้น เตื่อ หน้า มา หา เธอ แต่ มัน มี เรือง มี เรือง
ซึ่ง ทำ ความ ยุ่งย้ง ให้ เกิด แก่ ตัวฉัน ฉัน จึงได้ บาก หน้า มา หา เธอ
เพื่อ ขอ ความ ช่วยเหลือ เธอ นิ่ง ฟัง ก็ได้ ไม่ เป็นไร สำหรับ ฉัน ะ
ย่น พุด ก็ได้ แน่ ละ, มัน มี เรือง เกิด ชน ซึ่ง เธอ เอง ก็ ต้อง การ รุ”

นางรำไพ พุ่งดู หน้า ผู้ พุด ด้วย แววดา แห่ง ความ สันเทห์ นางสาว
แฉ่น พดิก แผลง ผู้ น จะ ฟัง ประสงค์ คั่ง อันใด กับ เจ้าหัตถ์ หรือ? ความ

ทั้งใน คำพูด ของ เจ้าหัตถ์ ทำให้ นางว่าไฟ ต้ม ความ เกตุยดขังใด ๆ ทั้งสิ้น
เจ้าหัตถ์ ชด ว่าง ลง นิ่ง แดง เพื่อ คอย ฟัง สุนทร พจน์ อัน จะ ฟัง เผย ออก
จาก ริม ฝีปาก นางสาว พยอม นานมนัค

“เรียบ ร้อย ดี แดง เธอ คอย ฟัง นะ” นางสาว ผู้กระทำตนเป็น
แขก กตาวุชน พร้อม กับ อากาญ ทิ้ง ลง บน ท่าแฉน เก้าอี้ อีก “ไม่
รู้เป็น ยังไง, เธอ ผู้ชายโดย มาก พวกนี้ เห็น ชน ใน ตัวฉัน, ฉัน ผู้ทำ
ความ คำนเคย กับ เขา เหตุฉนั้น จน กระทำให้ เขา บางคน พอใจ ที่ จะ ตก
ลง กับ ฉัน ใน เรื่อง รัก ๆ ใคร่ ๆ สามี ของ เธอ ก็ คนหนึ่ง ที่ ชอบ พอ ฉัน
คุณสนิท นะซี! แม้ ว่าไฟ แต่ฉัน ผู้มี หัวอก อัน เดียว กัน กับ เธอ จะ ไม่
คิด การ ตามก เช่น นี้ เป็น อัน ขาด — การ แย่ง ชิง สามี ของ เธอ มา สัม ตู
ฉัน จึง ได้ เคือนสติ แนะนำ เขา ให้ รู้จัก คุณ แด โทษ แม้ ว่าไฟ, ที่ จริง เธอ
หลง โกรธ เขา เปลา ๆ ส่วน เขา นั้น ยัง คง รัก เธอ อยู่, คง รัก เธอ เหมือน
กาด ก่อน ๆ เรื่องนี้ เขา เคย ปรารภ กับ ฉัน เสมอ ๆ แต่ เมื่อ คั่น —
เมื่อ คั่น แม้ ว่าไฟ คุณสนิท ของ เธอ จะ นึก ยังไง ชน มา ไม่ ทราบ จึง
ไฟ ต้ม สาราพ ความรัก ต่อฉัน แม้ ว่าไฟ, ฉัน จะ คิด ด่วง เกิน ต่อ
สามี ของ เธอ ไม่ ได้ จริง ๆ นะ เขา ออก จะ ไม่ มี หัวคิด ไป ก็ เป็น ได้
สำหรับ เรื่อง ของ เธอ เขา ได้ แดง ให้ ฉัน ฟัง จน หมด แต่ เคย บ่น ว่า
เขามี ความรัก ใคร่ เธอ จริง น้า — เขายัง คง รัก เธอ อยู่ แต่ ฉัน ทราบ
ว่า เขา จะ มา หา เธอ ใน เวลา หก นาฬิกา ครั้ง เธอ จง เตรียม ตัว ไว้ รับ

รองเขาเถอะ ดีแล้ว — ฉัน ขอ อวยชัยให้พร แก่เธอ ด้วย ขอจงให้
มีแต่ ความ ผาสุก เกษม ตำราญ ชั่ว กาด นาน เทอญ !”

พูดจบ นาง สาว พยอม นานมนัศ ก็ ผุด ดุก ขึ้น ยืน แล ใฝ่ วัง ออกไป
จาก ห้อง เคียง ประตู ปิด ดัง บัง แสดงให้เห็นว่า เจ้าห่อน ออกไป จาก
ห้อง นั้น แล้ว

สาวสวยรำไพ นั้ พัง เคย อยู่ ตอด เวตา เจ้าห่อน รู้ ดึก โม โห
จนแทบ อด ใจ ไม่ ไหว สมอง ตัน ตัน แล ร้อน ผ่าว ปาน ดัง จะ ปรี รวด
เจ้าห่อน มีความ แค้น ใจ มาก ใน การ ที่ นาง สาว พยอม นานมนัศ — นาง
สาว แค้น กต ติเคียน ลำมี ค่อหน้าเจ้าห่อน นางสาว คนนี้ มี สิทธิ อย่างไร
ที่ จะ มา เกี้ยว ข้อง กับ เรืองราว ของ เจ้าห่อน มี สิทธิ อย่างไร ที่ หัวเราะ
เยาะ ลำมี ของ เจ้าห่อน นางสาว คัวร้าย ใจ โหด ผู้ ต่อดวง ลำมี ของ
เจ้าห่อน ให้ เห็น ผิด เห็น ชอบ เมื่อ หมด ความ สวาท แล้ว จึง ได้ สละ
ร้าง เขา เดียว อย่าง นิบ พัตน์

ความ อยาก เห็น หน้า ลำมี ทำให้ ใฝ่ ใจ เค้น ริก ๆ เจ้าห่อน ใคร
จะ ผุด ผ่น ไป เทียว หา เขา ให้ พบ แต่ ไม่ จำ เปน จะ ต้อง ทำ ใจ ด่วน
เพราะ เขา ผู้ เปน ลำมี จะ มา หา เจ้าห่อน ภายใน เวตา หก นาฬิกา ครั้ง นี้

สาวรำไพ พงเกษม นั้ ครุ่น คำ นั้ อยู่ คน เดียว ใน ใจ นั้ ก แต่ จะ
ให้ ถึง เวตา กำหนด เร็ว ๆ เท่านั้น เจ้าห่อน บรรจง แต่ง กาย อย่าง สวย
เยี่ยม เพื่อ คอย รับ หน้า ลำมี ด้วย ความ ชุ่ม เิบ ใจ ออ ! วาระ นี้ ถึง แล้ว
ซึ่ง เวตา หก นาฬิกา ลำมี สืบ นาท

ภาพแห่งนายสนิท ยงเกษม ปรากฏขึ้น นางรำไพ พอแต่เห็นก็
แค้นจะดีใจ — ดีใจจน คอหอย ตันตัน พุดไม่ ออก พัดลมเข้าหาทันใด

“ยอดที่รัก ฉันเป็นคนโง่มาก” ฝ่ายชายเอ่ยขึ้นก่อน “พยอม
นานมนต์ เป็น หญิง เดวทราม มาก เจ้าหัดสอน ทำให้ฉันเสีย คน ผู้หญิง
แค้นร้าย อะไร เช่นนี้, เจ้าหัดสอน ปรากฏาจะ ชยเหยียบใจ ชาย เด่นเด่นๆ
เท่านั้น ฉัน — ฉันไม่ต้องการ เห็น หน้าเจ้าหัดสอน ผู้ อัก แล้ว ฉัน จะ
อยู่ที่นี่ต่อไป รำไพ น้อง รัก, ตั้งใจ ที่ แล้ว มา เรา ควร ทำ ดีๆ เสีย
ดีกว่า — นะจ๊ะ”

ความจริง นางรำไพ ได้กระทำตนเอง ให้ เต็ม เต็ม ความเป็น ไป
ทั้ง หาย เสีย แล้ว หมด ถึง เจ้าหัดสอน จะ คิด พ้อ ให้ มาก เกิน งาน
ก็ อาจ จะ ทำให้ สามี ของ เจ้าหัดสอน รู้ ดี น้อย ใจ อย่าง มาก ทาง ดี ที่ สุด
ควร ที่ เจ้าหัดสอน จะ ยิ้ม แย้ม แจ่มใส เพื่อ บำรุง ให้ สามี รู้ ดี โสมนัส ใจ ได้
เป็น ดี ซึ่ง เป็น ทาง ที่ ถูก ที่ ภรรยา จะ ต้อง ประพฤติ เช่นนี้

“คุณสนิท ที่รัก!” ฝ่าย ภรรยา นอตะ ด้วย น้ำเสียง อัน หวาน
อ่อน เป็น ที่ ไพเราะ เด่นใส แก่ สามี หนุ่ม มาก “ความรัก ซึ่ง ได้ หลุด
จาก มือ ดิน ไป นาน แล้ว นี่ บัดนี้ มัน ได้ อุด ขึ้น ใหม่ ตั้งแต่ กาล ะนี้
เป็น ดัน ไป เรา ทั้ง สอง จะ ได้ อยู่ กัน ด้วย กัน โดย ความ ผาสุก สบาย ใดๆ
สามี ภรรยา คู่ อื่นๆ ตั้ง ที่ เรา จะ พัง ระรึก ถึง ก็ คือ ความ รัก ของ เรา
เท่านั้น — คุณสนิท ยอดรัก ของ เมีย!”

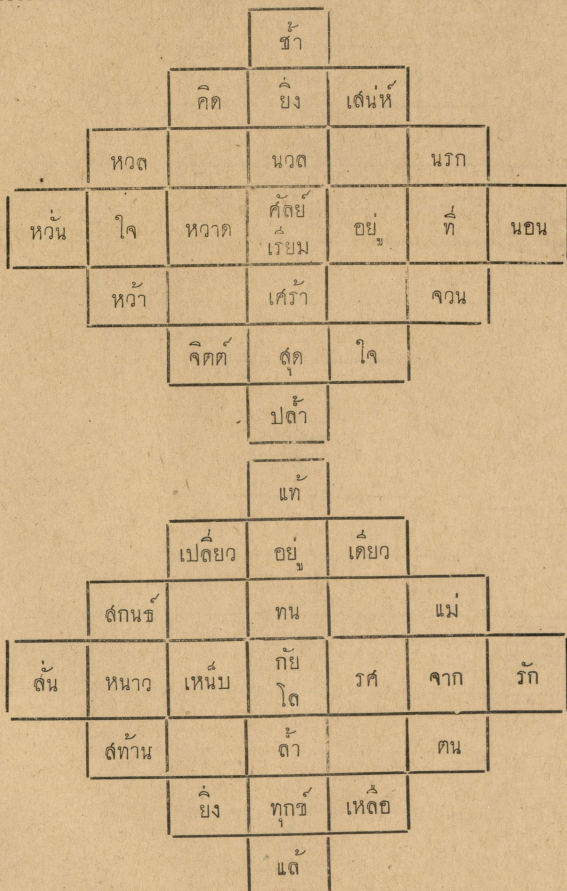

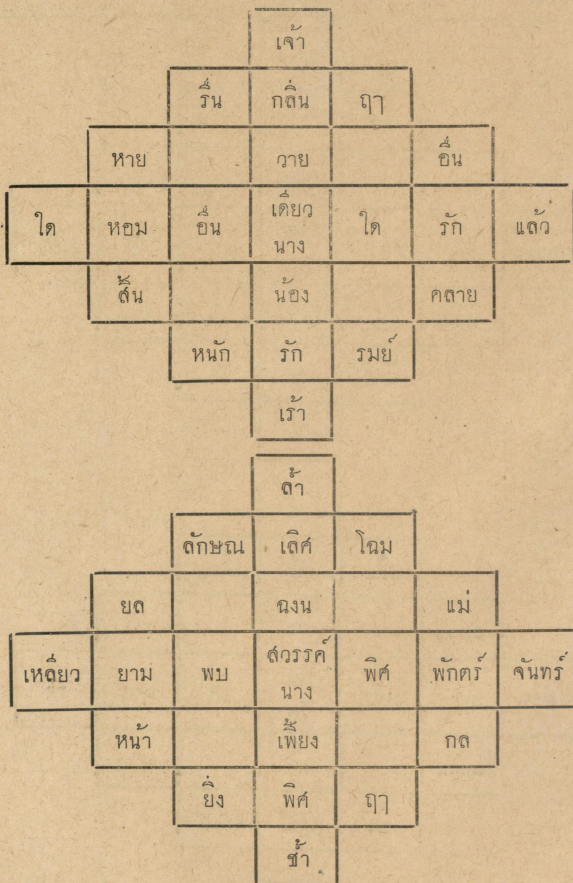
โดย “รัตติ”

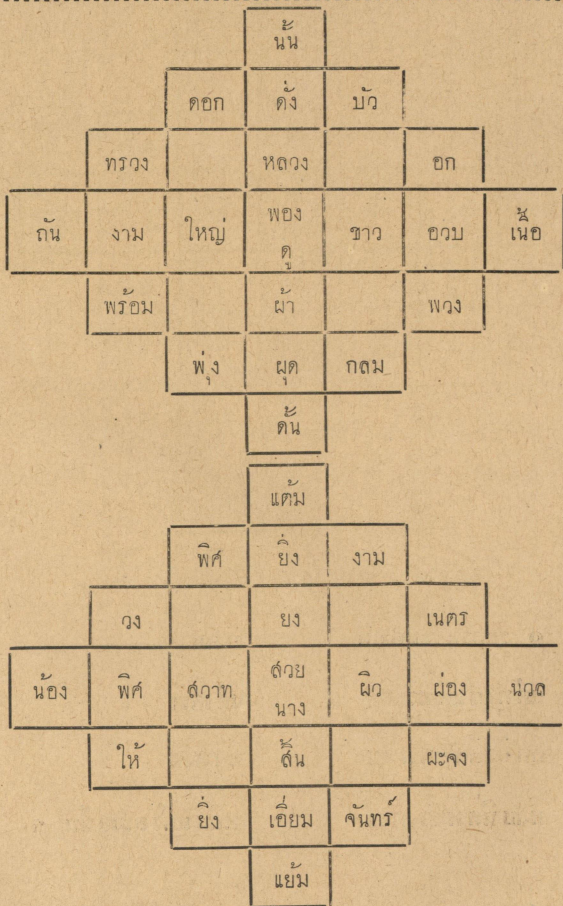

กลโคลง จาตุรทิศ

			วัย			
		พัด	พยุ	ต้อง		
	หนาว		ราว		อก	
รัก	ยาม	จาก	พัน ฟ้า	ผ้า	ห่ม	ตั้ง
	น้อง		ต้อง		หดาว	
		ระอุ	อก	เวียน		
			คล้าย			

			เศร้			
		ทกข	แต่	ทว		
	ทม		ทม		ต้ง	
ทวย	ระ	ทด	ฝั้น ดเมอ	ย้ง	ด็ก	หนาว
	แท		แล้ว		ทม	
		นิต	หลับ	ตา		
			เข้า			

กลโคลง จาตุรทิศ ถอดแล้ว

ให้ดู ตาม บท ท้าย ถอดเป็น ตัว อย่าง ดังนี้ :-

๑ ระทวย ระทด แท

ระทม

แต่ทุกข แต่ทว ทม

แต่เศร้

ด็ก ย้ง ด็ก หนาว ทม

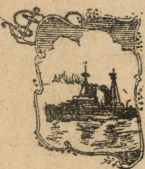
ด็ก ส้ง

หลับ นิต หลับ ตา เข้า

หลับ แล้ว ลเมอ ฝั้น ฯ

เข็มนาฬิกา

โดย นายจินตนาโรจน์ พันธุมโพธิ์

เช้าวันนั้น ท้องฟ้าอากาศแจ่มกระจ่าง ^{ขึ้น} พนทะเลปราศจากคลื่น
 ลมแรง รวนเรียบ รวด กับ หน้ากลอง เรือพิฆาตหลวงไตรอัมพ์ ไซ
 จักร ประมาณ ๓ นอติครั้ง ^{ขึ้น} ตั้งเข็ม เดินไปทางทิศเหนือแต่เบา ๆ เพื่อ
 ทำการตรวจฝั่ง แปซิฟิก ตามหน้าที่ ที่จริง ก่อน นำ ^{ขึ้น} น้ ๒ - ๓ วัน
 เรือไตรอัมพ์ ได้เข้าอยู่ เพื่อซ่อม ท่อ คอว์บีโด และ เสาวิทยุ ^{ขึ้น} ซึ่งทำให้
 นายเรือเอก เวสต์คอต ผู้บังคับการ หน้มน ออกจะพอใจมาก และ
 จะพอใจยิ่ง ^{ขึ้น} ถ้าเรือไตรอัมพ์ ต้อง คิดค้าง อยู่ใน อยู่ โดยไม่มีกำหนด
 เขาคิดว่า ถ้าผู้เป็นนายมา พบเขาในเวลานี้ ^{ขึ้น} แล้ว จะลงโทษเขาอย่าง
 ไร กันแน่ ในการ ที่เขาแต่ง ตัวผิดระเบียบ คือสวม รองเท้า หน้มน ทาง
 เกวี่ว ดี่ม่ว ^{ขึ้น} ผ้าพันคอ ส่น้ำเงิน แก่ผูกแน่น ทับ อยู่บน เสื้อที่มิได้ขัด
 ดูก ระตุ้ม แต่เขาไม่เอาใจใส่ต่อเหตุเหล่านี้ คงนั่ง อยู่เหนือ ถูก
 กรงบน ด้พาน ดำหรับ ถือ ท้าย ^{ขึ้น} ปล่อยให้ สมอง คิด อะไร ต่ออะไร ไป
 ตาม เพลงใน ที่สุด จะ หนัก อย่างไร ^{ขึ้น} มาก ก็ตาม เขาได้ หนีไป ส่น้ำ พันจ่า
 ที่ ทำการ ถือ ท้าย อยู่ ใน ห้อง

“บิตต์ บอก คอยด์ ที่เถอะว่าให้เตรียม อัดไฮไว้มาก ๆ ฉัน
อยาก จะ วัง เถ่นให้ สักกั”

พันจ้ายก มือ ขึ้น แตะ หมวก แสดง ว่า เข้าใจ คำสั่ง แล้ว พดาง
ก้ม ตะโกน ลงไป ตาม ท่อ ที่ ใช้ พุดไป ห้อง เครื่อง

เวดส์คอต นั่ง ชม ทะเล อยู่ สัก ครู่ หนึ่ง ก็มี ชาย รูป ร้าง ดำ สั้น แข็ง
แรง คน หนึ่ง บิน บิน ไต่ ขึ้น มา เขา หัน ไป ทาง ชาย ผู้ นั้น พดาง กล่าว ว่า
“โง่! คอยด์ อัดไฮไว้แล้ว หรือ”

คอยด์ เทรด์เลอร์ นายเรือโท ต้น กอด ประจำ เรือ ไทรอัมพ์ เช็ก
หนังสือ ที่ หน้า มาก แล้ว ตอบ ว่า “โอ้ นะ มี อยู่ พร้อม แล้ว ว่า แต่
จะไป ไหน กัน อีก ละ”

“ต้อง วัง เถ่น สัก พัก อยู่ ว้าง ๆ”

คอยด์ ยืน ทาง แขน รับ ตม ขยู่ สัก ครู่ หนึ่ง จึง กล่าว ว่า “แห่ม! ไฮ
ใน ห้อง เรือ นั้น มัน ไม่ ผิด อะไร กัน กับ เมือง นคร เดย มา ซี้”

“ถ้า งั้น ทำ ไหม ไม่ ขึ้น มา บน สวรรค์ นั้น บ้าง เถ” เวดส์คอต หัว
เราะ ตอบ “ยัง คิด จิต ๆ ยัง ตื่น กั — — อ้าว! มี ชาว อะไร หรือ?”
เขา หัน ไป ทาง จำ ประจำ วิทยุ ซึ่ง ถือ กระดาษ สั้น น้อย ออก มา สั่ง ให้ แล้ว
ตอบ ว่า “เรือ แกง การู ถูก ปล้น ครบ”

เวดส์คอต รับ กระดาษ มา ดู และ ขยู่ ทัก กล่าว ว่า “เฮอ! ที่ นเห็น จะ
หาย เหงา ละ คอยด์ แก ไป เตรียม ผี เท้า ของ แก ให้ ดี เถอะ ได้ ฟาด
กัน ตะวัน นี้ — อ้าว! บิตต์ คง เข้ม อุดร ภาค พายัพ เดิน หน้า เค็ม คั”

มิดดี พินจา ประจำเครื่อง ถือ ท้าย โยก สัญญา ห้อง เครื่อง พดาง
หมูน พวง มาดัย ตาม คำสั่ง ทันทิ ส่วน ดอยด์ หิน กตัม ตง บันได หายไป

ต่อมา เรือไทรอัมพ์ก็เปลี่ยนทางเดิน คงหัวไป ทางทิศ อุตระ ภาค
พายัพ จน เต็ม ๘ เท่า ส่วน เวสต์คอต ผู้บังคับ การ ควบคุม ต้อง ควบคุม ชน
ต้อง ตรวจ ด้าย กตัม ไป รอบ ๆ นาน ๆ ก็ พืม พำ ออก มา ว่า “ อ้อ!
เคราะห์ ที่ ไม่ มี หมอก เลย วัน นี้ ไม่ ยิง งัน ก็ แะ เหมือน กัน ”

เรือไทรอัมพ์ เต็ม ๘ เท่า ปลดปล่อย หัวเรือ อัน สูง ตระ
ห่าน แหวก น้ำ ไป โดย รวด เร็ว ถึง แม่น้ำ จักร ของ เรือ จะ รวด เร็ว ประ
การ ไต่ ก็ ตาม แต่ จะ ทน ใจ ผู้ บัง คับ การ หนุ่ ม ก็ หามิ ได้ ทง นี้อาจ
สังเกต ได้ จาก อาการ ที่ ถาม บ่อย ๆ ว่า “ เดิน เท่าไร ” เมื่อ ได้รับ คำ
ตอบ แล้ว ก็ ดัง ว่า “ เร่ง ชน ออก ” เช่น นั้น เสมอ ส่วน ด้าย ตาก ก็ สอด
ด้าย หา ผู้ กระ ทำ โจร กรรม ราว กับ พยัคฆ์ สอด ด้าย หา ภูษา หาว
ณ นั้น ใน ที่ สุด ตด กตัม ตง ถาม อย่าง เคย ว่า “ เดิน เท่าไร ”

“ ๔๐ แถว ครบ ”

“ เร่ง ชน ออก ”

“ เร่ง ชน ออก ”

ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง พิก้า ต่อ มา ขณะ ที่ เวสต์คอต กำลัง กระ ดับ กระ
ด้าย พร้อม กับ เรือ ที่ เต็ม ๘ เท่า กระ เดิน ชน มา เบียด สพาน จน โขก ก็ ได้
พบ เรือ “ แกร์ กาว ” เต็ม ตรง เข้า มา

เวสต์คอต ยืม ออก แทะ หิน ไป ดัง นาย ท้าย ว่า “ เมา เครื่อง แทะ
ดัง สัญญา ไป บอก ให้ ใหญ่ ”

ต่อมาดักครุใหญ่เรือแกงการูก็หยุดลอยดำอยู่เฉย ๆ ส่วนเรือไทรอัมพ์แด่นอ้อมท้ายเข้าไปข้าง ๆ เวลาคือตฉวยกระบอกลี้ดงามไปทันทีว่า “อย่างไรกัน”

กัปตันรูปร่างอ้วนคึกคักยืนอยู่บนสะพานชะโงกหน้าตอบว่า “ไม่ไหว มันชนเลยเกิดยางราวกับถ่างหน้าเทียว”

“รู้แล้ว รู้แล้ว แต่ว่าเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้ฟังหน่อยเถอะ”
เวลาคือตรึมคืบตบ

กัปตัน “เรือเรากำตังแด่นตรงจะไปซานฟรานซิสโก พอถึงตองติจูตเห็นเรือ ๕๕ ดักก็พบเรือพิฆาฏดำหนึ่งแด่นส่วนมา คนในเรือนั้นส่งสัญญาณให้เราหยุด แต่ถ้าไม่หยุดจะยิงตอร์ปิโด ที่แรกไอ้ผมก็จะไม่หยุดหรอก แต่เห็นมันหันท้อตอร์ปิโดมาทางเราจริง ๆ และคงคุ้มภัยด้วยเลยต้องต้มความคิดที่จะหันยอมหยุดให้มัน บินทุกกระบอกหันมาทางทั้งนั้น ลูกเรือในเรือดำนั้นตงเรือบทมาขึ้นเรือเราและบอกว่าสงสัยว่ามีของหนักจะขอค้น บู้โท! ให้ผมตายไปเดี๋ยวนี้ซี ไม่มีเลยเรื่องของคุณหรือของหนักอย่าง”
กัปตันทำมือทำไม้ประกอบก้นหน้าตายแล้วเล่าต่อไปว่า “ไอ้ผมจะไม่ยอมก็ไม่ได้ จึงปล่อยให้มันเล่นตามชอบใจ พอเลยขนเงินของบริษัทยุติกันแนตแบ่งกันไปเสียเรียบ ผมจะทำอะอะไรกันก็กลัวตอร์ปิโดของมัน เลยต้องยอม เห็นว่ารักษาสีวิตคนโดยผ่านไว้ก่อนดีกว่า”

“เรือพิฆาฏนั้นก็ปล่อง” เวลาคือตฉวย

“ ๓ ปดอง ๒ เต้า ”

“ ชก ชง ซาคิ อะไร ”

“ ฝรั่ง เค็ด ”

“ ซอ เต ”

“ ที่ ดำ เรือ พิฆาฏ ไม่มี ซ้อ แต่ ผม เห็น ที่ พวง มาดัย ชูชีพ ดูเหมือน เขียน ว่า เขม ทะเต ”

“ เขม ทะเต ” เวล็ค็อด ทวน คำ “ ถ้างั้น ก็ให้ พวก สัตต เก้า ที่ หาย ล่าบสูญไป นาน แล้ว นะ ชี ”

“ ยิ่งไงก็ไม่ทราบ แต่ให้พวกเขม ทะเต หายเงียบไป ๓-๔ ปี แล้ว ”

“ แต่มัน ก็ยังไม่ ถูกจับ ไม่ใช้ หรือ ถ้า มัน จะ หยด เลี้ยว ชั่วคราว เพราะ เห็น เจ้าหน้่า ที่ เขา กวด ชน ชน พอ เขา เงียบ กัน ไป มัน ก็ จะ โผล่ ขึ้น มา อีก และ กว่า เจ้าหน้่า ที่ จะ รู้ ตัก มัน ก็ เอา ได้ รวด ไป พัก หนึ่ง มัน ก็ อาจ ทำ ได้ ไม่ใช้ หรือ ”

“ อาจ เป็น ได้ ” ท่าน กัปตัน คด้อย ตาม

“ เห็น จะ ต้อง ลอง ฟาด กับ มัน ดู ดัก พัก ๓ ๓ ” เวล็ค็อด ตอบ พดาง หัน ไป บอก พันจ่า ถือ ท้าย ว่า “ เดิน หน้า เมา ๆ บิด ”

พันจ่า ผู้ ซึ่ง ถูก เรียก ชื่อ โยก ติญญา ห้องเครื่อง ตาม คำสั่ง ใน ไม่ช้า เรือ ไทร อัมพ ก็ เริ่ม แฉ่น ออก ห่าง จาก เรือ แกงการู ไป ทุก ที่

นายเรือเอก เวล็ค็อด ผู้บังคับการ หน้่า หนึ่ง อยู่ บน ราว ส้วพาน แห่ง เรือ พิฆาฏ ใช้ ส้มอง ครอบ ถึง กิจการ ที่ จะ พัง กระทำ แก่ พวก สัตต

อันเคยมีนามอุโฆษมาแต่ครั้งหนึ่ง การที่จะนำเรือพิฆาฏเข้า
เข้าไปนั้น คงจะไม่ทำผลอะไรให้ออกจากความน่าเห็ด เพราะถ้า
เจ้าพวกสัตว์เห็นก่อน มันก็หนีเสียเท่านั้นเอง หรือมีฉนวนก็ทำอะไร
มันไม่ได้ เมื่อมันไม่ได้กำลังทำการสัตว์นั้นหนีทางใดที่สัตว์ก็ต้อง
เดินกอดกับมัน

เมื่อนักถึงเดินกอด ทำให้เวสค์อศัยม ออก เข้าหนีไป ตั้งบิตต์
ว่า “หยุดเสียทีเถอะ ฉันอยากเดินอะไรให้สนุกสักที อ่า! บอก
ตุกเรือให้มาพร้อมกันที่นี้ทีเถอะ” เดียวแหละ

บิตต์ ปฏิบัติตามคำสั่งทันที ต่อมาเรือไทรอัมพ์ก็ตอยดำ
อยู่เฉยๆ ส่วนพวกตุกเรือก็พากันมาอออยู่บนคาบฟ้าเป็นกลุ่มใหญ่
พอเวสค์อศัยมแสดงปาวุธกาให้ตุกเรือฟังเสร็จแล้ว ก็มีการ
ชุมนุมทำงานกันพักใหญ่

ในครู่หนึ่งเรือพิฆาฏหลวงไทรอัมพ์ก็เปลี่ยนรูปซึ่งเคยองอาจ
กลับเป็นเรือค้าขายคร่ำคริดำหนึ่ง เวสค์อศัยมกับตุกเรือก็พลอยเปลี่ยน
รูปไปตามเรือด้วย

เวสค์อศัยมในอุบายของตนพรางออกคำสั่งว่า “เอาละบิตต์
ไปได้ ๕ นี้อ”

พอเสียงก๊ว้งก๊ว้งในห้วงเครื่องดังบดง เรือพิฆาฏก็ออก
ดำเนินไปตามเดิม

ข้อสำคัญที่เวสค์อศัยมเก็บตมก็คือขอเรือ และที่เรียกว่าเก็บ
ตมก็เพราะนักได้ ในขณะที่ชมโฉมร่างใหม่ของเรือเพดินจนรู้ดี
ว่ามีสิ่งหนึ่งขาดไป

“บอกคอยดว่า คงขอให้มันเสียหน่อย อา คอนเมอร์โดแหละ
จะได้คืนที่อื่นอีกหน่อย”

ในช่วง ๑๐ นาที ชื่อ คอนเมอร์โด ก็คิด อยู่ที่ข้างเรือโดยรีบร้อย
เรือพิฆาต ๓ ปดอง ๒ เต้า ชัก ขงชาติ ฝรั่งเศ็ดเต้นเออย มาเบา ๆ
ดูราวกับใจเย็นเสียเต็ม ประดา แต่ความจริงก็ออกจะเย็นจริงเสีย
ด้วย เพราะที่แทเรือดำนั้นก็คือเรือของพวกศัตรูอื่น มีนายว่า “เขม
ทะเด” และเมื่อได้เงินอันเป็นจำนวนต้นของ บริษัท เนชั่นแนล
แบงก์จากเรือแองการมาได้แล้ว โดยไม่มีอุปสรรคอันใด มาชักข้อ
พวกช่อง เขม ทะเด ก็รู้สึกโล่งอกเบาใจยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของมันก็คือนำเรือกับช่องซึ่งคงอยู่ที่แวน
คูเปอร์ เกิดฮาร์ดิง เจ้าหัวหน้าที่ของช่อง เขม ทะเด นั่งกินลม
ฝั่งอยู่บนตพาน้ำ ๆ นาน ๆ ก็ต้องถลองถ่าย ตา ดูรอบ ๆ เสียทีหนึ่ง
ถ้าจะกล่าวถึงรูปร่างแล้ว ก็จัดได้ว่าฮาร์ดิง เป็นคนที่ผู้หญิง
ไม่อยากจะถื่นหรือถื่นไม่ถื่น เพราะนอกจากร่างอันอ้วนเถอะเถ
กับผิวเนื้ออันหยาบคายดำคล้ำแล้วยังมีหนวดเครารุงรังเป็นที่น่ารัง
เกียจยิ่งนัก ส่วนเจ้าพวกตูกตูกตูก ซึ่งมีหน้าที่เป็นตูกเรืออยู่ใน
เรือดำนั้นจะได้มีร่างน่าชมไปกว่าตัวนายก็หาไม่ได้

ฮาร์ดิงนั่งตูกถลองพอชักจะเพิดนก็พอถ่ายตาไป ประสพภาพ
แห่งเรือดำ ๓ ปดอง ๒ เต้า เต้นมาแต่ไกล ภาพนี้ถึงกับทำให้ฮาร์ดิง
ชักถลองยาตูกออกจากปาก พดางเพ่งพิจารณาอยู่เป็นครู่ใหญ่

ครั้นแน่ใจแล้วว่า เป็นเรือค้าขายดำหนึ่ง ฮาร์ดิง ก็ ยืม แะ นึก มีน
เขยว ยิง นึก จึง ร้อง สั่ง บริวาร ว่า

“เฮ้ย ประจำหน้าที่ด้วย”

หัน ไป ทาง ชาย ผอม รูป ร้าง หน้า เกดียด คน หนึ่ง ซึ่ง ยืน ถือ ท้าย
อยู่ ดังนี้ว่า

“แซม สั่ง สัญญาให้มัน หยุด”

เจ้าบริษัทโจร ทำตาม คำสั่ง ทันทัก ใน ไม่ เข้า เรือ ดำ ซึ่ง ฮาร์ดิง
อ่าน ชื่อ ข้าง ๆ ว่า “ดอนเมอรโด” ก็ หยุด ตอย ดำ อยู่ กับ ที่ ส่วน
เรือ พิฆาฏ เข้ม ทะเล แด่น เข้า ไป หยุด อยู่ ใกล้ ๆ พอ พุด กัน ได้ ยิน

ฮาร์ดิง วาง ทำ อย่าง งาม อาจ ที่ สุด ตั้ง กระทุ้ง ถาม ดู เรือ ใน เรือ
ดอนเมอรโด ๒-๓ คน ว่า “ไต่ กับ ต้น เรือ บานี้ ไป ไหน?”

เวด ค็อกต ซึ่ง ถูก ฮาร์ดิง ตั้ง ชื่อ ว่า “ไต่ กับ ต้น เรือ บานี้” นึก
หัวเราะ อยู่ ใน ใจ แะ ดู เหมือน พึมพำ ออก มา ว่า “หนอย แน่ ไต่ เบรค
ดู ก้าม ใหญ่ จริง นะ” แะ ตอบ แทน ดู เรือ ว่า “อยู่ นี้ ยะ นาย จะ ธุระ
อะไร หรือ?”

ฮาร์ดิง หัน หน้า ขึ้น ไป มอง บน ด้พาน ของ เรือ ครี พอ เห็น ผู้ ตอบ
ครี เหมือน เรือ ก็ ตะคอก ถาม ไป อีก ว่า “นี่ เรือ ของ แก นะ ชื่อ อะไร?”

“ดอนเมอรโด ยะ” กับ ต้น ครี ตอบ อย่าง นอบน้อม ทำ ทาง ดู คน จิต

“จะไปไหน”

“นิว ออ เตียน”

“แกมีอะไรบ้าง”

“ไม่มีอะไรหรอกยะ”

“โอ้แกนี่โกหก ข้าสงสัยแกจริงๆ โหม แกแอบเอาเหล้าเถื่อนมาไม่ใช่หรือ?”

“เฮ้อๆ ก็มีบ้าง แต่เอาเถอะ อย่าเอะอะไปเลย ฉันทอมให้แกบ้าง”

“เออ! ถ้าแกพูดพอ เป็น คนได้ อย่างนี้ ก็ ไม่เป็นไร”

“ฮือ! โอ้หมอนี่ดูจริง” ท่านกับ ตน ครี บ่นในใจ

“นี่แน่ กับตน ถ้าข้าจะปล่อยแกไป ข้าก็มีความผิด เพราะ ฉนั้น ข้าจะ ต้องเอาแกไปด้วย แต่แกไม่ ต้อง ก้าว ข้าไม่เอาแกไป ไล่ตรงดোক”

“ถ้าไม่เอาไปไล่ตรง ละ ไปไหนๆ ก็ได้ทั้งนั้นแหละยะ”

ฮารตึง นึก ข้าในใจ และ มั่นใจ ว่า เรือ ดอนเมอร์ โต คง เป็น เรือ ตัก
ตอบ ของ หน้ ภาษ์ จริง นึก ว่า กัด ดอก ก็ ได้ เหล้า ไป เมากัน ตัก พัก หนึ่ง

“เฮ้อ กับตน ข้าไม่ ดาก เอาแกไปไหน ดอก แต่ นี่ เน่ งั่ง เหล้า
มาเถอะ ข้าจะปล่อยแกไป”

“ได้ซีได้ เอาไปให้เดี๋ยวนี้แหละ” กับตน ครี ตอบ พตาง ตั้ง
ตูด มุ่น ว่า “เฮ้ย! แม็ก เอาเรือ บท ตง ที่ โวยี เร็วๆ หน่อย”

เจ้าแม็ก ตูด เรือ รูป ร้าง ตำ ดัน จัด เจง หย่อน เรือ บท ตง ตาม คำ ตั้ง
ในไม่ช้า ตูด เรือ ดี คน กับ กับตน คน หนึ่ง ก็ ตง ประจำ อยู่ ใน เรือ
พร้อม กัน นอกจาก นี้ ยังมี ตงใหญ่ อีก ๓ ตง บรรทุก ไป ด้วย

“ฮาร์ตัง ข้าสงสัยว่าไอเรื่อของแกนะ มันไม่ใช่คอนเมอร์โตหรอก”

“แกคาบอดหรือ เห็นไหมที่ข้างเรื่อนั้นเขียนว่าอะไร”

“แต่ที่เรื่อบนนั้นเขียนว่าไทรอัมพ์ ถ้าแกฉลาดพอที่จะทำอย่างอื่นได้ ก็ควรลบชื่อไทรอัมพ์ออกเสีย แล้วเขียนคอนเมอร์โตแทน และข้าเชื่อว่แกคือผู้บังคับการเรื่อพิฆาฏ หดวงไทรอัมพ์ และในต่งนั้นก็คือถ่านหินแทนที่จะเป็นขวดเหล้า” หันไปทางบริวาร
ต้องคนที่ยืนอยู่ข้างหลังกล่าวว่า “ยมพาเจ้าพวกนี้ไปเก็บเสีย
แล้วยังไอเรื่อนั้นให้จม”

“ฮูอะ มันจะได้อะไร” เวลส์คอตตอบพาดสังบริวารว่า “พาดกับมัน พวกเรา อย่าให้มันยังได้”

พอขาดคำก็พุ่งหมัดเข้าใต้หน้าฮาร์ตัง ฉาดใหญ่ เป็นหมัดที่เตรียมอยู่นาน แล้วจึงโดนที่เหมาะ กระทำให้ร่างอันอ่อนทอระของฮาร์ตังหงายหลัง กระเด็นไปราวกับถูกจับขว้าง ส่วนลูกสมุนทั้งสี่เชื่อความสามารถของผู้บังคับการ จึงได้วิ่งผลัดออก

แม็ก ถูกเรื่อคนที่หนึ่งตรงเข้าจับมือพนักงานคอรบีโด ซึ่งกำลังเตรียมจะเอาลูกคอรบีโดได้ท้อ

วิตเดียม ลูกเรื่อคนที่สองปราดไปที่บนหัวเรื่อ และตรงเข้าใช้หมัดอันแข็งแกร่งแทงหน้าใจ ทั้งสอง

ย็อส วิไปที่บนท้าย ส่วนทิมปราดไปที่ประตู ซึ่งจะลงไปห้องเครื่อง เข้าจับมือข้างกตและข้างไฟ ที่พยายามจะขึ้นมาช่วยพวกของคนใช้มือและเท้ากับเคระค่อยไม่เลือก

ที่จริงการต่อสู้ในเรือพิฆาตสี่ต้นนั้น ฝ่ายเวรค์คอต ออกจะ
เสียเปรียบมาก เพราะพวกของตัวมีแค่เพียงสี่คนเท่านั้น และ
คนหนึ่งๆก็ต้องต่อสู้กับโจรถึงสองคน นอกจากเวรค์คอตกับทิม
ซึ่งต้องออกแรงมากกว่า เพราะคู่ปรับภักษ์ของทิมนั้นมีจำนวนถึง
ห้าต่อหนึ่ง แต่อาศัยไซญัมดีและผีหมัดอันเข้มแข็งจึงต้านทานไม่
ให้โจรทั้งห้าเข้ามาทำลารช่วยเหลือต่อภัยของมันได้

การต่อสู้ไต่ระหว่ง สองต่อหนึ่ง - สามต่อหนึ่ง - ห้าต่อหนึ่ง
ได้เป็นไปอย่างทรหดอดทน แต่มิได้ผ่านพ้นสายตาของคอยด์ และ
ถูกเรือที่เหลื่ออยู่ในเรือพิฆาตนั้นเลย ถูกเรือเหล่านั้นพากันแสดง
อาการค้นไม้ค้นมือ เมื่อเห็นผู้บังคับการและเพื่อนของตนทำการ
ซิงชัยด้วยท่าหมัดอย่างลับสัน พอได้รับคำสั่งจากคอยด์ว่า “พวก
เราไปช่วยเร็ว” พวกถูกเรือก็รีบทำตามคำสั่งด้วยความเต็มใจทันที

หน้าที่ของเวรค์คอต ก็คือป้องกันไม่ให้โจรทั้งสามจับตน
ได้และไม่ให้หนีได้ด้วย เพราะปรากฏว่าเมื่อได้พุ่งหมัดไปที่ศัตรู
คนหนึ่งและเหวี่ยงฮาร์ดิงกระเด็นไปด้วยวิชาวิทยิตศุแล้ว เจ้าคนแรก
ขยับจะถอย แต่เวรค์คอตโดดไปตะกรุบต้นคอไว้ได้และจับฟาดตกับ
ฟันโดยเร็ว แทนที่เจ้านั้นจะถูกชนทำการซิงชัยต่อไป มันถลันนอน
แน่นิ่งแสดงว่าถึงซึ่งวิบัติญภาพแล้ว

ฮาร์ดิงโกรธจัด คำที่คนทั้งสามคนจับคนๆเดียวไม่ได้ มัน
พยายามเข้าไต่เอง ก็ต้องกระเด็นกลับเพราะผีหมัดแห่งนายเรือเอก เจ้าคน

หนึ่ง รูป ร่างสูง ซึ่ง ลงไปนอน อยู่ นาน แล้ว พอ เห็น หัว หน้า ลงไป ดัน อยู่
มัน ก็ เวไป ริม ตุ๊ก กรง จะ ทำการ แก่ แค้น แทน หัว หน้า ก่อน ที่ มัน จะ
ได้ ทำ เวล คี้อด ได้ ปรี ได้ หมด ขวา พุง ปัง เข้า ที่ ชาย คาง เจ้านั้น
กระเด็น - ผงะ หาย ลงไป พึง ตุ๊ก กรง แต่ เวล คี้อด ไม่ ปล่อย โอกาส ให้
มัน อีก ทยาน เข้า ถึง ตัว - มือ ซ้าย ค้ำ คอ หมด ขวา ซอย ถี อยู่ บน หน้า

ฮาร์ดิง ตก ชน ได้ พอ เห็น ภาพ อัน ไม่ น่า ดู เช่น นั้น ก็ โดด เข้า
ตัว คี้อ นาย เรือ เอก พอ นาย เรือ เอก ปล่อย มือ จาก ไช้ ไจว มัน ก็
ทำการ หล่น ตูม ลง ไป ใน น้ำ ฮาร์ดิง เข้าใจ ว่า ตน กำลัง ความ มี ชัย เข้า ไว้
ใน กำมือ แล้ว เพราะ คอ แห่ง นาย เรือ เอก ถูก รั้ง แน่น อยู่ ใน วง แขน ของ
มัน จะ ตก ไป ทาง ไหน ก็ได้ ตาม ความ ชอบใจ แต่ ความ เข้าใจ ของ
มัน ผิด ถนัด เพราะ เวล คี้อด ได้ รวบ รวม กำลัง ใช้ ความ พยายาม แสดง
ทำ วิชชา ยิวยิตสู จับ มัน ดี ดัง กา กัด บั ฮาร์ดิง กระเด็น หัว ไป ช้าง หน้า
แต่ ก็ ซา ตี ไจว ใจ เพ็ชร คน หนึ่ง เหมือน กัน พอ ตก ชน ได้ ก็ วัง ชุน เข้า
มา เวล คี้อด หลบ หมด เสีย นิด หน่อย พยายาม ย่อ ตัว ลง หนุน ฮาร์ดิง
เตย กระเด็น ลง ไป ตาม ช่อง บัน ไค แต่นาย เรือ เอก ก็ ไม่ กระทบ คง ผ่น
ลง ไป ตุ่ม บอน กัน ช้าง ต่าง อีก แต่ ใน ตอน นี้ เสีย ที่ ปล่อยให้ คู่ ประบักษ์
ทำการ ตี ออก คอ ไว้ ได้ ถึง เช่น นั้น นาย เรือ เอก จะ ยอม จน มุม ก็ หา มิ
ได้ คง กระทำการ บัง กัน เค็ม ความ สามารถ จน เสีย ผ่า ฉก ขาด
เหลือ แต่ ทาง เก่ง ตัว เดียว เท่านั้น พอ มี ท่า ก็ ค่อย ยอ ซา เข้า ได้ ออก ของ
คู่ ประบักษ์ และ ถีบ ผ่ง ออก ไป ทันที ฮาร์ดิง กระเด็น ไป คัด บัน ไค เข้า

โครมใหญ่ ในตอนนั้น ชักชขาดเพราะ เมื่อหาย จุก แล้วยังไม่กล้า
เข้า คงกระทำการคุมเชิงอยู่ ในที่สุดพอมีโอกาสดีกี้ปริ้เข้าได้
จะเป็นด้วยเขาผิดทำหรืออย่างไร ก็ตาม จึงได้ โดนหมัด ซึ่งเวดส์คอต
ตั้งหลักไว้คอย รับ หน้าหงายกลับ มา มันใช้ความพยายาม อีก ครั้ง
หนึ่ง แต่หมัดที่สอง เหมาะกว่า ครั้งแรกเพราะ ปรากฏว่า ช่างดึง กระ
เด็นลงไป นิ่งอยู่กับที่

การต่อสู้ใน ระหว่าง ทีม กับ พวก ช่างกลในที่สุดก็ ยุติลงโดย พวก
ช่างกลใช้ปืนยิงออกมา ฉนั้นถึง ทีมจะ หมัดเด็ด ปานใดก็ คง ต้อง
ยอมแพ้เป็น ขรรพมา พวกช่างกลต่างเฮ กันขึ้น มา แต่ไม่ทันการเสีย
แล้ว เพราะ พวก ถูกเรือ พิชางู ที่ ตาม มา ช่วยเหลือ ที่ หลงได้ จึง เข้า
ได้ และ ขยับ ปืน พวกจะยิง แต่เวดส์คอต ห้ามไว้ทัน และ ร้อง สั่งให้ จับ
โดย ตะม่อม ต่อมา พวกโจร เหล่านั้นก็ ถูกขัง อยู่ใน ห้อง ทองเรือ ทั้งหมด
เวดส์คอต จัดการ แบ่ง ถูกเรือในเรือ ของ ตนมา กำกับ เรือ ของ ช่อง
เข้ม ทะเด เส่ร์จ แล้วยก กลับ มา เรือ ของ ตน และ แล่น นำ เรือ พิชางู เซดย
เข้าสู่น่านน้ำ สหพันธรัฐอเมริกา

ต่อมา อีก ๗-๘ วัน ศาสตราจารย์ คัดสิน ให้จำคุกพวกโจร ช่อง เข้ม ทะเด
ใน ฐาน ที่ ทำการ ลักขโมย เรือ เรียบ ร้อย

ส่วนเวดส์คอตกับ ทีม ถูกเรือ ก็ ถูกส่ง เข้า โรง พยาบาล เพื่อ รักษา
บาดเจ็บ เพราะเวดส์คอต มี ขอบบวม หมัด ทั้ง สองข้าง ต้องให้ แพทย์
ผ่าเอา หนอง ออก ส่วนบำเหน็จ ที่ได้รับ ก็ คือ ถูก กักขัง ๒๔ ชั่วโมง พิภา
ใน ฐาน ที่ เอาเรือ รับ หดงไป ปลดอม แปลง เล่น ตาม ชอบใจ.

พาลี ลอน นื่อง

(อินทรวีเชียร ฉันท์)

๑ เพรง กาด พระยาพา
เวื่อง ฤทธิ วนพี

๑ อินทร์ พรหม ดับ นาม
ขัด ขัน บุรินทร์

๑ เพ็ญ โภค พิพิธ ภาณ
ราชูป โภค ยง

๑ เทอด เกียรติยศ พา
เดช ฅบ พระบุรี

๑ โอ้ พานเรศร์ ชาญ
ต้อง สัทธิศรัชย์

๑ ฝ่าย ขุน พระยาพา
หัตถ์ กุม พระศรี แต่ง

๑ มา พี่ จะ สอน ภา
เชษฐา จะ ฅา ตาย

๑ จง พึ่ง ยุคต บาท
องคต นะ อา หาดาน

นรราช พาลี

วิภาพ พดกร

กร ชาม แดียง สยอน

นคเรศ์ สติต องค์

ทะ อนันต์ วิดิย บง

ยศ์ เกิด เติม คีร์

นรราช พาลี

วระเดช กระตื่อง โทด

อวด่าน ซิพิต ขัย

หวิพงศ์ พระทอง แผลง

นร คว่า มีทั้น แทง

แตง ก็ เวี่ยง พระนื่อง ชาย

ษิตะ ตำระ สับ หมาย

ชีวะ แดก บ คง ปราณ

อิธิราช ภูบาล

นิจะ รักษ์ ส้มค กัน

๑ เผ้าแหน พระบาท
อย่าห่าง ถัด หั้น

๑ หิ้งไธศุข ครัด ถาม
จง น้อย ด้นอง โน

๑ ปราสาท พระราช มณ
พัง เกรง แทะ เร่ง พัง

๑ ตำสาว สนม ร้าง
บำเรอ พระทรง ชัย

๑ หิ้งไธศุข จะ ทูต ทวน
ทอด ทัก นาคา

๑ ไค อรรถ พระองค์ ไกรธ
ทูต แด่ รบอบ ดำ

๑ คำหนัก พระราช อา
อย่า ถุก สุก ชน

๑ หิ้งไธศุข จะ เผ้า องค์
โกด ชิด พระภูมิ

๑ ไก่ นัก ผิ ทรง ครัด
ปาน กลาง บโกด ไก่

๑ หิ้งไธศุข ราง วัด
อย่า ชิด พระบาท

๑ ยาม เมื่อ พระทรง ครัด
เจียไธศุข ดัด บโน

มูติกา พระ ทรง ชรรม
จิตระ เห็น ตะเมนไป

คติ ความ ประภาส ไช
ณะเพาะ ช้อ ประสงค์ หวัง
จิระ บน นิเวศน์ วัง

บ ประมาท จะ มาไป

ตุจะ นาง ดุราตัย
มณะ พอก ก็ พัง ยา

ณ ขบจน ระเบิด คำ

เพาะ พระพักตร์ ด้นอง ชาน

ชพิโรธ จะ ท่วง ทาน

ศุภไธศุข มงคล

ด้นะ อย่า ตะเลง ดน

บมิใช่ วิสัย ดี

หริพงค์ บัด ศรั

ยตะ เหมือน ทนงไป

ก็ บชิต ตระหนักใจ

พิศะ เพียง จะ พอด ดี

คณะ สรรพจะ เล่น

อนุโธม เณดย ไช

ก็ รมัต ระวังใจ

สุวพจน์ คั่น ตาม

๑ เข้าเฝ้าฯ จะเสด็จ โภ

เกิดอก เปน อุทร ยาม

๑ ยืน เติร และ ตก นั่ง

อย่า หยิ่ง จะ หย่อน ฝน

๑ อย่า ถอบ ส้มากม

เปรม ยั่ว ยะ ยวน ยี่

๑ อย่า คิด ประพฤติ พาด

ดื้อ ส้าว ปรเกรง ย่า

๑ เรื่อง ไต ฝิร่าย แรง

อย่า คั่ง และ ค้าง วัน

๑ ลูก หลาน สุกุด ดัน

ฝาก เบอง พระบาท บงศ์

๑ เงิน ทอง กระทรง คลัง

อย่า คิด กระทำ การ

๑ ภักดี พระจอม จักร

ท้าว กวี จะ ทำ กถ

๑ ยาม เพลว โรง การ

ผิด ถูก ก็ อย่า มี

๑ ใคร ไหน ประกอบ นำ

นำ ทูต ถวาย คง

ชนะ โอชะ มุม มาม

ชนะ เมื่อ จด จด

จิตร คง ระวัง ตน

คุณะ เลื่อม ก็ เดี่ยว ค่ำ

พระต้นม ต้นท ปรีดี

ทุจวิติ มิ เทียง ธรรม

มณะ หาญวิ ชัก นำ

กะติ มี นิด ครัน

ก็ แดง พระทรง ธรรม

คติ น วิถิ ตรง

คติ พัน รุพ ดย

ปฏิบัติ พระจอม ปราณ

ก็ สพรัง ม ไหพา

จุระกรรม กะติ ผล

หริวัณ พระจอม พด

กุระ คอบ มิ ชอบ ที่

พระ ประทาน ณ เสน

พจิ สอด และ แชน องค์

คุณธรรม ประเสริฐ ยง

กรุณา และ ไมตรี

๑ ใคร ร้าย ระบายนอก

อย่า ทูต นะ พ้อ ศรี

๑ ยาม บั๊จจันึก รอน

อาศำ ส้มค หาม

๑ เปน ตาย ถวาย ชี

ฝาก กาย ประภาค นาม

๑ จัก เรือง กระเดื่อง ด้อ

พงศาวิदारไป

๑ พิศ ที่ เถอะ น้อย รัก

ยาม ค้อง ประดัย ตาม

๑ ดั้น สังก์ ปด้อย ศรี

ส้มภพ สุราดัย

๑ เพิ่ม พัฒนารมณ

บำเรอ อนันต์ เนือง

๑ ปวง เหล่า พศกนี

พึง บุญย พระทรง ชัย

๑ พระราม ดิถกัญญ

อาณา ประชา ชาติ

๑ ควร จำ ทหาร เอก

เยี่ยง เช่น กระพาด

คณะ นอก พระบุรี

อนชา และ อา หาดาน

พระนคร กระทำ ราญ

รณะยุทธ สงคราม

พิศไว้ ณะ วงศ์ งาม

สุรชาติ ทหาร ชัย

กิติ ชื่อ ระเบิด ใน

ณ อนาคตา กาด

จะ ประจักษ์ ฤกษ์ชัย หาม

บ มิ คิด ชีพิศ ชัย

อูระ รอน ละลายไป

ณะ สดงาน พิมาน เมือง

และ ด้นม อร่าม เรือง

นิจะทุก ทิวาไป

กระพด เมืองไท

วร โพิช สัมภาร

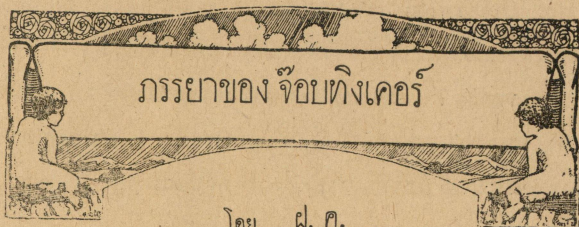
ฐณปัจจุบัน กาด

สุกเขม และ เปรม ปรัด

อดิเรก ประภรณ์ มี

อนุดาตัก แดงทอง ๗

จามเรศวร ภิรมย์จิต.

ภรรยาของ จ๊อบทิงเคอร์

โดย ฝ. ค.

สำหรับผมแล้ว จ๊อบทิงเคอร์ ผมมิได้เชื่อในเรื่องนั้นเลยจน
นิดเดียว ตั้งแต่แรก ตูมัน เป็นสิ่งที่จะเป็นเช่นนั้นจริงไม่ได้ อย่างเด็ดขาด
แท้, ถ้าจะมาตอง นักดูว่าเรือบินเอย ไทโรเดรไม่มีสายเอย และอะไร
ค่ออะไร อักเยอะเยอะ แต่ก่อนใคร นักบั้งว่ามัน อาจเกิดมีขึ้นได้
ทั้ง ค่อไป หรือเราก้ยังไม่ทราบ ว่าจะมีอะไร แปลกหู แปลกตา เกิดขึ้นอีก
เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่กล้า ปฏิเสธว่าไม่เชื่อ และเลยวาง กฏ ลงไป
เสียทีเดียว ว่าจำจะต้อง เบ็ดหู เบ็ดตา อยู่เสมอ

ต้นเหตุครั้งนี้ เกิดจาก วันโฮติเต ของ นายจ๊อบ ทิงเคอร์ เขาเป็น
คนที่ใช้วัน หยุดงาน สำหรับ เทียว เป็น ส่วน มาก และสำหรับ ฝูงคน
ในตำบลนี้ แล้วเป็นไม่มีใครที่จะได้ ไป เทียวไกล ๆ เหมือนเขา

“คราวนี้เขาไป ถึงไหน รึไหม?” อันออกโฮตมส์ ซึ่ง นั่ง อยู่ใน
โรงขาย สุรา ของผม ถาม ขึ้น

“ไปเที่ยวค้าบดที่เขาเรียกกันว่า ‘เกาะคน’ โยนานาวิคัลตอบ
เขาเป็นผู้ที่พลอยมี ส่วน รั้งเดียว หมดไม่ ว่าใคร จะ ทำอะไร กัน

“เกาะคน รึ?” เอนเนอริโอคัลถาม พร้อมทั้ง อาการ ที่เงยหน้า
ขึ้น มอง แสดง ทำ ประหลาดใจ “ยังงั้น ฉัน ก็ ทาย ได้ ว่า เขา จะ ต้อง มี
เรื่อง แปลก ๆ มา เต้าให้ พวกเรา พัง เมื่อ เขากลับ มา เพราะ ที่ เกาะคน
นั้น นะ แมวไม่มีหาง และ ผู้ชาย ทุกคน มีขา สามขา”

“เหลวไหล!” วิคัล พูด พดาง หัวเราะ โดย ความ ดุหมั่น ซึ่ง พวก
เรา ทุก ๆ คน ก็ พลอย ผสมโรง ไป ด้วย

“มันไม่เหลวไหล” โอคัล พูด เตียงแข็ง “ฉัน ได้ อ่าน ใน หนังสือ
เป็น ตัวพิมพ์ ด้วย ลูกกระต๊อ ของฉัน เอง เทียนนา, ต้ายาย”

คำ รับ รอง ของ เขา ทำ เขา พวกเรา ที่ กำลัง หัวเราะ หยุด ชัก ไป
หลาย คน เพราะ โอคัล เป็น คน ได้ อ่าน หนังสือ หนังสือ หา มาก กว่า ใคร ๆ
ทั้ง สิ้น และ เขามัก จะ มี เรื่อง แปลก ๆ ซึ่ง พวกเรา ไม่ เคย ได้ ยิน มา เต้า
ให้ พัง ยิ่ง กว่า นั้น อีก ชาย แปลก หน้า ซึ่ง กำลัง นั่ง อยู่ เงียบ ๆ ที่ มุม
ห้อง ก็ พูด หนุน ขึ้น มา ว่า

“ตาม ที่ ท่าน ผู้ นั้น ถูก ต้อง ดี ที่ เดียว แม้ยาย ของ ญาตี
ของ ฉัน ได้ แมว มา จาก เกาะคน ตัวหนึ่ง มันไม่มีหาง”

“เห็นไหม ต๊ะ!” โอคัล รับ พูด ขึ้น มา โดย ความ พอใจ ที่มี ชัยชนะ
“เิง ถูก ตาม ที่ ฉัน บอก ไหม? ดูเถะ พยาน ที่ จะ รับ รอง ว่า เป็น ความ
จริง ก็ มี อยู่ ที่ นี้ ทน โท่ เต้า”

“เขา อาจ เป็น พยาน ใน เรื่อง แมว ไม่ มี หาง” วิคส์ พูด “เพราะ มัน เป็น การ ง่าย ที่ จะ คัด มัน ออก เสีย เพื่อ หดออก ตรง เพื่อน มนุษย์” แต่ สำหรับ ซา น่ะ มัน อีก เรื่อง หนึ่ง ต่าง หาก คน ซ่าม ซา! แม่ จ้าว ไฉน, แต่นัก ก็ ไม่ น่า เชื่อ เสีย แลว” เขา แล่ตง ทำ ดูหมิ่น เค็ม ที่

แต่ คราว นี้ พวก เรา ไม่ ได้ หิว ไร ชน ดัง ที่ เขา คิด เพราะ ต่าง คน ต่าง ก็ นึก ว่า ทำ ตัว เป็น กตาง ใจ ดี กว่า

วิตเตยม บัดดี ซึ่ง เป็น ผู้ ที่ มีความ ใฝ่ พริบ มากกว่า เพื่อน พูด ชน ว่า “มี สิ่ง ต่าง ๆ ใน เมือง นอก ที่ เป็น ของ แปรตก สำหรับ เรา เช่น กับ ฉันทเคย ได้ ยิน ว่า ใน เมือง จัน ซึ่ง เป็น เมือง ที่ ตั้ง ถ้วย บน ซาม บน มาขาย เรา ผู้ชาย ทุกคน มี หาง หมู เรา นี้ แหะ ระ ออก ชน จาก ห้วย ยาว ๆ ฉันทนึก ถึง ที่ ไรวี แลว ช่าง รู้ ดี ว่า มัน แปรตก เสีย จริง ๆ และ ดุ ของ ฉันท คน หนึ่ง เกิด ใน เกาะ ไอร์ แตน ดมี นัว เทา ถึง ช่าง ตะ หก นัว ท่าน คง จะ ไม่ เชื่อ เลย ถ้า มอง ดู รong เทา ของ แก่

“นั่น ก็ จริง อยู่” วิคส์ ซึ่ง เป็น ช่าง เย็บ รong เทา กล่าว คัด ยัย ตาม “ท่าน อาจ ช้อน ไม่ ให้ เห็น นัว พิเศษ ได้ ถ้า สวม รong เทา ที่ คัด ดี ๆ แต่ เจ้า ซ่าม ซา น่ะ มัน คน ตะ เรือง คง จะมี คน เห็น แลว นำ เอา มา โฉย กัน ใหญ่ โต ถ้า.....”

“แต่ เขาก็ โฉย กัน แลว” โอคส์ ซึ่ง พูด “ก็ ฉันท ไม่ ได้ บอก ท่าน หรือ ว่า ฉันท ได้ อ่าน หนังสือ พิมพ์ ท่าน เอง นั้น แหะ ไม่ อ่าน ช่าง คราว ใด ไร เอา แต่ ชุก หิว อยู่ ใน บ้าน จัง โง่ นึก ไม่ รู้ จัก ความ เปน ไป ของ โลก”

“เหม! มันคงจะเปิดองผ้าขึ้นอีกมากมาย” เอมอช บอด
ข้าง คัดเสื้อ พุดขึ้น ดอยๆ

“เปิดองทำไม?” ผมถาม

“จะทำไมเสียอีกล่ะ” เขาตอบ “ก็ต้อง คัด ทางเอง สำหรับ
คน อย่าง นน ดุช”

วิคส์ จึง สอด ขึ้น ว่า “แน่ละ ท่านจะต้อง คัด ให้มี ตามขา ขว
ซ้าย และ กตาง เหม, ทำทาง คง หรุ มาก พอ คัด แล้ว”

“เออ, แล้วเขาจะ ชี้อย่างไร กันล่ะ?” ฮอดเจต ซึ่ง มา จาก นา
ทาง เหนือ ถาม ขึ้น

“และจะ ขึ้น บันได ทำไหน กัน?” เบนไมตต์ ข้าง ก่อสร้าง ถาม

“สำหรับ ตัวฉัน” พอร์สัน ชาย ขรา พุด ขึ้น ใน ขณะที่ เขากำลัง
ใช้ ไม้ ทำว ดองอัน พุง ตัว จะ เดิน กลับ บ้าน “ฉัน นึก ว่า คน ขรรพดา
เขามี ต้องทำ เขาก็ คง พอใจ แล้ว ท่าน จง เก็บ เขา ขา พิเศษ ไว้ ให้
กับ ผู้ ที่ เขา ต้องการ เกิด”

นี่แหละ ท่าน ทง หลาย ครัว เดิม ที่ เดียว ก็ พุด กัน เป็น เชิง เล่น
จริง ๆ ครัว นอกจาก เอนเนอร์ โอคส์ คน เดียว แล้ว ผม ไม่ รับ รอง เลย
ว่า จะมี ผู้ใด เชื่อ ว่า เป็น ของ จริง แต่มัน ก็ ทำ เขา พอก ชาว บ้าน
แถบนี้ โงะ กัน และ ออก ความ เห็น กัน ต่าง ๆ นา นา และ ทุก ๆ คน พา
กัน กระหาย อยาก จะ ให้ จี๋บ ทิง เคอร์ กลับ เสีย เร็ว ๆ จะได้ ถาม ดู ให้ รู้ แน่

ใน คิมหันตฤดู คราวนี้ บังเอิญ จี๋บ ก็ ไป เทียว ค้าง วัน ค้าง คืน เดี่ยวนาน
ยิ่ง กว่า คราว ไหน ๆ หมด ทำ เขา พวก เรา สะเง้อ คอ เมื่อย ไป ตาม ๆ กัน

ทั้งไม่มีผู้ใด ทราบ ว่าอะไร คอย หน่วง เหนี่ยว เขาไว้ด้วย ท่าน ต้องนึก
 คิด หรือ ว่า พวกเรา จะ รู้สึก ประหลาดใจ และ คั่นเค้น ปานใด เมื่อได้
 รับข่าว จาก เกาเรคน ว่า จ๊อบได้ แต่งงาน กับ หญิงแม่หม้าย คนหนึ่ง ใน เมือง
 นั้น และ จะนำ ภรรยา ของเขา กลับมา สู่ ที่พำนัก ใน วันเสาร์ นาน แหะ
 “ด๊อ” ผม พุด เมื่อ พวกเรา ค่อย คด้าย ความ คั่น เค้น ไป บ้าง
 “นี่ คือ ผล ของ การ ท้อง เทียว ของ เขา ซึ่ง ฉัน ไม่ นึก ไม่ ผัน เหย ท่าน
 นึก ว่า” ผม พุด เมื่อ ได้ สืบ ตาม นาย โอคส์ “สิ่ง ที่ ท่าน เคย พุด นั้น จะ
 เป็น จริง ใน คราวนี้ ด้วย หรือ?”

“ท่าน หมาย ความ ว่า กระไร?” โอคส์ ถาม

“อ้าว! ก็อะไร เสีย อีก ละ” ผม พุด “เรื่อง ผู้หญิง คนนั้น นะซี
 ท่าน ดืมไป แล้ว หรือ ว่า ท่าน เคย เอา ให้ พวกเรา พัง ว่า ผู้ชาย ที่ เกาเรคน
 มี ขา สาม ขา”

โอคส์ แดงดำ ทำไม่ แน่ใจ และ ดูเหมือน อยากรู้อยากเห็น บัด ๆ เสีย ด้วย
 “เพราะ ความ เท็จจริง โดด จะ มา ปรากฏ อยู่ แล้ว”

“ที่ ฉัน พุด นั้น นะ เพราะ ผู้ชาย ต่าง หาก” เขา พุด ชน ภาย หดัง
 “แต่ ฉัน เข้าใจ ว่า ผู้หญิง ก็ คง เป็น เช่น เดียว กัน”

“แน่นอน ที่เดียว คง เหมือน กัน” วิคส์ พุด กระทุ้ง ด้วยเสียง แหบ
 ห้าว “ถ้า ดัง ว่า เชื้อสาย เคย มี สาม ขา มา แล้ว ท่าน จะ ไป ชัด คั่น ว่า
 มี นะ เพราะ ชาย หญิง ไม่ มี นั่น ไม่ได้”

“ด๊อ” ผม พุด เมื่อ ได้ ครก ครอง ดู ลึก คว่ หนึ่ง “แต่ ฉัน ก็

เหลือเชื่อทีเดียวว่า คนเช่น จ๊อบ ทิงเคอร์ จะไป แต่งงาน กับ ผู้หญิง ที่มี
ตามชา เขาไม่กลัวคนทั้ง ตำบล โยชน์กัน เข้าไป หมด หรือ ?”

“บางที่จะ รวย กระจมั่ง” เบนไมตล์ ออกความเห็น

“บางที่จะ เป็น เพราะเขา ไม่ รู้จัก ก็ได้” เอนเนอร์ โอคส์ พูด

“เพราะ เครื่อง แต่งตัว หญิง อาจ ช้อน - - -”

“งั้นแหละ” ผม ขัด ขน เมื่อ เขา พูด มา ถึง ตอนนี้ “ฉัน เข้าใจ
ว่า เรา เปลี่ยน เรื่องคุย กัน จะดีกว่า การ ทุ่ม เถียง กัน ถึง เรื่อง คน ที่
อยู่ไกลๆ ไม่ รู้จัก กัน นั้น ก็ ไม่ เป็น ของ แปลก แต่ มัน เกี่ยว กับ คน
ซึ่ง ไม่ ช้า ก็ จะได้ มา อยู่ ใน ตำบลนี้ และมี หน้า ช้ำ เป็น ผู้หญิง ด้วย
ฉัน เข้าใจ ว่า เรา เก็บ ความ เห็น ต่างๆ ได้ กระจเบา เด็ด ดัก ที่ ก็ จะ ดี”

ชาย ชาว ดอง ตาม คน ซึ่ง อยู่ ณ ที่ นั้น พัก หน้า แดง ว่า เห็น พ้อง
ด้วย แต่ น่า เอะอะ ครับ! ใน หมู่บ้าน เช่นนี้ นะ ผม เข้าใจ ว่า การ ที่
จะ ห้าม ไม่ ให้ คน โยชน์ กัน ก็ ไม่ ผิด อะไร นัก กับ ที่ จะ จับ แม่ พระ พาย ได้
ขอ ดิ ให้ หมด เเตย ผม เชื่อ ว่า ทุกๆ คน พอ กลับ บ้าน คง ต่าง คน ต่าง
เอา เรื่อง ที่ สนทนา กัน คราวนี้ ไป ปรีชา ยให้ ภรรยา ฟัง เบนแน่ ถึง อย่างไร
ก็ ดี ผม ทราบ แน่ นอน ว่า เขา โยชน์ กัน อยู่ ตลอด ดับดา หนั้น และ พอ
บ่าย วัน เดียว ทุกๆ คน ก็ ยืน อยู่ ที่ ประตู บ้าน คอย ดู จ๊อบ ทิงเคอร์ นำ ภรรยา
ของ เขา กลับ มา บ้าน

คน พวกนี้ เขามี ความ หวัง จะ ได้ เห็น อะไร นั้น ก็ เป็น การ สุด ความ
สามารถ ที่ ผม จะ นำ มา บรรทุก เป็น ดาย ดัก্ষณ อักษร ลง ไว้ ใน ที่ นี้ ได้

แต่ตามอาการ ภายนอกที่ปรากฏย่อมเห็นได้ ชัดว่าเขาไม่พอใจเลย เพราะสิ่งที่ทงหลายได้ เป็นไปอย่างผิดคาด

นาง ทิงเคอร์ ออกจาก สถานที่ รถไฟ แล้ว ก็เดิน ข้าม ไร่ เขา มา หัดอน เอน กาย พิง ลำมี และ ทังคู่ พา กัน เดิน มา อย่าง ช้า นอกจาก จะ เห็น ว่า หัดอน เป็น คน ค่อน ข้าง ท้วม และ เดิน โขยก เด็ก น้อย แล้ว คง เหมือนบรรดา หญิง ที่หลายใน ตำบล ที่เรา อยู่ นี้ ทุก ประการ

เบนไมตล์ จึง พูด ขึ้น ว่า “หัดอนไม่มีกิริยาทำทางที่ จะ ต่อให้ เห็น ว่า เป็น คน ต่าง เมือง เสีย ด้วย ช้า ฉัน แปลไม่ ออก เลย ว่า ทำไม เขา ถึง ต้อง ไป โกล่ นก โดย ความ ประสงค์ ที่ จะ หา ภรรยา ซึ่ง เป็น หญิง ลำมี คนหนึ่ง เท่านั้น

ท่าน ก็ คง ทาย ถูก แน่ ละ ครั้น ว่า จะ เป็น อย่างไร มั่ง พอ เอนเนอริ โอคส์ โผล่ หน้า เข้า มา ใน โรงเหล้า คำ วัน นั้น พวกเรา หัวเราะ กัน ครื้น ใหญ่ ฝ่าย ข้าง โยนาธาน โอคส์ ก็ พยายาม ที่ จะ ให้ เขา รับ สารภาพ ใน เรื่อง ที่ เขา ซัก ให้ พวกเรา เข้าใจ ผิด ไป หมด แต่ พวกเรา พา กัน ประหลาด ใจ มาก ที่ โอคส์ ยัง คง คือ อยู่ ทำ เดียว และ กลับ ดู เชื่อมมั่น ใน ความ เห็น ของเขา ยิ่ง ขึ้น กว่า เดิม เสีย อีก เขา ชี้แจง ว่า เขา ได้ เดิน ตาม จิ๊อบ ทิงเคอร์ และ ภรรยา มา ตั้งแต่ สถานที่ รถไฟ และ พอ ใจ มาก ที่ ปรากฏ ว่า ความ เห็น ของเขา ถูก ต้อง ดิ ท เดียว

“ท่าน ลอง นึก ว่า ตัว ท่าน เอง มี ลำมี เท่า กั แล้ว กัน” เขา อธิบาย “ท่าน จะ ต้อง เดิน ลำมี ก้าว เมื่อ จิ๊อบ เดิน ต้อง ก้าว ถ้า จะ พยายาม

เดินให้ทัน ๆ กัน ท่าน คง เดิน ชัด ๆ บ้าง แน่ ละ นั้นแหละ, จะ ถึงเกิดได้
จากการ ที่ หล่อน เดิน โขยก ซึ่ง พวกเรา ทุกคน คง เห็น แล้ว”

เพราะ ฉะนั้น การ โตเถียง ก็ เกิด ขึ้น อีก และ สำหรับ คน หัว คอ
เช่น โอคส์ และ วิคส์ ด้วย แล้ว ยิ่งเถียงกัน ต่าง ฝ่าย ต่าง ก็ ยิ่ง เกิด โมโห
มาก ขึ้น เท่านั้น คน อื่น ๆ หลายน คน ช่วย กัน ชัด จังหวะ และ พยายาม ที่
จะให้ โอคส์ ถอน ความ เห็น อัน เหลวไหล นั้น เสีย แต่ มี โย พุด ไป ให้
เมื่อย ปาก เขา ไม่ ปรากฏ หา พัง

“ฉัน ขอ ยืนยัน ว่า หล่อน มี คามชา” เขา พุด ซ้ำ ซาก “และ ฉัน
จะไม่ ยอม ถอน ความ เห็น เสีย เลย ทั้ง ต่อ ไป ท่าน ก็ จะ เห็น ว่า ฉัน พุด ถูก”

“และ ฉัน ขอ ยืนยัน ว่า มี คองชา” วิคส์ ชัด คอ “ยิ่ง กว่า นั้น อีก
ฉัน จะ พนัน ท่าน ๕ ปอนด์ ต่อ ๕ ปอนด์ ว่า ฉัน พุด ถูก”

“เอา ตก ตง!” โอคส์ รับ รับ ตรง เข้า จับ มือ กับ วิคส์ “และ
ทิตเตท นั้นแหละ จะ เป็น ผู้ คิด ดิน และ ถือ ดิน พนัน”

ตาม ปกติ ฌม มัก จะ กวด ขึ้น ใน เรื่อง การ ค่อ รอง และ การ พนัน
ต่าง ๆ เพราะ อยาก จะ ให้ คำ บด ‘บตุณิก’ พ้น จาก ราคี อัน นี้ เสีย ที่ เดียว
แต่ มา คราว นี้ ดี ครับ ฌม ออก ไม่ พอ ใจ ใน ความ เชื่อ บ้าง ๆ ของ โอคส์
และ เห็น ว่า คน หัว คอ เช่น นี้ ส้ม ควรว จะ ค่อง ควัก กระ เป่า เสีย บ้าง เพื่อ จะ ได้
รู้ ตัก ตัว ฌม เต็ม ใจ รับ เป็น คน กตาง ที่ นี เพราะ อยาก จะ กด ให้
เขา อยู่ หมัด ทั่ว ๆ แล้ว ว่า เขา จะ หนี รอด ไป ไม่ ได้

ฌม จึง รับ เงิน ไว้ ทั้ง สอง ฝ่าย และ พอ เขา ตา ไป หมด และ ฌม นำ
เงิน ไป ได้ กำ บั้น แล้ว ชี ฌม จึง รู้ ตัก ว่า มี ปัญหา ยุ่ง ยาก ที่ ทำให้ ฌม

ลำบากใจ หนักหนา ผม นอนไม่หลับ พรวง ตรึกตรอง ถึง ปัญหา ข้อ
 นน คง ครัง คน พอ รุ่งขึ้น ผม จึง ตรงไป ปฎิษานายวิคต์ ใน เรืองนี้
 แต่ เข้า มัด

“แน นอน นะ นายวิคต์” ผม พูด “ฉัน ก็ เข้าใจ ว่า ความ เห็น
 ของ ท่าน ถูก แต่ เรา จะ พิสูจน์ ให้ เห็น ความ จริง ได้ อย่างไร กัน ละ ?
 เรา จะ ไป อาจ เอ็ม กับ ผู้หญิง ก็ ไม่ได้ ถ้า เป็น ผู้ชาย เหมือน กัน ดี
 เรา จะ ได้ โอด เข้าไป ถาม เรา ตรง ๆ ที่ เตี้ยว ”

“ถ้า เป็น ผู้ชาย ” วิคต์ พูด “ท่าน ก็ จะ ไม่ ต้อง ไป ถาม เขา ให้
 เตี้ย เวลา ท่าน อาจ เห็น ได้ ด้วย ตา ท่าน ที่ แต่ เรือง นี้ โดย เหตุ ที่
 เอนเนอร์ โอคต์ เป็น คน ทำให้ เกิด ปัญหา บ้าง ๆ บอ ชุน ขึ้น ก็ ขอให้ เขา
 เป็น ผู้ พิสูจน์ ให้ เห็น เท็จ แตร จริง ก็ แล้ว กัน ”

ผม จึง นำ ความ เรือง นี้ ไป พูด กับ โอคต์ ชัน ต้น เขา ก็ ตูม ตัด แปล
 ด้าน เหมือน กัน ผม ต้อง แนะนำ หนทาง ให้ มาก มาย ใน ที่ สุด เขา จึง
 รับ ว่า จะ ต้อง พยายาม ดู ก่อน ว่า จะ ทำ อย่างไร ได้ บ้าง

วัน แล้ว วัน แล้ว ก็ ไม่ เห็น ว่า เขา จะ หา ช่อง ทาง อะไร ได้ เตี้ย เตย
 ฝ่าย พวก ผู้หญิง พากัน โยษ ว่า นางทิงเคอร์ จะ ชัน บน ไต ที่ หนึ่ง ข้าง แฉ่น
 ลำบาก เตี้ย จริง ๆ หด่อน จะ ต้อง มี ไม่ เท่า ชุน หรือ มี ฉะนั้น ด้าม ของ
 หด่อน ก็ ต้อง ช่วย พยุ และ มี หน้า ข้ำ หด่อน มัก จะ ช้อน เร้น มิ ให้ ใคร
 เข้า ไป เกี่ยว ข้อง ใน อิริยาบถ เล็ก ๆ น้อย ๆ ของ หด่อน ด้วย แต่ สำหรับ
 ข้อ เหล่า นี้ วิคต์ อธิบาย ว่า เรา ไม่ ควร จะ คิด ให้ นอก คอก มาก มาย เกิน ไป

หัดนอน อาจเป็น โรค ปวดกระดูก หรือเป็น โรค ประจำตัว อย่างใด อย่างหนึ่ง ก็ได้

การมันเป็นไป เช่นนี้แหละครับ ถึงพวกเรา จะพยายาม ดักเท่าใด ก็ดี ก็ยังไม่ทราบ อะไร ที่เป็น แก่นสาร ดัก อย่าง เดียว เวลาได้ดองไป หาย ดับตาห ส่วน บัญหา ข้อนี้ ก็ยัง คง ยุ่งยาก อยู่ตาม เดิม ทำให้ผม เห็น ว่า บางที จะ ต้อง ถอด สิ้นพนัน อยู่เช่นนี้ ตลอดไป เพราะ ฉะนั้น ถึงท้าย ผมจึง คิดสินในใจว่า จะต้อง ทำให้ได้ขาด ลงไป เสีย ที่เดียว

“ฟัง นี่ นะ” ผมพูด กับ พวก เหล่านี้ ใน เวลาเย็น วันหนึ่ง “การพนัน ของเรา นะ มันกิน เวลานาน เหลือเกิน จน ทั้ง คำบด มีเสียง โชนกัน ออก เข้าไปหมด เป็น เรื่อง เกี่ยวกับ ผู้หญิง ด้วย ฉะนั้น ว่า มันไม่เหมาะ เลย ที่ เรา จะ คง เอา มาคุย กัน เป็น ของ สุนัข เช่นนี้ ต่อไป ทั้ง ใน พวกเรา นี้ ก็ยัง มี หนุม ๆ อยู่หลาย คน ฉะนั้น ว่า เรา ควร จะ ตกตงกัน เสีย ทันที มีทางใด ก็ ทาง หนึ่ง”

“ฟัง, ฟัง” คน ที่ ชุมชุม อยู่ ใน ที่นั้น โดย มาก ร้อง ขึ้น

“สิ่งที่ ฉันทงใจ จะ แนะนำ ก็คือ” ผมพูด ต่อ “ขอให้ พวกเรา นัดกัน ให้ พร้อม เปรียง พากัน ไป หา จ๊อบบิงเคอร์ ดักคราว หนึ่ง อธิบาย ให้เขา ทราบ ความ หมาย แล้ว ขอให้ เขา ช่วย ชี้ ว่า ใคร ถูก ใคร ผิด”

“อะไร นะ?” วิคต ร้อง “พากัน ไป ถาม ดำม เรื่อง แข่งขา ของ เมย์ เขายังงั้น หรือ? ฉันทงเคื่อน ว่า ถ้า ดำม เป็น คน ถ้อ เกียรติยศ แล้ว จะหา ว่า เรา ถูก เขา เต็มตัว และ หวด เรา ลงไป ดัน ทันที”

“จริง อยู่, เขาจะหาว่าเราตลก” ผมพูด “ฉันได้ตรวจสอบ คุณตลอดแล้ว แต่ถ้าจะมานั่งดูให้ถี่ถ้วนหนึ่ง จีบบ ก็เป็นคนต้อง การรายได้ อยู่เต็มอั่งที่เราทราบแล้ว เรา จะปดอบให้เขาหาย โกรธได้ โดยสัญญาแบ่งเงินกำไร ให้ครึ่ง หนึ่ง ถ้าเขาจะ ช่วย ตัดสินให้ เรา ยังไง ท่านจะเห็นด้วยไหม?”

ความคิด อันนี้ มีคน เห็นด้วยมาก เพราะ ทุกๆ คน ต่างก็ กระจาย ใจใคร่ ทราบ ความจริง ที่จริง มัน ก็ เป็น เหตุเพราะ โอคส์ และ วิคส์ เท่านั้น ที่ ทำให้ เกิด ปัญหา ยุ่งยาก ขึ้น ทั้ง เขา ต่างก็ ยัง มั่นใจ ว่า คน กิดถูก และ ไม่ พอใจ จะ แบ่ง กำไร เป็น จำนวน ถึง ๒ ปอนด์ ๓๐ ซิตลิง ให้กับ ผู้ใดเลย

แต่ผม แจง ดีเบตให้เขา เห็น ว่า เรา มี แค่ จีบบ คนเดียว เท่านั้น ที่ จะ แก่ ความ เกิดอับ คตม สงสัย ของเรา ให้กระจ่างแจ่มแจ้งได้ และ ถ้า เรา ไม่ ขอความช่วยเหลือ ของเขา เราก็ จะ ไม่ ตกตง กันได้ บางที ผม จะ ต้อง ถู เงิน ๓๐ ปอนด์ นั่น ใจ จน คตอด ชัดใจ เพราะ ฉนั้น เมื่อ ได้ ตรวจสอบ แล้ว ตรวจสอบ ได้ เขา ทั้งสอง ก็ ตกตง จะ ทำ ตาม คำ แนะนำ ผม, วิคส์ และ โอคส์ จึง นัดแนะ กันว่า จะ ไป หา จีบบทิงเคอร์ ใน วันจันทร์ หน้า เพื่อให้เขา ช่วย ขบ ปัญหา นี้ เดียว

ผม อยาก จะ ปลักตัว ออกเดี่ยว แค่ บัดนี้ เพราะ ท่าน ก็ คง จำ ได้ ว่าผม ไม่ เต็มใจ จะ เข้าไป เกี่ยวข้อง หมอง ยุ่ง ด้วย ตั้ง แต่ แรก แล้ว แต่ โดยเหตุที่ ผม เป็น ผู้ ออก หัวคิด และ ทุกๆ คน เขาก็ ทราบ ว่า ผม วาง

ตัว เปน กตาง มีได้ ถ้าเอียงเตย เขา จึง โหวด กัน ว่า ผม ควร จะ กำกับ ไป ด้วย เพื่อ ช่วย รักษา ความ ยุติธรรม ข้า ตัวผมเอง เค้า ก็มี ความ ประสงค์ จะ ใ้ ทราบ ความ จริง อยู่ นาน แล้ว ยอยาก จะ ไป ฟัง คำตอบ ของ จ๊อบ ทิงเคอร์ ให้ แน่ แก่ หู ที่เดียว ผม จึง ตก ลง ไป ด้วย

เรานัด พร้อม เวตาบ่าย วันจันทร์ เพราะเขา รู้ ว่า เวตา นั้น นาง ทิงเคอร์ จะ ไม่ อยู่ บ้าน และ ตามี ของ หด่อน ต้อง อยู่ ครั้ยม น้ำชา ไม่ ไป ไหน เปิด โอกาส ให้ เรา ซัก ใช้ ได้ เตียง ได้ โดย ก่อง แท้ แต่ นะเพาะ ตัว เขา

แหม, เรา คาคดี เหมาะ เผลอ เทียง ครับ พอ เห็น บ้าน นางทิงเคอร์ ก็ กำดั้ง จะ เดิน ออก ไป พอ ดี เรา คอย ให้ หด่อน เดิน ไป จน ดับ หัวเลี้ยว แล้ว จึง รับ ตรง ไป เปิด ประตู รั้ว

“เอ, นี่ เรา จะ ขยับ ขึ้น ต้น ทำ ไหน ดี ต๊ะ?” ผม ถาม รู้ ตักใจ เค้น คับ ๆ คับ ๆ เพราะ มัน โกดั้ จะ ทราบ ความ จริง อยู่ รำมะร่อ แล้ว

แต่ โยนานาณ วิคส์ ไม่ ตอบ ว่า กระจะไร เขากำดั้ง จ้อง ดู ทาง เดิน ซึ่ง ค่อน ข้าง จะ แฉไป ด้วย โคตนเตน อย่าง ตาเบ้ง

“คุณ ชี” เขา พูด พดาง เขา ไม่ เท้า ชี ให้ ดู “เรา ไม่ จำ เบน จะ ไป กอน จ๊อบ เตย ท่าน ก็ เห็น ว่า หด่อน พัง เดิน ออก ไป เมื่อ สัก ครู่ นี้ เอง และ รอย เท้า คตอด ตัง แต่ บ้าน จน ถึง รั้ว ก็ ต้อง เปน รอย เท้า ของ หด่อน เห็น ไหม รอย เท้า ผู้หญิง ส่อง ข้าง ขวา และ ซ้าย เหมือน คน ขรรคมดา”

ผม เห็น จริง ตาม เขา พูด ทุก อย่าง และ ออก นึก ขึ้น ว่า ทำ ไหม หนอ เรา จึง นึก ไม่ เห็น วิช้ง่าย ๆ เช่น นี้ ตั้งแต่ แรก แต่ โอคส์ เปน คน หัวดี

พูดด้วย แล่น จะ ยาก เขายืนยันว่าในบางแห่งก็มี รอย ของ เท้า ที่ สวม
อยู่ ใน ระหว่าง เท้า ชนรมดา สอง เท้า ด้วย เหมือน กัน ใน ขณะที่ เรา
กำลัง จะมี พิจารณา รอย ที่ สลัด และ พยายาม ชี้ ให้ โอคส์ เห็น ว่า เขา พูด
ผิด อยู่ ณ ประตู บ้าน นั้น ก็ เปิด ออก แล้ว เรา ได้ ยืน เฝ้า ร้อง ทัก

“ฮัตโต!” จีบบทิงเคอร์ ตะโกน “ท่าน พบ อะไร บน ทาง เดิน
ของ ฉันทน์ หรือ?”

เด่น เขา พวกเรา พากัน ใจ ไม่ ดี แต่ ผม นึก ได้ ว่า เริ่ม พูด ตรง ไป
ตรง มา ดูกว่า ผม จึง เล่า เรื่อง ที่ ทุ่ม เถียง กัน ให้ เขา ฟัง ทั้ง มิ ได้
ลืม ที่ จะ ให้ เขา ทราบ ว่า ผม เป็น คน กตเวทิต์ ไม่ มี ส่วน ได้ ส่วน เล็ก ด้วย

ไม่ ผิด คาค เขา ถอน นิด หนึ่ง ที่ หา ว่า สบ ประมาท โดย ตรง และ
บอก กับ พวกเรา ว่า เขา จะ ขอบ ใจ มาก ถ้า ย้าย เข้า ไป เกี่ยว ข้อง กับ ความ
เป็น อยู่ ของ ภรรยา เขา อีก แต่ เมื่อ ผม ได้ บอก จำนวน เงิน ที่ เรา พนัน กัน
และ ว่า ครั้ง หนึ่ง จะ เป็น ของ เขา ถ้า เขา จะ ช่วย คัด ดิน ให้ เขา จึง ทุเลา
ความ โกรธ ลง บ้าง

“ท่าน เห็น หรือ เปล่า” ผม ชี้แจง “ว่า มัน เกี่ยว ข้อง แต่ ที่ ตรง
จำนวน เท่านั้นเอง วิคส์ พูด ว่า สอง และ โอคส์ พูด ว่า สลัด ท่าน เป็น
แค่ เพียง บอก ว่า ใคร ถูก เท่านั้น ก็ พอ แล้ว”

จีบบทิงเคอร์ จึง ดู พวกเรา อยู่ ดึก ครู่ หนึ่ง แล้ว จึง ตอบ ว่า
“ผิด ทั้ง คู่!”

ท่าน ครับ, ผม ยืนยัน ดั่ง ไม่ รู้ ดูกว่า เมื่อ ได้ ยืน คำตอบ เช่นนี้ แต่
ความ ประหลาด ใจ ของ ผม ยัง หา เทียบ กับ ของ โอคส์ ไม่ เหม! ตา

ของเขา ทั้งสองข้าง ตูกราว กับ ดวงไต้ และ ปาก ก็เข้า ออกไป กว้าง ยิ่งกว่า
ทุก ๆ คราว ที่ ผม เคย เห็น

“ทำไม!” โอ๊คส์ พุด หดุดปาก ออกมาได้ และ ถอนใจ ราวกับว่า
เหนื่อย เสีย เค็มที่ “ท่าน คง จะ ไม่ บอก กับ เรา ว่า หด่อน มี ถึง ดี เท่า
หรือ กะ?”

“ฉัน ไม่ หมายความว่า จะ พุด เหลว ไหล เตอะ เทอะ ยัง” จ๊อบ
พุด “แต่ คำตอบ ที่ ถูก ต้อง เป็น หนึ่ง และ คน ที่ มี หัวคิด คง จะ ตั้ง เกิด
เห็น ได้ เอง เอติชา ประดับ ไชย ร้าย เมื่อ ยัง เด็ก อยู่ ถึง กับ ต้อง
ศดชา ทั้ง เสีย ข้าง หนึ่ง”

บัดนี้ ถึง คราว วิคตัส บ้าง ที่ จะ เกิด ความ ประหลาดใจ

“ฉัน ไม่ เชื่อ เป็น อันขาด” เขา รับ ถัด ขึ้น มา “หญิง ที่ มี เทา
เดี่ยว จะ ทำให้ เห็น รอย ร่อง เท้า เป็น สอง รอย เช่นนี้ ไม่ ได้ ท่าน เอง ก็
คง เห็น ได้ ชัด จาก รอย เหล่านี้ เหมือน กัน”

“นั่น ก็ เป็น ข้อ หนึ่ง ซึ่ง แสดง ให้ เห็น ว่า ท่าน มี ความ รู้ ใน ความ
เป็น ไป ของ โลก ใน เวลา บัดนี้ น้อย เพียง ใด” จ๊อบ พุด “เขา ไป ใน เรือน
นั้น เอะอะ ฉัน จะ ชี้ ให้ เห็น ความ จริง”

พวก เรา ทุกคน รู้ ดี ประหลาดใจ ไม่ น้อย ที่ การ ได้ มา แปร ปรวน
ไป อย่าง ผิด คาด เช่นนี้ และ ต่าง ก็ เดิน ตาม จ๊อบ เข้า ไป ใน บ้าน เรา
ยิ่ง เกิด ความ พิศวง หนัก ขึ้น เมื่อ เห็น เขา หยิบ หีบ ยาว ๆ ใบ หนึ่ง ลง มา
จาก หลัง คู้ แล้ว ก็ หยิบ เอา เท้า คน ออก มา ให้ ดู ข้าง หนึ่ง ดังนั้น

ทำด้วยไม้ คอวก ขนาด เท่า ของ จริง มี ข้อต่อ ข้อพับ นิ้วเท้า และ ช่นเท้า
ครบ ทุก ประการ ถ้าไม่เป้นเพราะดี ของ มัน แล้ว ผม เข้าใจ ว่าทุก
คน คง คิด ว่า เป้น แท้ จริง ๆ

“นี่ไงล่ะ” จ๊อบ พุด พาดง เอา มือ ตูบ เต้น ด้วย ความ พุมใจ
“นี่ เป้น แท้ ใหม่ ของ หัดอน ซ้อ จาก ตอนดอน เมื่อ เรา ไป อันนั้นมูน แท้
เก่า ที่ ใช้ อยู่ ทุกวัน ซ้า รุด เต็ม ที่ แล้ว อาจ เสีย วันใด วันหนึ่ง ก็ ได้ เรา
จึง ซ้อ มา เตรียม ไว้ เมื่อ จะ เกิด แอ็กซิเด็นต์ เสีย หาย ชน มัน แพง ไม่ ใช้
เล่น เทียว นะ”

ในขณะที่ โยนาซาน กำลัง วัดเท้า และ โอ๊คส์ กำลัง ครอบ หัดเข้า อยู่
นั้นเอง ประตู ก็ เปิด ผาง เข้า มา โดย ไม่ รู้ เนื้อ รู้ ตัว และ นางทิงเคอร์
เดิน เข้า มา จะ หยิบ ผ้า เช็ด หน้า ที่ หัดอน ถ่ม เอา ไป ด้วย

ผม ไม่ อยาก จะ เอา ให้ ท่าน พัง ว่า พวก เรา ออก จาก บ้าน นั้น โดย
อาการ อย่างใด เลย เพราะ ใหน ความ หวัง ของ เรา จะ ผิด คาคด หมด
ใหน จะ ได้ เห็น รูปเท้า ที่ มี ขนาด เท่า ของ จริง เห็น อาการ สดุ้ง ของ
นางทิงเคอร์ เมื่อ ย่าง เข้า ไป ใน ห้อง และ ซ้า โดน หัดอน เทศา ถึง ความ
ประพฤติ ของ เรา เสีย ยกใหญ่ ผม นะ ถึง กับ หน้า มี ตาใจ คอ ผื่อ จะ รูดัก
ตัว ได้ สดัก ก็ เมื่อ ออก มา อยู่ กลาง ถนน แล้ว แต่ ใจ ก็ ยัง ตุ่มๆ ค้อมๆ อยู่

คืนวันนั้น ทุกคน นิ่ง อยู่ ใน ร้าน ของ ผม พวก นั้น ทั้ง อย่าง น่า ประหาคด
เมื่อ ผม เอา ถึง เรื่อง ที่ พวก นั้น ไป หา จ๊อบ และ เหตุการณ์ ที่ เกิด ชน ให้ วัดสัฟฟิง
พอ การ ซัก ใช้ ได้ เตียง ค่อย สงบ ลง แล้ว เบน โมตส์ จึง ถาม ขึ้น ว่า
“การ พนัน ต้อง เป้น การ พนัน ฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง จำ เป้น ต้อง ชนะ”

ไมตส์ จึงถามว่า “ก็ใคร เป็นผู้ชนะเล่า?”

“ฉันแหละ เป็นผู้ชนะ” วิคส์ ตอบ อย่าง เด็ดเดี่ยว “เมื่อ คนเดิน
ไป มาได้ และ ทำให้ เห็น รอยเท้า สองข้าง อย่าง ชัดเจน มัน ก็ ต้อง หมายถึง
ความ ว่า เขา ใช้ สอง เท้า นำ”

“แต่ ข้างหนึ่ง เขา ทำ ด้วยไม้ คอรักัน” ไมตส์ คำน

“ฮะ, นั่น ไม่ เกี่ยวข้อง” วิคส์ ตอบ “เขาก็ คือ เขา จะ ทำ ด้วย
อะไร ก็ ไม่ เห็น แปลก เพราะ เรา มิ ได้ ตั้ญญา กัน ถึง เรื่อง เดือด เรือง เนื่อ
ตักนิคเดียว”

พวกเขา ที่ พัง อยู่ เป็น กตาง ทุกคน พา กัน เห็น จริง เห็นจัง ตาม เขา
อธิบาย บางคน ถึง กับ ออก ปาก ว่า เรื่องนี้ เป็น เรื่อง ดิบๆ ที่ สุด ตาม ที่
เขา เคย ได้ พัง มา แล้ว . ผม ก็ เห็น ว่า วิคส์ พูด ถูก ต้อง ที่ เดียว ถึง กับ
จะ ขยับ ไป หยิบ เงิน มายื่น ให้ เขา อยู่ แล้ว แต่ ทันใด นั้น โอ๊คส์ พูด ขึ้น ว่า

“จะ ให้ ฉัน เข้า ใจ ได้ ไหม ว่า ท่าน เห็น ว่า คำ ชี้แจง ของ นาย วิคส์
ถูก ต้อง ดี?”

“นั่นแหละ” ผม พูด พดาง เหลียวดู พวก ที่ นั่ง อยู่ ณ ที่นั้น คลอดๆ
“ฉัน ก็ เห็น ว่า ถ้อยคำ ที่ เขา อธิบาย นั้น ถูก ต้อง ดี แล้ว”

“ฉัน ขอ ทราบ ให้ เป็น ที่ แน่ แก่ ใจ” โอ๊คส์ พูด “ว่า เดือด เนื่อ
มิ ได้ มี ส่วน เกี่ยวของ ใน เรื่อง นี้ ด้วย นะ?”

“ไม่ เกี่ยว ของ ด้วย แน่ นอน” วิคส์ รับ รอง “เขาก็ คือ เขา จะ
ทำ อะไร ได้ ทั้ง ดั้น”

“ถ้าเช่นนั้น” โอคส์พูด “ฉัน มี อยู่ ขี้เดี้ยว ที่จะ ถาม ทิดเตท ว่า เมื่อเรา อยู่ในบ้าน ของ จ๊อบ นะ ใคร มา พบ เรา เข้า?”

“ก็ใคร เลย อีก ถ้า นางทิงเคอร์ นะ ช้” ผม ตอบ

“๕๕๕” “ด ทเคยว” เขากล่าวต่อไป “ห่อน กัย่อม เติบ บนขา ต้องขา ตาม ที่ ท่าน ตก ลง กัน และใน ขณะ นั้น นะ เรา ทำ อะไร กัน อยู่?”

“ทำไม” ผม พูด ออก รู้ ดี กิ่ง สดัย ว่า เขา จะ เติบ แขน ไหน กัน “ท่าน ก็ ทราบ เช่น เดียว กัน กับ เรา เรา กำลัง พิจารณา เท้า ดำ รอง ของ นางทิงเคอร์ อยู่ ที่ โต๊ะ นะ ช้”

“๕๕๕” “ยัง งาน ก็ ดี แล้ว” โอคส์ พูด “ท่าน เห็น หรือ ยัง ละ ต้อง บวก หนึ่ง เปน สาม และ ขา ทั้ง หัก นี้ เปน ของ นางทิงเคอร์ รวม ความ ว่า นางทิงเคอร์ ต้อง มี สาม ขา เพราะ ฉะนั้น ฉัน ขอ อภัยโทษ ที่ ต้อง รบกวน ให้ ท่าน ส่ง สิ้น พนัน มา ให้ ฉัน”

พอ โดน ไม่ ๕๕๕ เขา ผม กิ่ง จน ไม่ รู้ ว่า จะ คิด ไป ทาง ไหน ถูก และ เมื่อ ทุก ๆ คน หัน มา ขอ ให้ ผม เปน ผู้ คัด สิ้น ให้ ได้ ขาด ลง ไป ผม ก็ คำนวณ ตัวเอง เสีย พบ แยะ ว่า ไม่ ควร จะ เข้า ไป เกี่ยว ข้อง ด้วย เลย

“๕๕๕” “ที่ ฉัน จะ ขอ แนะนำ กัก คอ” ผม พูด ขึ้น ภาย หลัง “ฉัน อยาก จะ ให้ ทุก ๆ คน ช่วย กัน โหวด และ นอก นั้น ท่าน ก็ ไป ตก ลง กัน เอา เอง เติบ”

เรา ช่วย กัน โหวด ตาม ความ เห็น และ นอกจาก วิคส์ จะ โหวด สำหรับ ตัว เขา เอง แล้ว ทุก ๆ คน ลง ความ เห็น ว่า โอคส์ ชนะ ผม จึง ส่ง เงิน ให้ เขา และได้ ถม ถอน เอา ๒ ปอนด์ ๑๐ ชิลลิง ขึ้น ไว้ ให้ จ๊อบ

แต่ท่านทั้งหลายขอรับ ถึงมาตร์ว่าท่านจะพยายามกระทำให้
ยุติธรรมปานใดก็ตาม ก็คงจะไม่เป็นที่พอใจของคนทุกคนเลย
พอรู้เข้าชนเท่านั้นคนคงครึ่งหมู่บ้านก็พากันบ่นด้วยความไม่พอใจ
และดูประหนึ่งว่าผมจะต้องเป็นผู้ถูกติเตียนเนื่องจากการโหดฉะนั้น
แหละครับ

“ต่อมาผมในร้านของท่านทำการน่าเกลียดมากทีเดียว” โสโด
มือนวเคอร์สคนสำคัญคนหนึ่งในตำบลนั้นพูดกับผม “และท่านก็จะ
ต้องถูกติเตียนมากทีเดียวในการที่ยอมให้เขาตกลงกันเช่นนั้น ดอง
นิกคุท หรือว่าตำบลที่มีชื่อเสียงเช่นนั้นพร้อมใจกันโหดอย่างเปิดเผย
ว่าลูกบ้านผู้หนึ่งมีข้าสามขาจะเป็นอย่างไรบ้าง! ฉันทขอ บอกให้
ทราบ ว่าพวกเราจะถูกเขาเย้ยหยันตลอดเมือง ถ้าข้าพเจ้าแพ้หลาย
ไปทั่วกัน”

จ็อบทิงเคอร์เป็นคนร้ายกาจกว่าเพื่อน เขาหาความว่าภรรยา
ของเขาถูกตีประมาทอย่างเปิดเผย และเขาเที่ยวเอาผมไปตะโกน
โพทนาว่าผมเป็นผู้ทำลายความสันติสุขแห่งครอบครัวของเขา

“เราไม่มีเวลาอธิบาย ออกอธิบายใจตั้งแต่ท่านและเจ้าผู้เปรี๊ตต้อง
คนนั้นเข้าไปเหยียบบ้านฉะนั้นทีเดียว เพราะถ้าไม่มีปากเสียงกันก็ต้อง
ถึงกับร้องไห้ร้องห่ม” จ็อบพูด “ท่านทำฉะเจ็บพอ-เจ็บพอทีเดียว”

“นั่นแหละดีหายรัก” ผมปลอบ “ไม่มีใครเคยจะรู้จักเสีย
ใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วยกกว่าฉะนั้น จริง ๆ นะ แต่เมื่อได้รับ

ความมัวหมองมาแต่ก็คงได้รับความส่องไสบ้าง” ว่าแล้วผมก็ยื่นเงิน ๒ ปอนด์ ๓๐ ชิลลิง ซึ่งเป็นส่วนของเขาให้เขาไป

“ท่านเห็นไหมล่ะ” ผมอธิบาย “ว่าฉันเข้าใจได้ในตัวท่านมากเพียงไร ท่านอาจจะเอาเงินรายน้อของให้เป็นกำนันแก่ภรรยาของท่านเพื่อให้ห่อหน้าบรรเทาความโกรธได้เป็นแน่ และทั้งคงจะยังมีเหลืออยู่บ้างเล็กน้อย

แต่จ๊อบไม่ได้แสดงความยินดีดังที่ผมคาดหวังจนนิดเดียว

“เหลือบ้างเล็กน้อยนะหรือ?” เขาพูด “ฉันไม่เห็นด้วยเลยเมื่อฉันจะต้องซื้อหาใหม่ อีกหาหนึ่ง

“อีกหาหนึ่ง” ผมพูดโดยตลกตลก “อ้อ! มันมีเป็นชาติดีหรือ?”

“ใช่” เขาตอบ “เอ็ดซาพูดอย่างเด็ดขาดว่าหญิงที่ดูภาพและรักเกียรติยศของคนเช่นห่อหน้าจะใช้ชาติที่คนดังครั้งตำบลนำเขาไปโจษกัน พนันกันนั้นย่อมเป็นไปได้ ห่อหน้าบังคับให้ฉันเผาทั้งเตี้ยที่หลังบ้านทั้งสองข้าง และตั้งใหม่จากตอนตอนข้างหนึ่ง มันมีราคาเกินเงินนี้ไปเสียอีก”

นั่นแหละเป็นเหตุที่ตั้งแต่ฉันนั้นมาจ๊อบพบผมเข้ากลางถนนหนทางจึงไม่พูดด้วย และนางทิงเคอร์ก็เมินหน้าหนีไปเสียทางอื่น ท่านเห็นหรือยังล่ะครับว่าการที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับใครๆ ในกิจการของผู้อื่นนั้น ถึงมาตร์ว่าจะพยายามทำตัวให้เป็นกลางอย่างไรก็ดียังไม่วายที่จะพลอยได้รับความเดือดร้อนเสียหายนด้วย.

ของ ข. ทวีปยัสสาร

ทหารใหม่ผู้ซึ่ง ถูกส่ง มา ยัง ด่านมา รบ แห่งหนึ่ง ถาม เพื่อน ที่
ได้ อยู่ ณ ที่นั้น มี กว่า แล้ว ว่า “ที่นี้ มี อะไร กิน บ้าง ?”

“โอ!” เพื่อน ตอบ “มี อาหาร ดี ๆ เสมอ เรา กิน ปุดดิง
ภายหลัง ดินเนอร์ ทุกวัน ”

คนที่ มา ใหม่ ถาม ว่า “ ปุดดิง อย่างไร กัน ? ”

“ ฮ่า ” เพื่อน หัวเราะ ตอบ “ ปุดดิง พัดลม ”

คนใหม่ ยืน คิด คิด อยู่ เบน ครู่ แล้ว จึง ถาม ต่อ ไป ว่า “ เอ๊ะ !
ปุดดิง พัดลม ยัง ไง กัน ? ”

เพื่อน ตอบ “ ฮ่า ! คือ ถ้า มัน เวียน มา ยัง แก่ , แก่ ก็ ได้ ชน หนึ่ง ”

ที่ โรง พยาบาล แห่ง หนึ่ง ใน ประเทศ ฝรั่งเศส หัวหน้า นางพยาบาล
ไม่ อยาก ให้ ทหาร บ่อย ซึ่ง อยู่ ใน ความ ดูด ของ หล่อกัน เข้า ไป ใน หมู่ บ้าน

ตัวอนุญาตได้เคยออกให้แก่ผู้ที่จำเป็นจริงๆ แต่มีน้อยที่สุด วันหนึ่งพลทหารคนหนึ่งเข้าไปขอตัวอนุญาต หัวหน้านางพยาบาลถามว่าเขามีความประสงค์อะไรในการที่จะไปที่หมู่บ้าน.

“ฉันมีธุระบางอย่างที่ร้านในหมู่บ้านนั้น” เขาพูด.

“อ้าว! ดีแล้ว! ฉันก็จะไปที่หมู่บ้านนั้นเหมือนกัน, ต้องการอะไรถึงฉัน, ฉันจะเอามาให้” นางพยาบาลตอบ.

“อ้อ! ก็ได้, ถ้าดังนั้น... ตัดผมและโกนหนวดฝากฉันด้วย”

ชาวบ้านนอกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ชานชาลาสถานีชุมทางใต้ แดเห็นรถไฟขบวนหนึ่งแล่นผ่านตรงไปเข้าอุโมงค์โดยเร็ว จึงร้องขึ้นด้วยความตกใจว่า “อู๊ย! จะเป็นการน่ากลัวสักเพียงไหน? ถ้าเจ้ารถนั้นเข้าพลาตรู”

“ท่านหมอ! ท่านหมอ!” เด็กเด็กคนหนึ่งร้องเรียก “แม่ให้เชิญท่านหมอบ้านเร็ว”

“ใครเจ็บ!” หมอถาม.

“ทุกคนเว้นแต่ผม เพราะฉันล้มชนจัต แม่เคยไม่ให้กินเห็ดที่ยายข้าเก็บมาจากสวน”

เด็กหญิงอายุ ๘ ขวบ ซึ่งได้เคยรับคำสั่งสอนของมารดาเสมอว่า ถ้ากระทำผิดลงเมื่อใดให้รีบมาบอกทันที วันหนึ่งจึงมาหามารดาด้วยกิริยาอันแสดงว่าวิตกทุกข์ร้อน.

“แม่จ๋า! หนูทำอิฐที่เผาไฟแตกไป แผ่นหนึ่ง” เด็กน้อย
ครว้าครวญ.

“อ้อ! ไม่เป็นไร!” มารดาตอบ “แต่หนูทำอย่างไร
ถึงแตก?”

“หนูเอา นกพิกา ของพ่อ ทุบมันแตกจ๊ะ”

ลุง (นักเขียน ชาวหนังสือพิมพ์ อัน อูโซะ) “ลุงอาจคุยได้
ว่า คำพูด เจริญยังไม่เคยผ่านริมฝีปาก ลุงไปเลยจน คำเดียว”

หลาน (ช้วนผ่าซาก) “จริงซักรับ! แต่คุณลุง เขียนมันทงนน”

ในคราวงานฤดูหนาว ที่สวนจิตร ๑ ซึ่งกำลังคึกคักไปด้วยฝูง
ชนชายหญิง มีรูปภาพ บุรุษ แต่งตัวโก้ ผู้หนึ่ง เดิน ฉุย ฉายไป เทียว ชม
ร้าน ต่าง ๆ ด้วย อากาโร อัน แสดงให้เห็นได้ว่า ไม่แคร์ ต่อ สิ่งหนึ่ง สิ่งใด
ในโลก ขณะนั้น หญิงสาว ด้วยชาวร้าน ผู้หนึ่ง เอ่ย เชื้อ เชิญ ชนว่า:

“เชิญ คุณ ช็อก ถัดลง ด้บบ บูหรี ดักอัน ซิคะ”

“ขอบใจ จ๊ะ แต่ฉันไม่ ด้บบ บูหรี” เขาตอบ.

“ช็อก ชัดปาก กาน ซิคะ” ดิฉัน ทำ ด้วย มือ เอง”

“ฉันไม่ เขียน หนังสือ”

“งั้น ก็ ช็อก โก แดด ดักหีบ ซิคะ”

“ฉันไม่ ชอบ ชนหม”

หญิงสาว รู้จัก อ่อนใจ พูดต่อไป อย่าง หมดหวัง ว่า “ถ้า
เช่นนั้น คุณ จะ ช็อก ด้บบ บูใหม่?”

รูปภาพ บุรุษ หมดแค้ม เคย ต้อง ช็อก.

ทนาย ความ คนหนึ่ง กำลัง พยายาม ที่จะ แก่ คิด ให้ แก่ จำเลย ซึ่ง
เป็น ผู้ร้าย อัน มี โฉมหน้า เข้ม โหด เมื่อ ถึง เวลา ทนาย ผู้นั้น จึง ถูก
ชน ยืน แถลง การณ์ ต่อ ศาล ด้วย เสียง อัน แหบ แห้ง ว่า :

“ ข้า แต่ ท่าน ผู้พิพากษา จำเลย ได้ กระทำผิด ครั้งนี้ ก็ โดยอำนาจ
อัน หิว โหย ชักจูง ให้ เขา ทำการ โจรกรรม เพื่อ เงิน แต่ ฉะเพาะ ที่ จะ นำ มา
ซื้อ อาหาร เติง บุตร ภรรยา ซึ่ง มอหนึ่ง เท่านั้น หลักฐาน ใน ข้อนี้ จะ
ให้เห็น ได้ ก็ คือ เขา ไม่ ได้ ตัก ส้มุด พก ซึ่ง มี เงิน อยู่ ใน นัน ๕๐๐
บาท วาง ไว้ ใน ห้อง นัน เขา มา ด้วย ” ทนาย หยุต พุด เพื่อ พักหายใจ
ครู่ หนึ่ง ขณะ นั้น ความ ดังที่ เียบบ ก็ ถูก ทำลาย โดย เสียง ตัก ส้มุด
ของ จำเลย.

“ นั้น แก ร้อง ให้ ทำไม ? ” ผู้พิพากษา ถาม.

“ เพราะ ว่า ” จำเลย ตอบ “ เสีย คาย นัก ที่ ผม เชอะ ไม่ เห็น
ส้มุด พก นั้น เลย ”

ทหารไอริช คนหนึ่ง เม้า เข้ม เดิน กลับ มา ค่าย ใน เวลา ตัก

“ นั้น ใคร ? ” ยาม ร้องถาม.

“ หลอดกติกเซนเนอร์ ! ” เจ้าหนุม ชีเม้า ตอบ.

ยาม ประหลาดใจ จึง ร้องถาม ซ้ำ ออกไป อีก และ ก็ได้ รับ คำ
ตอบ ดัง เดิม ยาม ตรง เข้า ไป เอา ปืน ฟาด ผู้บรม โทก หัน ถ่มตอง เมื่อ
ชาย เหวะหิ ร้าย นั้น พ้น คั่น ส้ม ปกติ เขา แด เห็น นาย ดิบเอก นาย ยาม
ยืน ดู เขา อยู่ ข้าง ๆ และ ถาม ว่า เหตุใด จึง ไม่ ตอบ คำ สัญญา อัน ถูก
ต้อง ต่อ ยาม.

“ให้จำวักหัดข้อนี้ครับ!” ทหารหนุ่มร้อง “แต่ผมบอก
กับมันว่าเป็นหัตถ์กิตติเชนเนอร์ มันยังต่อผมถึงเพียงนี้ ถ้าผม
บอกกับมันว่าเป็นพลทหาร มันคงต่อผมชมองเหลวเป็นแน่!”

นายจุ่นเป็นเด็กหนุ่ม บัญญา ค่อน ข้างแหลม, มีเงินอยู่นิดหน่อย
ซึ่งตั้งใจจะทำทุนตั้งร้านตัดเสื้อ, บังเอิญเขาหาห้องว่างได้ห้องหนึ่ง
ซึ่งจำเพาะอยู่ในระหว่างกลางร้านตัดเสื้ออีก ๒ ร้าน, ร้านข้างขวา
มีแม่ขายเขียนติดไว้ว่า “ท่านจะหาของที่ถูก คุ้ม และ ราคาเบา
ได้จากที่นี่” ด้านร้านข้างซ้ายนั้นมีแม่ขายเขียนติดไว้ว่า “เรา
จำหน่ายของดีที่สุดในเมืองนี้”

ต่อมาอีกอาทิตย์หนึ่ง นายจุ่นยกป้ายขึ้นติดเหนือประตูร้านของเขาบ้าง
ป้ายนั้นมีตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนไว้ว่า “ทางเข้าอยู่
ที่นี่”

หนู พนมเมื่อกลับจากโรงเรียนวันแรก บิดาถามว่า “วัน
นี้หนูเรียนอะไรบ้าง?”

“ไม่ได้เรียนอะไรเลย!”

“ยังงั้นหนูทำอะไรบ้างเล่า?”

“เปล่าครับ! มีนางผู้หญิงสาวคนหนึ่ง มาถามหนูว่า แม่
เขียนยังงั้น? หนูก็เคยบอกให้!”

นายเฟื่อง พลพันธ์

แปล แล เรียบเรียง

(ต่อเล่ม ๒ ตอนที่ ๘ หน้า ๑๔๓๔)

บทที่ ๑๗

เริ่ม ปองร้าย

เมื่อ เวลาใกล้ จะ ถึง เทศกาล ตรุษ นาย ทหาร ชั้น ผู้ใหญ่ ได้ ตา
 พัก กัน เปน อันมาก เย็น วันหนึ่ง อากาศ เปน หมอก มัว เมื่อ เนียด ออก
 จาก โรง ทหาร และ กำจัด ดำเท้า รีบ เดิน ไป ตาม ถนน วิคตอเรีย มืด

จ้าง คนหนึ่ง ขับ ด่วน ทางไป หยุด รอ อยู่ริม ถนน แล้ว มี เสียง เรียก มา จาก รถ คน นั้น เนียด หัน กลับ ไป เห็น ผู้ ที่ นั่ง มา ใน รถ เป็น นาย พันเอก เดตาแวร์.

“แก จะ กลับ ไป โรง ทหาร หรือ เติฟเตด?” นาย พันเอก ถาม.

“ครับ” เนียด ตอบ พดาง กระทำการ เคารพ “เพราะ คน นั้น

ผม ต้อง อยู่ เหว ”

“อ้อ! ฉันท จะ ไป ให้ ทัน รถ ๕ โมง แต่ ฉันท ต้ม ต้ม ผัก ได้ และ ไม่มี เวลา พอ จะ กลับ ไป เอา แก กลับ ไป บอก นาย ทหาร คน ดัน ที่ ของ ฉันท ให้ ส่ง ไป ให้ ฉันท ทาง ไป รัช นี ย์ เทียว เมต คำนั น ให้ ได้ อย่า ต้ม นะ วาง อยู่ บน โต๊ะ ใน ห้อง นอน ของ ฉันท นะ เอา!” นาย พันเอก พด แด ยัน เงิน เหยี่ย ญ ให้ เป็น รางวัล ตาม ขรรณดา ผู้ มีความ เอื้อ เพื่อ แก่ ผู้ น้อย.

เนียด วัฏ ถัก อาย จน หน้าแดง จึง ถอย ออก ไป แล้ว ตอบ ว่า “ผม ไม่ รับประทาน หรอก ครับ ขอ บพระเดช พระคุณ ผม จะ นำ ความ ไป บอก นาย ทหาร เหว ตาม คำสั่ง ”

“ฉันท ขอโทษ เถิด” นาย พันเอก กล่าว ด้วย ความ จริงใจ “ที่ จริง ฉันท ควร จะ จำ นิสสัย ของ แก ได้ ดี แต่ ต้ม เดี๋ย คน รถ ขับ ค่อ ไป เถิด ”

เนียด พบ กับ นาย สิบ โท ตา เหว ร ที่ ที่ ดนาม ผัก หัก ใน โรง ทหาร จึง นำ คำสั่ง ของ นาย พันเอก ให้ บอก ค่อ ไป ยัง นาย ทหาร คน ดัน ที่ และ เมื่อ รับประทาน น้าชา แดวก ก็ แดง ค่ว ไป เข้า เหว ใน ห้อง ขั้ว นา พิกา แรก นั้น ต้ม บุหรี่ และ คุย กับ เพื่อน อยู่ ใน ห้อง เหว พอ ถึง เวลา ก็ ไป เข้า ยาม

ประจำอยู่ที่ โรงเก็บ กระสุน บน คันฉนวน อากาศ ชื้นแฉะ และ หนาว เย็น น่าเบื่อหน่าย แต่ ความ หนาว และ ความ เบื่อหน่าย มิได้กระทบ คอใจ ของ เนียต ซึ่ง กำลัง เฝ้ารอ อับไป ด้วย ความ รัก.

เมื่อ เวลา ๙ ต.ท. นายทหาร เวก ก็ เทียวเดิน ตรวจ ทหาร ยาม ตาม หน้าที่ ต่าง ๆ พร้อม ด้วย นายสิบเอก ผู้หนึ่ง ด้วย เหตุ หมอก ลง มาก ใน ชัน แรก เนียต จึง จำ ได้ ว่า นายทหาร ที่ เดิน มา นั้น คือใคร แต่ ต่อ มา อีก ประเดี๋ยว ก็ ได้ ยินเสียง นายร้อยตรี ชอร์ป จึง หมด ความ ดังดัย.

“นายสิบเอก!” เนียต ได้ ยิน นายทหาร ผู้ นั้น พูด.

“ครับ

“ดู พด ทหาร คน นั้น นะ!”

นายสิบเอก อาศรัย แสง โคม ซึ่ง อยู่ ใกล้ ๆ มอง ดู เนียต ตาม คำสั่ง และ ตอบ ว่า “ผม เห็น แล้ว ครับ นั้น พด ทหาร เดิฟเลต ครับ”

“เขา จะ ช้อ อะไร ก็ ตาม เกิด ขึ้น ไม่ ต้อง นึก ถึง” ชอร์ป พูด อีก “ดู ช้ แก ไม่ เห็น หรือ ว่า เขา เมา?”

เนียต ดัง และ เกือบ จะ ตอบ ปฏิเสธ คำกล่าวหา ของ นายทหาร ไป แล้ว แต่ สดใจ ได้ นายสิบเอก ผู้ นั้น ก็ เดิน เข้า มา ใกล้ แล้ว พูด อย่าง อ้อมแอ้ม ขยัก ขยั่น ว่า “ครับ. ผม - ผม - ง่า - ก็ คิด ว่า เป็น เช่น นั้น แหะ ครับ”

“แก คิด!” นายทหาร ออก ชู ทาน ด้วย ความ โกรธ “แก รู้ อยู่ ดี แล้ว จะ ต้อง คิด ทำไม ดู ช้ เขา เมา อย่าง หยาเบ่ ที่ เดียว! ต้อง ก็ กบ ริเวณ ได้ รอก การ ไค่ ส่วน”

โดย ความโกรธ เนียด ตด บ่น ลง จาก บ่า และ ก้ม ตัว ไป ข้าง หน้า
พดาง ตอบว่า “คุณ เข้าใจ ผิด เสีย แล้ว ครับ ผม มิได้ เมา เเต
หยด เเตียว ผม ก็ มิ ได้รับ ประทาน ขอรับ ”

“อะไร นะ ?” รอรบ ร้อง ขึ้น “แก เรียก ฉัน ซึ่ง เปน นาย
ทหาร และ เปน ผู้บังคับ บัญชา ของ แก ว่า อ้าย โทหก หรือ ? นาย ลีบ เอก
เอา ทหาร ยาม คนนี้ ไป เข้า ห้อง ชง แล้ว — และ ให้ คน อื่น มา อยู่ ยาม แทน
เดี๋ยวนี้ ”

เนียด จะโต้เถียง อย่างไร ก็ ไม่ เปน ประโยชน์ ใน ที่ สุด ต้อง ถูก
คุม ตัว ไป.

“อย่า คัด ค้าน เเต แก เอย ไม่ มี ประโยชน์ หรอก ” นาย ลีบ เอก
กระซิบ บอก “เมื่อ นาย ทหาร เขา บอก ว่า แก เมา แก ก็ ต้อง เมา
เท่านั้นเอง ”

ต่อมา อีก ครู่ หนึ่ง พด ทหาร เดิฟเตส ก็ ถูก เรียก ไป ประจำ ตัว และ
เข้มขัด กลับ คืน แล้ว ถูก ส่ง เข้า ไป ใน ห้อง ชง โดยมี ทน รุ่ ดัก ตัว กำ ตั้ง
กาย อัน แข็งแรง ของ เขา ไม่ สามารถ ต่อสู้ กับ กฎ ข้อ บังคับ อัน ร้าย แห่ง
การ ทหาร และ ความ อาฆาต ของ นาย ทหาร ซึ่ง มีความ หึงหวง ฤษยา ได้.

การ ครุ่น เนียด มิได้ นัก วิดก หรือ หวาด หวั่น เเต คิด แค่น
เพราะ ถูก กล่าวโทษ โดย อยุติธรรม และ หา ความจริง มิได้ เท่านั้น ในใจ
เชื่อ มั่น ว่า อย่างไร ก็ คง ไม่ ได้รับ ความ เสียหาย ด้วยว่า นาย ทหาร
ผู้ใหญ่ คง ไม่ ลง ความ เห็น ว่า ตน มี ความ ผิด จริง นอกจาก การ แก่ง
กล่าวโทษ โดย เจตนา ร้าย และ โดย ความ ทุจริต แล้ว เพื่อน ทหาร ซึ่ง ได้

นั่ง อยู่ ด้วย ใน ห้อง เหว ยัง อาจ เป็น พยาน ได้ ว่า คน มิ ได้ เมา ตาม ที่ ขอรบ
กล่าว หา มิ ใช่ หรือ ? แต่ การ ถูก กล่าว โทษ ชนิด นี้ เป็น ความ เลื่อม
เลี้ยว อย่าง น่า ตะฮาย มาก จึง ทำให้ โทษ เด็ด ดาด ไม่ หาย เขา
ต้อง หา ว่า เสพ สุรา เมา ! แม้ ว่า การ ที่ จะ ถูก ลง โทษ นั้น ไม่ เป็น สิ่ง
เลื้อย ความ ซึ่ง จะ ทน ได้ ก็ ยัง นับ ว่า เกิน ส้ม ควร ค่า ที่ ต้น เหตุ แห่ง
ความ บาป หรือ ความ ผิด ซึ่ง นำ ผล ร้าย มา ให้ เพราะ ความ พยา บาป ของ
คน ๆ หนึ่ง มิ ได้ เกิด จาก ตน เอง.

เนี่ยต นั้น กัด พัน โกรธ แค้น อยู่ ใน ห้อง ช้าง โดย ตำ พัง เมื่อ เวลา
ค่อย ๆ ล่วง ไป ก็ ค่อย ๆ นึก ถึง การ ที่ จะ ต้อง รับ โทษ ถ้า หาก ว่า แตน
เฮอร์ ขอรบ ได้ พยายาม ยึด เอา คำ แท้ เป็น หลัก เพื่อ ทำให้ ตน ต้อง มีความ
ผิด ฐาน เสพ สุรา เมา ใน เวตา เป็น ยาม รักษา การ แล้ว จะ เป็น ประการ ไດ ?
คง ต้อง ถูก ลง โทษ อย่าง แรง นอกจาก การ ลง โทษ ตาม ยุทธ วินัย แล้ว
ยัง จะ ต้อง ถูก ลง ความ ประพฤติ ใน ใบ ประวัติ การ อีก ซึ่ง แปล ว่า จะ
ไม่มี โอกาส ได้ เดือน ยศ ใน ระหว่าง เวตา ๒ ปี ทั้ง จะ พา ให้ ประวัติ
เลี้ยว ไป ด้วย อีก ประการ หนึ่ง คือ ไป ใน ภาย หน้า คำ แท้ ทั้ง หาย ที่ แตน
เฮอร์ ขอรบ เล็ก สรร บัน ชน ได้ โทษ คน ก็ จะ เป็น ที่ เชื้อ ถือ ของ นาย ทหาร
ผู้ ใหญ่ แต่ การ คง ไม่ เป็น ไป เช่น นั้น เพราะ ราช การ ทหาร ย่อม ถือ
ความ ยุติธรรม เป็น หลัก ยิ่ง กว่า นั้น เนี่ยต ยัง จะ ต้อง หา หนทาง สู้ คัด
บ่อน กัน ตัว ให้ ถึง ที่ สุด คิด แล้ว จึง ทูล ประตุ ห้อง ช้าง เรียก ทหาร ยาม
ภายนอก.

“แกต้องการอะไร?” เสียงร้องถามเข้าไป.

“ฉันต้องการพบ นายแพทย์” เนียด ตอบ.

“ได้ซีเพื่อนเอ๋ย รอ ประเดี๋ยวเถิด”

เนียด อุดำหิ รอคอย อยู่จนได้ ยืนเดียง ทหาร เปลี่ยนยาม ได้ ยืนเดียง นาฬิกา ตีบอก เวลา ชั่วโมงแล้ว ชั่วโมงแล้ว แต่ นายแพทย์ ก็ไม่ มา จึง คง ประคุด เรืออีก แต่ ก็ไม่มี ใคร เอา ชุระ ด้วย ในที่สุด ขอนใจ หนักเข้า เลย หดับไป.

รุ่งขึ้น เวลา เข้า เนียด มิได้รับ ตรวจ และมีได้ เข้า แกว ผักหัด ตาม เคย เมื่อ เลิก ผักหัด แล้ว พด ทหาร ประจำ เดีียง ที่ ห้า ก็ ถาม พด ทหาร ประจำ เดีียง ที่ สี่.

“เลิฟเลตส์ เพื่อน ของแก เปน อะไรไป ทิมมินซ์?”

“เอี่ยม คงแต่ เมื่อ คน นั้นะ เพื่อน เอ๋ย” ทิมมินซ์ ตอบ.

“จริง หรือ? กัน คิด ว่า เขา ไม่ ใช่ว่า คอ ต้ม นั้น น้า ไม่ ค่อย เห็น เข้าไป ใน ตัโมธร เลย”

“เขา ไม่ ใช่ว่า คอ หรอก แต่ เมื่อ บ่าย วานนี้ เขา ออกไป เที้ยว ถ้า จะ ช้อ เหล้า ช้อน เข้ามา เปน แน่ ตาย วาบ เลี้ยง เกิด เพื่อน เอ๋ย ๗ วัน”

“อา! แต่ว่กัน บั แต่ จะ ระยำ เรือ ไป เกิด ไม่ ควร จะ ให้ นาย ทหาร จับ ได้ นี้ น้า! เขา จะ ได้ บัง อยู่ ว่า มื่อ ร่อ แล้ว”

“นั่นแหละ แก เอ๋ย เพราะ หั ร้าย เปน เช่น นั้นแหละ” ทิมมินซ์ ตอบ

“นายทหาร คน ใหม่ ช้อ ขอรบ เปน ผู้ รายงาน เขา ดู ทำ จะ เกิด ยึด กัน อยู่ ก่อน แล้ว”

เวลา ๘ ต.ท. เมื่อ แคร เบ้า เรียก ประชุม ได้ ส่วนผู้กระทำผิด เนียต เดิฟเลต ก็ ถูก คมตัว มา ยัง ห้อง เหว พร้อม กับ พด ทหาร อื่น ๆ และ นั่ง รอคอย อยู่ ในใจ ทราบ ดี ว่า นายพันเอก เดตวัวร์ ไป เทียว ต่าง เมือง คง ไม่ กลับ มา เร็ว เช่น นั้น เพราะ ฉนั้น การ ที่ จะ อ้าง หักฐาน ว่า ตน ได้ ไป พบ พุดจา กับ นายทหาร ผู้ใหญ่ ตาม ทาง ชัน พิศุจน์ ความ บริสุทธิ์ ของ ตน นั้น คง ไม่ มี ประโยชน์ ต้อง อาศัย เพือน ผูก เปน พยาน.

ใน ที่ สุด จำ นายสืบ ผู้หนึ่ง ออก มา จาก ห้อง ชันใน และ ร้อง ชัน ด้วย เสียง ดัง ว่า “ พดทหาร เดิฟเลต กองร้อย เอฟ. พยาน นายสืบเอก ครุก นายสืบโท ปอดเคน เดียว ซ้าย เติน ถอด หมวก ออก เดี๋ย ! ”

เนียต กระทำ ตาม คำสั่ง ของ จำ นายสืบ เข้า ไป ยืน อยู่ ใน ห้อง ริม ประตู ข้างหนึ่ง ส่วน พวก พยาน ยืน อยู่ อีก ข้างหนึ่ง ใน เวลา นั้น นาย พันเอก ผู้บังคับการ ไม่ อยู่ นายพันตรี ฮาร์วิตัน เปน ประธาน ชำขาด ใน การ ไล่ ส่วน ลงโทษ ทหาร ที่ กระทำการ ผิด ผัน ยุทธ วินัย นาย พันตรี ฮาร์วิตัน เปน ผู้ ที่ ไม่ ชอบ เสพ สุรา เพราะ ฉนั้น จึง ถือ ข้อ บังคับ ใน เรื่องนี้ อย่าง เคร่งครัด และ ลงโทษ ผู้กระทำผิด อย่างหนัก.

ขณะที่ นายพันตรี กำลัง อ่าน รายงาน กล่าวโทษ เนียต ให้ พัง นั้น แดนเวอร์ ซอร์ป ยืน ก้มหน้า มือ จับ พู่ กระบี่ บิด ไป มา อยู่ พอ ได้ ยืน เนียต ปฏิเสธ ความผิด ก็ เงย หน้า และ ชี้แจง กับ นายทหาร ผู้ใหญ่ ว่า ตน เอง ได้ เห็น เนียต เมา.

“ เขายืน เกือบ ไม่ อยู่ ” ซอร์ป กล่าว ต่อ ไป “ และ แบก ฝัก

เกือบไม่ไหว พอ ผม บอก ว่า เขาเมา เขา กลับหา ว่า ผม เป็น คน
โกหก”

นายพันตรี มิได้ พูด ว่า อะไร เป็น แต่ หัน มา ชักถาม พยาน นาย
สิบเอก ครัว ก็ ให้ การ สอด คล้อง ต้อง กับ คำ ของ แดนเวอร์.

“มิดเตอร์ ฮอร์ป พูด ว่า ทหาร ยาม คน นั้น เมา และ ตั้ง ให้ ผม เข้า ไป
ชันสูตร” เขา พูด “ผม ก็ เข้า ไป ชันสูตร เห็น ว่า เขา เมา จริง แต่
ยัง พอยื่นได้ ผม ได้ ยืน พด ทหาร เดฟเลตต์ เกียง นาย ทหาร จริง”

“เขา ว่า มิดเตอร์ ฮอร์ป เป็น คน โกหก หรือ เปล่า ?” นายพันตรีถาม.

“ว่า คริบ” ครัว ตอบ.

“แดนเวอร์ ฮอร์ป นึก ยึด อยู่ในใจ ด้วย เชื่อ แน่ ว่า ตน คง เป็น ฝ่าย
ชนะ อย่าง เด็ด ขาด แต่ มิได้ พูด ว่า อะไร ครั้น แล้ว นายสิบ โท ปอดเดน
ก็ เบิก ความ ว่า เมื่อ เนียต ถูก คุมตัว มา ยัง ห้อง เวน นั้น เห็น ได้ ว่า มี
อาการ เมา และ เมื่อ เดิน เข้า ไป ใน ห้อง ชัก โสเซไป มา.

ใน ที่ สุด เนียต ได้ รับ คำ ถาม ว่า จะมี ข้อ แก่ ตัว อย่างไร ต่อ ไป อีก.

“ผม ก็ ได้ แต่ ปฏิเสธ ว่า ผม มิได้ เมา อย่าง เด็ด ว่า เท่านั้น” เนียต ตอบ

“ผม มี อาการ เป็น ปกติ ดี เพราะ มิได้ ดื่ม เหล้า มา ประมาณ ๑๕ วัน แล้ว
เมื่อ บ่าย วานนี้ ผม ออก ไป นอก โรง ทหาร ไป ที่ สถานี วิคตอเรีย ยัง
ได้ พบ กับ นายพันเอก เดตาแวร์ ท่าน ยัง ได้ ตั้ง ให้ ผม นำ คำสั่ง มา ถึง
นายทหาร คน ดินิท”

นายพันตรี หัน มา ถาม นายทหาร คน ดินิท และ ถาม ว่า ได้รับ คำสั่ง
ของ ผู้บังคับการ หรือ เปล่า.

“ได้รับครับ” นายทหาร คนสนิท ตอบ “แต่เนียด มิได้ เป็น ผู้
นำมา”

นายพันตรี จึง ถามเนียด อีก ว่า จะ ต้องการ ชี้แจง อะไร หรือไม่.

“เมื่อคืนนี้ ใน เวลา ที่ ผม อยู่ใน ห้องขัง” เนียด พูด “ผม ได้
ขอ พบ กับ นายแพทย์ ตาม สิทธิ ความ ชอบ ธรรม ของผม เพื่อ ผม จะ ได้
พิสูจน์ ว่า ผม มิได้ เสพสุรา มึนเมา ผม อยาก ทราบ ว่า เพราะ เหตุใด นาย
สืบโท ปอดเดน จึง ไม่ ไป ตาม นายแพทย์ ให้ ผม”

“ผม มิได้ ไป ตาม นายแพทย์ จริง ครับ” ปอดเดน ตอบ “เพราะ
ผม เห็น ว่า พด ทหาร เดิฟเลต มี อาการ มึน เมา มาก ไม่ สม ควร ให้ พบ กับ
สุภาพ บุรุษ”

การ ที่ ถูก พยาน เบิกความ ปรั้ง ปราบ เช่นนี้ ย่อม ทำให้ เนียด เคียด
แค้น อยู่ใน ใจ เป็น ธรรมดา ถึง กระนั้น ยัง ดังบ กิริยา อาการ ภายนอก
ไว้ และ ขอ อ้าง นายสืบโท ตาเวอร์ต เป็น พยาน ต่อ ไป อีก แต่ นายพันตรี
ไม่ ยอม อนุญาต ชี้แจง ว่า ถ้อยคำ ของ นายทหาร ซึ่งมี คำ พยาน สืบต่อ
คน ประกอบ อยู่ แล้ว มี หลักฐาน พอ พิสูจน์ ให้ เชื่อ ได้ ว่า เนียด มีความ
ผิดจริง.

“เสีย ชวหา เดิน!” จำ นายสืบเวอร์ต ตั้ง และ ใน ทันใด นั้น
เนียด ก็ ถูก คุม ตัว กดทับ ออก มา เข้า แดง กับ พด ทหาร ที่ มีความ ผิด และ
คอย ฟัง คำ คัดสิน ลง โทษ อยู่.

ต่อมา อีก ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง นาย ทหาร คนสนิท ก็ นำ คำสั่ง
ลงโทษ ออก มา อ่าน.

“ พด ทหาร มัตติน กองร้อย เอฟ ”

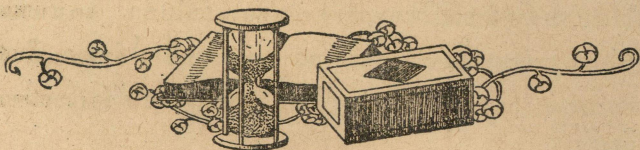
พด ทหาร ผู้นั้น ก้าว ออก ไป นอก แถว ก้าว หนึ่ง แล้ว กระทำ การ
เคารพ.

“ กัก บริเวณ ๕ วัน ”

มัตติน ถอยไป ยืน อยู่ ข้างหนึ่ง.

“ พด ทหาร เดิฟเดส กองร้อย เอฟ ชิง ๗ วัน แต่ เวลา เข้า
ต้อง ฝึกหัด ทุกวัน ”

เนี่ยต มิได้ แ่ดคง อาการ สทก สท้าน แม้แต่ เด็กน้อย และ เดินไป
โดย ปรกติ ส่วนในใจ เจ็บ แค้น อย่างยิ่ง อนิจจา! ความ ทุจริต
กลับ มี ชัย ต่อ ความจริง ก็ ได้!

อำนาจแห่งธรรม

อา! คำเท็จและความเท็จของแดนเวอร์ รอร์ป กลับเป็นฝ่ายชนะ! ดังนั้นเนยต ผู้รักษาความดีด้วยดีจิตและดีมีนว่า ธรรมเป็นอำนาจอันสูงส่ง อาจจะได้รู้ถึงข้อดีอันดีใจและมีความเป็นอยู่อย่างรุ่งโรจน์ที่ท้องโทษอยู่นั้นดูเหมือนวันและเวลาผ่านไปโดยอาการเฉื่อยช้ามาก เป็นเหตุให้ความกตัญญูคุณคุณทวยังขึ้น การต้องโทษครั้งนี้เนยตจะได้เห็นภาพสดๆ แม้แต่เล็กน้อยก็หาไม่ได้ สิ่งที่ทำให้ปรารภวิตกอยู่ทุกขณะก็คือเห็นว่าประวัติและชื่อเสียงของคนที่หมองไปชั่วกาลนาน นอกจากนั้นยังได้พบกับเฮตตาตันในระหว่างเวลาต้องโทษถึงสองวัน ในบัดนี้จะส่งข่าวไปชี้แจงเหตุผลให้สัตว์ที่รักทราบก็ไม่ได้ เจ้าหัดสอนคงไปรอคอยอยู่ในห้องน้อยที่บ้านในถนนเบอร์รี่ - ในห้องน้อยอันประดับแต่งอย่างงาม ซึ่งเป็นที่น่าความปลื้มปรีดาโมทนาและความมหัศจรรย์อย่างเต็มเปี่ยมมาให้

อย่างไรก็ดีเฮตตาตันคอยตเนยตคงจะต้องคงนั่งนักวิตกถึงเป็นแน่ เจ้าหัดสอนจะทราบเรื่องต่อเมื่อแดนเวอร์ รอร์ป หรือ บารวี ดาเวอร์ ตื่นนำข่าวไปบอก เนยตคิดว่าถ้าแดนเวอร์ เป็นผู้นำข่าวไปแล้ว คงจะแต่งถ้อยคำกล่าวร้ายตนเพิ่มเติมขึ้นอีกเพื่อให้เฮตตาตันหน่ายรัก แต่ส่วนดาเวอร์ ต่ คงเล่าความจริง เจ้าหัดสอนจะเชื่อความบริสุทธิ์ของเนยตหรือไม่? การถูกกล่าวโทษว่าเล่ห์ร้ายเมื่อยอมเป็นการนำตะอวยแด่มอติง ทำความผิดอย่างอื่น ๆ ถ้าถูกกล่าวโทษว่าทำความผิดอย่างอื่นที่ร้ายแรงกว่านี้เสียยิ่งไปกว่า ผู้ที่รู้จักมักคุ้นจะไม่เชื่อว่าได้ทำความผิดจริง

แต่ในบัดนี้ เอดตาตัน จะไม่คิด บ้าง หรือว่าชีวิตของ ทหาร อาจ
ทำเนียดให้เปลี่ยน นิสัยไปได้ เพราะ การ สัมภาษ กับ คน ชน คำๆ ซึ่ง
ชอบ เสพ สุรา และ ชอบ กล่าว วาจา หยาบ ตำราวดจะ จูง ใจ ให้ ดื่ม หลัก
หรือ แบบ แผน แห่ง จรรยา ผู้ดี เสียได้ ความคิด อันนี้ และ ความ กตัญญู
เอดตาตัน จะ นึก หมายแห่ง นั้นเอง ทำให้เนียด มี ความ ทุกข์ โทมนัส อยู่
ตลอด เวลา ต้องโทษ.

วันหนึ่งใน ระหว่าง ที่ ต้องโทษ อยู่ นั้น เป็น วัน ศุกร์ และเอดตาตัน
ได้ออกวิธีให้เนียดไป ยังคุกหาสน์ ตำราชพิบัติด้วย เจ้าห่ออน ชี้แจงว่า
กว่าจะ ถึง วัน ศุกร์ มารดา ของ เจ้าห่ออน ก็ คง หาย เกตยัค ซึ่ง เนียด และ
บางที จะ กลับ มี ความ เ็นดู เชิญ ไปรับประทาน อาหารที่บ้าน เหมื่อนบ่ก่อน
แต่เวลานี้ เนียด กลับ มา ต้องโทษ ถูก ชัง ความ คำต้อย และความเสื่อม
เสีย ของตน เป็น ประหนึ่ง กำแพง ซึ่ง คอย กันไว้ ไม่ ให้เข้าใกล้ เจ้าห่ออน.

เวลาเที่ยง ๓๐ วัน นั้น ความ รำเวิง อันเป็น นิสัย ด่วน หนึ่ง ของเนียด
ก็ อันตระธาน หายไปหมด ความ ทุกข์ โทมนัส อัน เกิด แต่การ ถูก ลง
โทษ โดย อยู่ติ ชรวม กลับ มา ผั่ง อยู่ใน ใจ ทำให้ กตายเป็น คน บง ชวม
หน้าดู แก่ ลงมาก กระนั้น ความงาม ของ ดวงหน้า นั้น ยัง ปรากฏชัดเจน
ขึ้น โดยเหตุว่าในใจ มีความมุ่งหมาย อย่าง แน่วแน่ เห็นได้ จากอาการ
บง ชวม และ ดวงตา อัน แฉว ฉาว แจ่มใส อาการ ที่ แฉวตา แจ่มใส นั้น
ถ้าแดงความ เป็นปรับภักย์ ต่อ แตนเวอร์ ซอว์ป—ความ เป็น ศัตรู คู่พยายาท
จนกว่า จะ พ้น มณทิต แห่งการ ถูก ลงโทษ.

(เชิญ อ่านบทที่ ๑๘—๒๐ ในเล่ม ตอนหน้า)